

Ölüm Orucu Direnişi 247. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/13 • 23 Haziran 2001 • 5 DM

Devrimci tutsaklardan ortak açıklama:

“Teslimiyeti değil direnmeyi tercih ettik, ediyoruz, etmeye de devam edeceğiz!..”

Ölüm Orucu direnişi yeni ekiplerin katılımı ile büyüyor!

Faşizmin hücre saldırısı püskürtülecek!..

İÇİNDEKİLER

İMF'nin emirlerini yerine getirmek için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar.	3
Tüm devrimci tutsaklardan direnişin talepleri üzerine açıklama	4
Veli Güneş ölümsüzdür!	5
Zorla müdahale sonucu sakat bırakılan tutsaklardan bazılarının durumu.	6
Sözün bittiği yerdeyiz!	7
Şartlı bırakılan ÖO Direnişçisi Mahmut Gökhan Özocak'tan açıklama.	8
Takas ihalesinin gerçek yüzü	9
Sahte sendika yasası çıksa da kamu emekçileri mücadeleye devam edecek!	10-11
Kapitalizmin çevre tahribatı	12
Sermaye düzeni medyasını tahkim ediyor	13
Güncel kriz ve programımızın acil istemleri (orta sayfa).	14-15
Aymasın işçileri direniyor, öğreniyor, öğretiyor!	16-17
Sınıf hareketi.	18
ALGP'nin 17 Haziran Yüksel eylemi. ..	19
Göteborg: Kapitalizme karşı yeni bir mücadele dönemi	20-21
Uluslararası hareket	22-23
Berlin'de ÖO direnişiyle dayanışma gecesi	24
ÖO Direnişçisi Muharrem Kurşun'dan bir öncü işçi etkinliğine mektup	25
Antakya sebze halinde küçük ama kazanımla biten bir direniş.	26
Mücadele postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/14 ● 23 Haziran 2001

Fiyatı: 150.000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

28 Şubat hukukuna karşı 21 Şubat hukuku

Görülmekte olan Fazilet davasının, 28 Şubat hukukuna göre kapatma cezasıyla sonlanması gerekiyor. Ancak hükümet cephesinden gelen telaşlı açıklamalara bakılırsa, 21 Şubat hukuku 28 Şubat'a baskın çıkacak gibi görünüyor. Sadece hükümet cephesi de değil, burjuva ekonomi otoriteleri de ağız birliği etmişçesine, yaşamakta olan krizin bir erken seçimi kaldıramayacağını tekrarlayıp duruyorlar.

Krizin, sermaye iktidarının işbaşındaki hükümette simgelenen "ölümcül kararlılığı" sayesinde yönetilebildiği gözönüne alınırsa, Fazilet davası ve erken seçim ihtimali üzerinden koparılan "kriz derinleşir" velvelesinin pek de boşa olmadığı ortadadır. Lakin, burada asıl anlatılmak istenen, olası bir erken seçimin getireceği yükten ziyade, büyük zorluklarla dengede tutulmaya çalışılan siyaset arenasındaki dalgalanmanın para piyasalarına yapacağı etkidir. Yoksa, her zaman ve her konuda olduğu gibi, seçim masraflarını da eninde sonunda işçi sınıfı ve emekçilere fatura edeceklerine göre, işin bu kısmı onlar için ciddi bir sorun teşkil etmeyecektir.

Fazilet davası ve üzerine koparılan yaygaranın işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden önemi ise, düzenin bu gelişmeyi de sınıfa karşı kullanıyor olmasıdır. Burjuva medyaya bakılırsa, "Ankara Fazilet davasına kilitlenmiş"tir. Oysa gerçek hiç de böyle değil. Fazilet davası yavaş yavaş görüledursun, Ankara harıl harıl saldırı yasalarını çıkarmaya devam ediyor. Medyanın, "Fazilet davasında sonuç yarın açıklanacak" duyurusunu, "Tahkim yasası Meclis Genel Kurulu'nda kabul edildi" haberi izliyordu. Bir başka haber de, kamu emekçilerinin sahte sendika yasasına karşı yarın (22 Haziran Cuma) yine Ankara'da eylem yapacağı idi.

Demek ki, Ankara kendi işine (işçi sınıfı ve emekçilere saldırı programını işletmeye) bakarken, kitleleri de Fazilet davasına kilitlemekten medet umuyor. Öyle ya, işçi ve emekçiler Mecliste yine kendi aleyhlerine ne kararlar çıktığıyla ilgileneceklerine, Fazilet davasıyla ilgilensinler daha iyi.

Ancak, kamu emekçilerinin Ankara çıkarması

hazırlığı da gösteriyor ki, düzenin bu konudaki umutları boşa çıkmaya mahkumdur. Kitlelerin bugünkü sessizliği, Ankara'da ne olup bittiyle ilgilenmediklerinden değil, henüz bir çıkış yolu bulamamalarındandır. Bu yol sınıfın devrimci birliği ve mücadelesidir. Bu yol devrimci sınıf partisinin yoludur. Ve sınıf devrimcilerinin çabalarıyla, er-geç, işçi sınıfı ve emekçiler bu yolda yürümeye başlayacaklardır.

Düzeltilme:

Gazetemizin 16 Haziran tarihli 13. sayısında, orta sayfada yayımlanan "Özelleştirme saldırısı ve Telekom işçilerinin mücadele platformu" başlıklı broşürün "Yararlanılan kaynaklar" kısmında anılan "KİGEM, Telekom'da özelleştirme" başlıklı araştırmanın yazarları yanlışlıkla "Funda Başaran, Gaye Yılmaz" olarak verilmiştir. Doğrusu "Funda Başaran, Önder Özdemir" olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir sınıfın bir sosyalist öncül ve bir sosyalist programın bir devrimci bir taktik ve bir devrimci bir stratejiyi geliştirme ve uygulaması gerekir. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir sınıfın bir sosyalist öncül ve bir sosyalist programın bir devrimci bir taktik ve bir devrimci bir stratejiyi geliştirme ve uygulaması gerekir.

Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir sınıfın bir sosyalist öncül ve bir sosyalist programın bir devrimci bir taktik ve bir devrimci bir stratejiyi geliştirme ve uygulaması gerekir. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir sınıfın bir sosyalist öncül ve bir sosyalist programın bir devrimci bir taktik ve bir devrimci bir stratejiyi geliştirme ve uygulaması gerekir.

Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir sınıfın bir sosyalist öncül ve bir sosyalist programın bir devrimci bir taktik ve bir devrimci bir stratejiyi geliştirme ve uygulaması gerekir. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir sınıfın bir sosyalist öncül ve bir sosyalist programın bir devrimci bir taktik ve bir devrimci bir stratejiyi geliştirme ve uygulaması gerekir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

EKSEN YAYINCILIK

İMF'nin emirlerini yerine getirmek için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar...

Meclis gece-gündüz çalışıyor!..

Uluslararası tahkimin nasıl uygulanacağına ilişkin yasal düzenlemeyi yaptılar. Bu gerçekleştiğine göre, artık sermaye için "ulusal hukuk" ya da "ulusal bağımsızlık", kağıt üzerinde de olsa kalmamış demektir. Emperyalist tekeller Türkiye'deki çıkarları zedelendiğinde hemen uluslararası tahkim mekanizmasını devreye sokacaklar ve Türkiye'ye tahkim kurullarının kararlarına uymak, tekellerin çıkarları neyi gerektiriyorsa onu harfiyen yerine getirmek düşecek. Toplum sağlığı, çevrenin korunması gibi hiçbir kaygı bunun önüne geçemeyecek. Cam grevini ülke güvenliğini tehdit ettiği gerekçesiyle erteleme yüzüzlüğü gösterenler, emperyalist tekellerin çıkarları sözkonusu olduğunda bütün ülkenin bir sömürü cennetine, çöle ya da çöplüğe dönüşmesi karşısında tek kelime etme gereği duymayacaklar. Meclis'in duvarında "egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" yazıyor. Emperyalizme uşaklıklarının tescili demek olan bunca yasayı çıkardıktan sonra da o yazı orada duracak. Duracak ve burjuva parlamentosunun aslında bir yalandan, aldatmacadan ibaret olduğunu işçiler ve emekçiler o yazı sayesinde belki çok daha rahat bir biçimde anlayacaklar.

Herkesin bildiği gibi, milyarlık deri koltukların ve parlak ışıkların süslediği meclisin duvarında "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir!" yazar.

Hükümet ve milletvekilleri ise şu sıralar bunun koca bir yalan olduğunu

cümle aleme kanıtlamakla meşguller. İMF'nin istediği yasaları istenen sürede çıkartmak için gece-gündüz demeden çalışıyorlar. İMF "15 günde 15 yasa" demişti. "Hay hay" demelerine rağmen bunu zamanında yetiştiremediler. Geçenlerde İMF heyeti gelip fırçayı basıp ardından da "kredileri vermeyiz" diye tehdit savurunca, işin şakası olmadığını anladılar ve o günden sonra daha bir gayrete geldiler. İktidarı ve muhalefetiyle kendi aralarındaki çekişmeleri, itiş-kakışları bir kenara bırakıp ortak efendilerinin emirlerini yerine getirmek için seferber oldular. Şimdi hedef, dayatılan tüm yasaları 1 Temmuz'dan önce mutlaka çıkartmak. Bazılarını ise şimdiden çıkarmış bulunuyorlar. Son olarak 20 Haziran günkü oturumda emperyalist efendilerin pek önem verdiği yeni Tütün Kanununu kabul etmiş durumdalar. RTÜK yasasını geri göndererek yeniden prim yapmaya çalışan hukukçu Cumhurbaşkanı'nın, sözkonusu olan İMF'nin dayattığı yasalar olunca önüne geleni ikiletmeden imzaladığı bilindiğine göre, bu yeni yasaya şimdiden kesinleşmiş gözüyle bakılabilir.

Kamu Bankaları Yasası onaylandı Emlak Bankası kapatılıyor

Çıkartılan yeni yasayla, Emlak Bankası ve Türk Ticaret Bankası'nın kapatılacağı kesinleşti. Emlak Bankası herşeyiyle Halk Bankası ve Ziraat Bankası'na devredilecek. Bu arada Vakıflar Bankası'nın özelleştirilmesi için gereken adımlar da bu yasayla atılmış oluyor.

Yeni yasaya göre, kamu bankalarındaki istihdam fazlası personel diğer kamu kurum ve kuruluşlarına aktarılacak. Bu, Emlak Bankası'nın ve içi boşaltıldıktan sonra devlete devredilen bankaların personelinin çok büyük bir kısmının

tasfiye edilmesi anlamına geliyor. Çünkü kurum değiştirmek çalışanlar için çoğu zaman bir işkenceye dönüşüyor ve belli dayatmaları kabul etmeyenler kapının önüne konulmuş oluyor.

Yasa emekçilerin birlikte hareket etmelerinin önüne geçmek için de tedbiri elden bırakmamış. Emekliye ayrılacak olanlar iki ay içinde başvururlarsa, ikramiyeleri yüzde 25 fazlasıyla ödenecek. Ayrıca emekli olmayı kabul ettikleri takdirde, her hizmet yılı için toplam ücretleri tutarında kıdem tazminatının ödenmesi vaadediliyor.

Bankacılıkla ilgili yasanın getirdiği bir diğer düzenleme ise, tarımda yıkım politikalarıyla ilgili. Yasa Ziraat Bankası ve Tarım Kredi Kooperatifleri'nin görev zararına yol açan işlevlerini ortadan kaldırıyor. Bunun Türkçesi şu: Bundan böyle Ziraat Bankası küçük üretici köylüyü desteklemeye dönük kredi veremeyecek (hoş zaten bunu doğru dürüst yaptığı yoktu, krediler büyük bölümüyle büyük toprak sahiplerine ve zengin köylüye akıyordu), destekleme alımları için kaynak ayıramayacak.

Sonuç olarak, bankacılık sektörünün yapısı ve işlevleri tam da emperyalistlerin istediği biçime sokuluyor. Kamu bankaları yasası bunun önemli bir adımıydı.

Tütün Yasası de meclisten geçti

Milyonlarca tütün üreticisini yıkıma uğratacak, Türkiye sigara ve tütün pazarını emperyalist tekellerin at koşturduğu bir sömürü ve vurgun alanı haline getirecek "Tütün Yasası" sabahlara kadar yapılan görüşmeler sonunda meclisten geçti.

Buna göre, tütün ancak yazılı sözleşmeye bağlı olarak üretilebilecek. İzin almadan ekim yapan çiftçilerin tütün fideleri imha edilecek ve çiftçilere bir yıl hapis cezası verilecek.

Tütün ve sigara fiyatları ise tüccar ve tekeller tarafından belirlenecek. Çünkü yasa yıllık iki milyon adet sigara üretebilecek büyüklükte tesis kurabilenlerin fiyatları istedikleri gibi belirleyebileceklerini söylüyor. Bu büyüklükte tesisleri ise ancak emperyalist tekeller ve onların ortakları kurabileceğine göre, fiyatları da onlar belirleyecekler. 2002 yılından itibaren de tütün için destekleme alımı yapılmayacağı yasada belirtilmiş.

Diğer yasalar da sırada

İMF Türkiye Masası Şefi Juha Kahkonen, Ankara'da yaptıkları denetlemenin ardından yeni krediler için; ek bütçenin geçirilmesi, Emlak Bankası'nın tasfiyesi konusunun çözümlenmesi, tütün piyasası yasasının çıkarılması ve Türk Telekom üst kuruluna yeni atamaların yapılması gerektiğini söylemişti. Buna tahkimle ilgili yasal düzenlemeyi de eklemek gerekir. Tütün ve kamu bankalarıyla ilgili yasalar geçtiğimiz hafta çıkarıldı. Ek bütçe onaylandı.

Meclisin çıkardığı son yasa Tahkim Yasası oldu. Bu yasanın diğerlerinden pek farkı yok aslında. Ama sermayenin emperyalizme ne denli göbekten bağlandığını, ne denli uşakça bir tutum içine girdiğini en açık şekilde gösteren de henüz meclisten geçen Tahkim Yasası oluyor.

Hatırlanacağı gibi, bu meclis ve bu hükümet, daha önce Anayasayı uluslararası tahkime uygun hale getirmişti. Bunun için depremin yarattığı ortamı hiç çekinmeden alçakça bir arsızlıkla kullanmıştı. Şimdi o zamanki yüzüzlüklerinin devamını getirdiler. Uluslararası tahkimin nasıl uygulanacağına ilişkin yasal düzenlemeyi yaptılar. Bu gerçekleştiğine göre, artık sermaye için "ulusal hukuk" ya da "ulusal bağımsızlık", kağıt üzerinde de olsa kalmamış demektir. Emperyalist tekeller Türkiye'deki çıkarları zedelendiğinde hemen uluslararası tahkim mekanizmasını devreye sokacaklar ve Türkiye'ye tahkim kurullarının kararlarına uymak, tekellerin çıkarları neyi gerektiriyorsa onu harfiyen yerine getirmek düşecek. Toplum sağlığı, çevrenin korunması gibi hiçbir kaygı bunun önüne geçemeyecek. Cam grevini ülke güvenliğini tehdit ettiği gerekçesiyle erteleme yüzüzlüğü gösterenler, emperyalist tekellerin çıkarları sözkonusu olduğunda bütün ülkenin bir sömürü cennetine, çöle ya da çöplüğe dönüşmesi karşısında tek kelime etme gereği duymayacaklar.

Meclis'in duvarında "egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" yazıyor. Emperyalizme uşaklıklarının tescili demek olan bunca yasayı çıkardıktan sonra da o yazı orada duracak. Duracak ve burjuva parlamentosunun aslında bir yalandan, aldatmacadan ibaret olduğunu işçiler ve emekçiler o yazı sayesinde belki çok daha rahat bir biçimde anlayacaklar.

Tüm devrimci tutsaklardan direnişin talepleri üzerine açıklama:**“Taleplerimiz bütünüyle yaşamsal, insani, haklı, meşru ve demokratik taleplerdir”****Halkımıza!..**

F tipi sistemiyle biz devrimci tutsakları çifte baskı ve cezalara tabi tutarak, siyasi kimliğimiz ve düşüncelerimizden koparmak hedeflenmektedir. Bu, sınırsız bir faşist terörle, en acımasız tecrit, izolasyon ve hak gasplarıyla, saldırılarla oluşturmak istenen stratejik saldırı projesiyle yapılmaya çalışılmaktadır. Buna karşı insani, yaşamsal, haklı, meşru ve demokratik haklarımızı savunmak için meşru olan direnme hakkımızı kullanarak 20 Ekim 2000 tarihinde DHKP-C, TKP(ML), TKİP ve 9 Aralık 2000 tarihinde TKP/ML, MLKP, TİKB, MLSPB, TDP, DY, DH davası tutsakları ve hükümlüleri olarak, ÖO Direniş'i mizi yaşamsal ve demokratik taleplerle başlattık.

Taleplerimize cevap verilmesi yerine, bilindiği gibi bulunduğumuz bütün hapisanelere birden 19 Aralık 2000 tarihinde saldırıldı ve katliam yapıldı. En vahşi, dizginsiz, ağır koşullara maruz kaldık. Bu saldırı ve katliamda onlarca arkadaşımız katledildi ve onlarca arkadaşımız ise ağır biçimde yaralandı.

Katliamlarla ve ardından ağır tecrit-izolasyon ve vahşetle direnişimizin bitirebileceğini hesaplayanlar fena halde yanılmıştır. Bu koşullar biz siyasi tutuklu ve hükümlülerin direnişini bitirmek yerine, yeni ÖO ekiplerinin katılımıyla devam etmesini kaçınılmaz kılmıştır. İçeride ve dışarıda onlarca arkadaşımızın, yakınımızın ölmesi ve onlarca arkadaşımızın sakat kalmasına rağmen, mevsimlere yayılan direniş sürüyor. Düşüncelerimizden-ideallerimizden soyutlanıp insanlıktan çıkarılıp bu koşullar altında “yaşamaktansa” ölmeyi ve sakat kalmayı göze alması, insan özelliğini, vicdanını ve onurunu yitirmeyen her insanı düşündürmeli ve bu direnişe destek vermelidir.

Bizler 20 Ekim ve 9 Aralık 2000 tarihinde yukarıda belirttiğimiz davalardan tutuklu ve hükümlüler olarak ÖO direnişimizin taleplerini açıklıyoruz.

TALEPLERİMİZ:

1) F tipi hapisanelerinde mimari ve hukuki düzenlemeler yapılarak bir ve 3 kişilik hücreler kapatılmalı, tutuklu ve hükümlüler olarak önkoşulsuz bir arada yaşamamız sağlanmalıdır. Tecrit, izolasyon ve yaşamsal hak gasplarına son verilmelidir. Tutuklu ve hükümlüler olarak ORTAK YAŞAM ALANLARI'mız sağlanmalıdır.

- Sportif, sosyal ve kültürel faaliyet için hazırlandığı söylenen ORTAK KULLANIM ALANLARI “Tredman” vb. koşullarına bağlı olmaksızın kullanıma açılmalı, bu bir hak olarak tanınmalı ve bunu engelleyen genelgeler kaldırılmalıdır. Bloklar arasında sportif, sosyal ve kültürel etkinlikler için ihtiyacı karşılayacak düzenlemeler yapılmalıdır.

- Yasal yayınlar (kitap, gazete, dergi) verilmelidir. Toplatma kararı olanlardan birer tane bulundurulmasının yürürlükteki yasalarca bile ‘suç’ sayılmadığı dikkate alınarak bu noktada keyfiyete son verilmelidir.

- Mektup ve haberleşme hakkımızın önündeki engeller kaldırılmalıdır. Yüzlerce km'lik uzaklardan gelen ziyaretçilerimizle görüşme süresi 30 dakika gibi bir zamanla sınırlandırılarak, görüşü adeta işkenceye dönüştürücü uygulamalardan vazgeçilmeli, sınırlama ve keyfiyetçi tutumlar ortadan kaldırılmalıdır. Açık

görüş hakkı ön şarta bağlanmamalı, yeni düzenleme lehimize yapılmalıdır.

- Ailelerimizin getirdiği yiyecek, giyecek gibi temel kullanım eşyalarına sınırlama konulmamalıdır. Günlük yaşamın zorunlu kullanım gereçleri olan buzdolabı, ocak, fırın, radyo, teyp gibi ihtiyaçlarımızın ailelerimizce getirildiğinde içeri verilmesi sağlanmalıdır.

- Hukuki ve savunmalarımıza ilişkin avukatlarımızla görüşmelerimizde yaşanan her türlü keyfiyetçi uygulama kaldırılmalıdır. “Savunma hakkının gizliliği”ne saygı gösterilmeli, aynı davadan yargılananların avukatlarıyla birlikte görüşmeleri ve avukatların birden fazla müvekkiliyle birarada görüşmesi sağlanmalıdır ve hukuki savunmalarımıza yönelik keyfiyete ve avukatlarımıza yönelik aşağılayıcı, onur kırıcı uygulamalara son verilmelidir.

- İç ve dış kantin ihtiyacı makul bir şekilde düzenlenmeli, karşılanmalı, fahiş fiyat uygulamasına son verilmelidir. TV ve elektrik parasının tutsaklardan alınması, ilaç parasının tutsaklara ödetilmesi vb. gibi dayatılan “paralı mahpusluk” uygulamasına son verilmelidir.

- Temsilcilik hakkı tanınmalı ve işletilmelidir.
- Aynı davadan yargılanan tutuklu ve hükümlüler aynı ortak mekanlarda olmalıdır.
- Taleplerimiz, haklarımız gerek F tipinde gerekse siyasi tutuklu ve hükümlülerin bulunduğu tüm hapisanelerde tam ve eksiksiz uygulanacak bir statü olarak yasal güvenceye alınmalı, ayrımsız uygulanmalıdır. Döneme, hapisanelere göre değişen keyfi uygulamalar, düşüncelerimizi yargılayan ve teslim almayı amaçlayan “islah etme” anlayış ve uygulamalarından vazgeçilmelidir.

2) TMY'nin 16. maddesi kaldırılmalıdır. 16. maddede yapılan değişiklikte izolasyon, tecrit ve saldırı meşrulaştırılıp, bunun uygulanması her hapisane yönetiminin keyfiyetine bağlanıp, tecrit ve izolasyonu pekiştirerek yasal hale getirilmiştir. Ayrıca Adalet Bakanlığı, 19 Aralık operasyonu öncesi TMY'nin 17. maddesi ve buna bağlı olarak 5. maddede gerekli düzenlemeyi sağlayarak siyasi ve adli tutuklu, hükümlüler arasında “cezaların infaz”ındaki çifte standardı ortadan kaldıracağına dair verdiği sözünde durmalıdır.

3) “Üçlü protokol” iptal edilmelidir. Bu protokol savunma hakkımızı gaspetmekte, müvekkil ve vekil arasındaki davaya, dosyaya ilişkin gizliliği yok etmekte, dosyaya-davaya ilişkin bilgi, belge vb. savunma için zorunlu ihtiyaçların teminini olanaksız hale getirmektedir. Savunma hakkımıza fiili bir saldırı olmakla kalmayıp, tutsaklara yönelik saldırı ve katliamların dayanağı olup, ailelerimize ve hekimlere

de saldırı maddelerini içerdiğinden dolayı tümünden iptal edilmelidir.

4) “İzleme kurulları” tecrit, izolasyon ve baskıyı uygulayanların tayin ettiği kişilerden değil, Barolar, TTB, TMMOB, İHD, TAYAD-TUYAB, Tüm Yargı-Sen gibi kurum temsilcilerince belirlenecek Bağımsız İzleme Komisyonlarının düzenli denetimine açılmalı ve bunların hazırladığı raporlar doğrultusunda gerekli önlemler zaman geçirilmeden alınmalıdır.

5) Yalnızca biz siyasi tutsakların değil, aynı zamanda tüm demokratik güçlerin de talebi olan DGM ve TMY gibi kurum ve yasaların kaldırılması yönünde ileriye dönük olarak siyasi tutsaklara ve demokratik kamuoyuna bu doğrultuda güvence verilmelidir.

6) 1996 yılında SAG ve ÖO direniş, bugünkü ÖO direniş ve hapisanelerde yapılan operasyonlarda zihinsel ve fiziksel ağır tahribatlara uğrayan tutsaklar başta olmak üzere hapisanelerde tedavisi imkansız, bakıma muhtaç durumda olan, ağır hasta tutukluların Cumhuriyet Başsavcılarının yetki kullanmasıyla cezaları ertelenmelidir.

7) Başta 19 Aralık, Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur operasyonları olmak üzere hapisanelerde yaşanan katliamlar bağımsız Demokratik Kitle Örgütleri ve meslek odalarından oluşan bağımsız kurumlarla ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nun katılımı ile oluşacak komisyonlarca araştırılıp-soruşturulmasına hiçbir kısıtlama getirilmeyecek olanaklar sağlanmalı ve bu komisyonların soruşturma raporları kamuoyuna açıklanmalı, tespit edilen sorumlular yargılanıp cezalandırılmalıdır.

Taleplerimiz bütünüyle yaşamsal, insani, haklı, meşru ve demokratik taleplerdir. Sürdürülen yalan, demagoji ve çarpıtmaların ötesinde taleplerimiz karşılanmayacak talepler değildir. Taleplerimizin karşılanması, görüşülmesi ve çözümü için tutuklular ve hükümlülerin özgür iradeleriyle belirledikleri temsilcilerle koşulsuz görüşülmelidir.

**Ercan Kartal, Cemal Çakmak,
Muharrem Kurşun, Nezahat Turan,
Can Ali Türkmen, Ramazan Sadıkoğulları,
M. Aytunç Altay, Yunus Aydemir,
NizamettinDoğan, Hasan Yüksel,
Celal Coşkun, Ziya Büyükişık (DÇS)**

Devrimci tutsaklardan ortak açıklama:**“Teslimiyeti değil direnmeyi tercih ettik, ediyoruz, etmeye de devam edeceğiz!..”****Halkımıza!..**

19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapisaneye birden devletin resmi güçlerince operasyonlar yapıldı. Bu düpedüz bir katliam amaçlı operasyondur. Bu operasyondan dolayı üstelik hakkımızda dava açılıyor. Talimat üzeri Edirne Asliye Ceza Mahkemesi'nde duruşma vardı, ancak ifade veremeyecek durumdayız. Çünkü avukatlarımızla görüşemiyoruz. Gerek 3'lü protokol ve gerekse son dönemlerde bulunduğumuz mekanda tamamen keyfi olarak, onur kırmaya yönelik dayatılan ayakkabı aramasından dolayı avukatlarımızla görüşememekteyiz. Dolayısıyla davanın, dosyanın hukuki yönünü avukatlarımıza danışamadığımız için, davaya ilişkin belge ve bulguları getiremediğimizden dolayı savunma yapamayacak duruma geliyoruz.

Bu keyfiyete ilişkin şu açıklamayı yapmak durumundayız ve bilgilerinize sunuyoruz.

Faşizmin hapisanelerdeki tecrit-izolasyon uygulamaları her geçen gün yeni baskı ve dayatmalarla devam ediyor. Yapılan “yasal düzenleme” ve değişikliklerle tecrit politikası iyice sistemleştirildi. Çıkarılan genelge ve uygulamalarla bu pekiştirilmek isteniyor. Yeni baskı metodları devreye sokuluyor.

Bir gün önce avukat gidiş dönüşlerinde yapılan aramalara ek olarak, onur kırıcı şekilde ayakkabı araması devreye sokularak savunma hakkımız iyice gaspedildi. Yanısıra hücre içinde “hücre cezası” olarak havalandırmaya çıkarmamak, mektup ve görüş cezaları, sayımlarda zorla ayağa kaldırıp bekletme girişimleri ve işkenceler bu uygulamalardan sadece birkaç tanesidir.

En son olarak da aile görüşüne gidiş ve dönüşlerde tamamen keyfi onur kırıcı bir uygulama olarak ayakkabı araması dayatılmaya başlandı. Oysa zaten görüşe gidip gelirken üstümüz aranmaktadır, hem de kapalı görüş yaptığımız halde görüşçülerimizle ve gidip gelirken hiç kimseyle fiziki bir temas alınmamasına rağmen. Böylesi gayri insani koşullarda 30 dakika ile sınırlı görüş yapılıyor ve bu yeni dayatılan ayakkabı araması vb. onur kırıcı davranışlarla (bize ve ailemize) bu da tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılıyor.

Bizler, faşizmin F tipi terörüyle ve buna yeni yeni eklenen genelge ve uygulamalarıyla neyi hedeflediklerini çok iyi bilmekteyiz. Boyun eğmemiz isteniyor. Bütün faşist uygulamalar bunun içindir. Ama bunu asla başaramayacaklardır! Kanıt onlarca şehidimiz ve sakat kalanlarımıza rağmen ÖO direnişimizin yeni katılımlarla kararlıca sürüyor olmasıdır. Sonuna değin de sürdüreceğiz.

Avukat görüşünden sonra aile görüşünde de onur kırıcı aramanın dayatılması, zaten tecritle işkenceye dönüştürülmüş görüşlerin, böylece “iyileştirme programları”nın da ne anlama geldiğini gözler önüne sermiş oluyor. Ayrıca bu yeni baskılar, hak gaspları, “disiplin cezaları” ile “ıslah etme” vb. programı hayata uygulama çabalarıdır. Bu uygulamalar, faşizmin hücre tecriti mantığını bütünleyen parçalarıdır. Bunca ağır bedele rağmen, kamuoyu ve kitlelerin bilinç düşüklüğü ve örgütsüzlüğünün sonucu yeterli düzeyde tepki verememelerinden de güç aldığını unutmamak gerekir.

Bizler, büyük bedellerle sürdürdüğümüz ÖO direnişinin yanısıra, bu tür keyfi, onur kırıcı, boyun eğdirici “ıslah etme” uygulamalarına karşı da direneceğimizi ilan ediyoruz.

Ayrıca; ailelelerimizin yüzlerce km. uzaklıktan gelişini de gözönünde bulundurarak görüşe çıkmamalık yapmayacağız ama, onur kırıcı aramayı ayakkabısız görüşe çıkararak protesto edeceğiz. Yine sayımlarda askeri mantıkla ayağa kaldırılıp bekletme uygulamalarına bedeli ne olursa olsun uymayacağımızı ve bütün bu keyfi uygulamaları, çıkacağımız duruşmalarda da teşhir edeceğimizi ve suç duyurusunda bulunacağımızı de belirtiyoruz.

Teslim alma politikası asla başarılı olamayacaktır. Çünkü teslimiyeti değil direnmeyi tercih ettik, ediyoruz, etmeye de devam edeceğiz.

Ercan Kartal, Cemal Çakmak, Muharrem Kurşun, Nezahat Turan, Can Ali Türkmen, Ramazan Sadıkoğulları, M. Aytunç Altay, Yunus Aydemir, Nizamettin Doğan, Hasan Yüksel, Celal Coşkun, Ziya Büyükişik (DÇS)

Ölüm Orucu direnişinin son şehidi sloganlarla uğurlandı...**Veli Güneş Ölümsüzdür!..**

ÖO direnişinin son ölümsüzleşen neferi, DHKP-C dava tutsağı Veli Güneş oldu. Veli Güneş 17 Haziran günü, İzmit Devlet Hastanesi'nde şehit düştü.

1956 Tunceli/Kocakoç Merkez köyü doğumlu olan Veli Güneş, 1994 yılında tutuklandı. Operasyon öncesinde Ümraniye zindanında kalyordu. Yargılandığı davadan tahliye olmasına rağmen, 19 Aralık katliam operasyonundan sonra açılan davada tutuklu yargılandığı gerekçesiyle tahliye edilmedi. Zorla müdahale işkencesine rağmen direnişi yığıtçe sürdürerek ölümü göğüsledi. Büyük direnişe adını altın harflerle yazdı.

Veli Güneş'i memleketi olan Dersim'e uğurlamak için, Yenibosna Cemevi'nde 18 Haziran günü bir etkinlik düzenlendi.

Uğurlama halaylar ve marşlarla başladı. Daha sonra isteyenler Veli Güneş'i ziyaret ettiler.

Uğurlama boyunca atılan sloganlar şunlardı: “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Direnme hakkı kutsaldır koruyacağız!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!” TAYAD'dan bir arkadaş, Ölüm Orucu direnişinin anlamını ortaya koyan ve hücrelerin yıkılacağını vurgulayan bir konuşma yaptı. Saat 15:00 sıralarında Veli Güneş, vasiyeti gereğince memleketi Dersim'e gönderildi.

S.Y. Kızıl Bayrak/ İstanbul

Faşist zulüm ve işkencenin bir başka yüzü!..

Zorla müdahale sonucu sakat bırakılan tutsaklardan bazılarının durumu

SEMRA ASKERİ: Tekirdağ Cezaevi'nde tutuluyor. Durumunda bir ilerleme yok. Hiçbir şey hatırlamıyor. Günlük konuşulanları bir iki saat içinde yine unutuyor. Gözleri çizgili ve çift görüyor. Kollarını kullanamıyor. Bacakları tutuluyor. Derisi hassaslaşmış. Çok az konuşuyor. Ailesi 3 ay önce şartlı tahliye için başvurmuş. Reddedilmiş. Tekrar dilekçe verecekler.

EYLEM YEŞİLBAŞ: Şartlı tahliye edildi. Kırıkkale'de ailesinin yanında. Geçmişe dair bir şey hatırlamıyor. Günlük yaşananları ertesi gün unutuyor. Birisinin yardımı ile yürüyebiliyor. Sürekli baş ve bel ağrısı çekiyor. Vücudunda ödem oluşmuş. Çocuksu konuşma ve hareketleri var. Doktor kontrolünde şuan diyet uygulanıyor.

SERKAN AYDOĞAN: Kandıra F Tipi hapishanesinde bulunuyor. Bilinci kapalı. Hiçbir şey hatırlamıyor. Bilmiyor. Kendine bakamıyor. Anne babasını da tanımıyor ya da karıştırıyor. Ayakta zor duruyor. Duvara yaslanmayı bile akıl edemiyor. Günlük şeyleri de çok geçmeden unutuyor. Şartlı tahliye için adli tıpa sevk istenmiş, kabul edilmiyor. Hastanede beyin filmi çekildikten sonra gerekli görülürse sevk edilecek. Ailesi tekrar başvuracak.

CELAL GEZER: Kandıra F Tipi hapishanesinde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Ayakta zor duruyor. Sürekli başı ve vücudunda ağrılar var. Görüşe elinde arkadaşlarının hazırladığı notlarla geliyor. Hapishanede revire gitmiyor. Beyaz önlüklüler kötü adamlar diyor. Mahkemesinde durumundan kaynaklı tahliyesi istenmiş, kabul edilmiyor. Ailesi şartlı tahliye için dilekçe verecek.

URAL EROĞLU: Edirne F Tipi hapishanesinde bulunuyor. Bilinci yerinde değil. Geçmişini hatırlamıyor. Ailesi önceki haftalara göre daha iyi olduğunu söyledi. Hastanedeyken sürekli "Biz kazandık", "Çocuklar bizim geleceğimiz" diye sayıklamış. Ailesi bir çok tutukluya, doktorların ambulansla anlaşma sağlandı diyerek kandırmaları sonucu müdahale edildiğini, Ural'ın da sayıklamasından bunu anladıklarını söyledi.

ERDAL GÖKOĞLU: Edirne F Tipi hapishanesinde bulunuyor. Hafıza kaybı var. 1999 Ulucanlar katliamından önce ve sonrasını hatırlamıyor. Ailesini yeni tanıyor. Tek başına yürüyemiyor. Günlük şeyleri ertesi gün unutuyor. Ailesine görüşte arkadaşlarının yazdığı notlarla durumunu ve ihtiyaçlarını söylemiş.

AYHAN KOÇ: Edirne devlet hastanesinde bulunuyor. Bilinci yerinde değil. Ailesini tanımıyor, "ben bu insanları tanımıyorum, yabancılarla konuşmam" diyor. Ayağa kalkamıyor. Konuşmaları ve hareketleri çocuk gibi. Kendini 15 yaşında öğrenci zannediyor. "Okula gidiyorum, burada yatılı kalıyorum. Benim kimsem yok" diyor. Banyo ve diğer ihtiyaçlarını arkadaşları karşılıyor.

BARIŞ KAYA: Sincan Cezaevi'nde bulunuyor. Hafıza kaybı var. 7 yaşından sonrasını hatırlamıyor. Çocuk gibi konuşuyor. Ayağa kalkabiliyor. Yemek yiyemiyor.

HAKAN BARAN: Ankara Numune Hastanesi'nde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Son 16-17 yılını hatırlamıyor. Yalnızca şiirler ve marşlar söylüyor. Sondadan kaynaklı idrar yollarında enfeksiyon var. Çankırı hapishanesinden Hasan'ı soruyorlar, Güngörmez mi diyor, gülerek onun nerede olduğunu soruyor. Şehit düştüğünü söylüyorlar, gözleri doluyor

yutkunuyor. Ailesi üzülme diyor. Hakan; "Zaten ağlamıyorum gurur duyuyorum, onlarla biz ne acılar çektik, ne işkenceler, ne operasyonlar yedik, bize hiçbir şey yapamazlar, bizi yıldırılmazlar" diyor. Ertesi gün aynı şeyleri sorduklarında, "ben dün burada değildim" diyor.

MEHMET ŞAHİN: Ankara Numune Hastanesi'nde bulunuyor. Bilinci kapalı. Ayağa kalkamıyor. "Ayaklarım ağrıyor" diyerek sürekli ağlıyor. Babasına "sen bana iyi bakmıyorsun" diye kızıyor, küsüyor ve hiç konuşmuyor.

İSMET SINAĞ: Edirne F Tipi hapishanesinde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Ailesiyle yeni tanıyor. Karısını çocuklarını tanımıyor. Unutmamak için görüşe giden ailesinin isimlerini not ediyor. Günlük kayıt yapıyor.

YELİZ TÜRKMEN: Ulucanlar revirinde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Arkadaşlarının yanına göndermemek için idare tarafından seni öldürecekler, onlarla görüşme, deniyor. Öldürülmekten korkuyor. Sürekli baş ağrısı çekiyor. Ağır hareket ediyor, yavaş yürüyor.

BAŞAK OTLU: Gebze hapishanesinde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Çocuksu davranışları var. Geçmişine ilişkin çok az şey hatırlıyor. Günlük yaşadıklarını da unutuyor. Kendi dengesini sağlayabiliyor.

MAHMUT METE: Ankara Numune Hastanesi'nde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Geçmişine ilişkin bir şey hatırlamıyor. Günlük yaşadıklarını da unutuyor. Ailesini tanımakta zorluk çekiyor. Gözleri bozuk. Görme yetisini kaybedebilir. Yatağa bağımlı yaşıyor.

MUSTAFA KARAAĞAÇ: Edirne F Tipi hapishanesinde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Kendisiyle ve ailesiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Kendi başına yürüyemiyor, ihtiyaçlarını karşılayamıyor. Görüşe çıkmak istemiyor. Ya da geliyor konuşmadan geri dönüyor.

İLHAN DEMİREL: Ankara Numune Hastanesi'nde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Son yirmi yılını hatırlamıyor. Ailesini ve kendini tanımıyor. Etrafına boş boş bakıyor. Yatağa bağımlı. Çocuksu davranışları var. Ailesine "resim defterimi getirin" diyor.

FİKRET KARA: İzmit devlet hastanesinde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Yatağa bağımlı. Konuşamıyor. Söyleyeceklerini yazılı ifade ediyor. Yazarken hatırlamadığında ya da söyleyeceklerini toparlayamadığında kafasına vurup saçlarını çekiyor. Ailesini tanımakta zorluk çekiyor. Veli Güneş ve Osman Osmanağaoğlu'nun resimlerini gösteriyorlar, "bunlar çok güzel insanlar, benim yerime alınlarından öpün" diyor.

DENİZ YILDIZ: Kandıra F Tipi hapishanesinde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Geçmişe ilişkin hiçbir şey hatırlamıyor. Ailesini tanımıyor, ayakta zor duruyor. Annesine "Arkadaşlarla hafta sonu pikniğe gideceğiz"

diyor.

ERDAL DOĞAN: Ankara Numune Hastanesi'nde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Durumu ağır. Ayağa kalkamıyor. Hiç konuşmuyor, sadece sorulan sorulara cevap veriyor. Sırtında yaralar oluşmuş. Altı bezleniyor. Bundan kaynaklı pişik oluşmuş. Ailesi refakatçi olarak kabul edilmiyor. Annesi 15 dakika görüşe girip, temizliğini yapıyor. **ATILLA SELÇUK:** Ankara Numune Hastanesi'nde bulunuyor. Hafıza kaybı var. Yatağa bağımlı durumda. Bel kemiğinde çok ağır bir yarası

var. Yarası rahatsız ettiği için sürekli ağlıyor.

Konuşmakta zorluk çekiyor. En uzun konuştuğu cümle, "Baba eve gidelim."

ATILCAN SADAY: Sincan Cezaevi'nde kalıyor. Korsakof teşhisi konuldu. Son 2 yılını hatırlamıyor.

HALİL AKSU: Kartal Devlet Hastanesinde tutuluyor. Durumu ağırdı. Ayağa kalkmaya çalışırken yere düşüp bayılıyor. Bayılmasını fırsat bilerek zorla müdahale ediliyor. Kendine geldiğinde hiçbir şey hatırlamıyor. Bilinci kapalı. İhtiyaçlarını karşılayamaz durumda. Gardiyanlar ve askerler kötü muamele ediyor.

DOĞAN KARATAŞTAN: Ankara Numune Hastanesi'nde tutuluyor. 07.06.2001 tarihinde akşam saatlerinde bilinci gidip gelmeye başlıyor. Sürekli bağırarak "ben ölüyorum, beni köye götürün, Halil ağabeyimin (Halil Önder) yanına gidiyorum, başımda davullar çalın" diye sayıklıyor. Gece bilinci tamamen kapanıyor. Sabah saat 8.00'da müdahale ediliyor. Ailesini önce görüşe almıyorlar. Şu an hiç kimseyi tanımıyor. Konuşmuyor. Bilinci kapalı.

HAVVA DOĞAN: Ankara Numune Hastanesi'nde tutuluyor. Bilinci kapalı. Korsakof teşhisi konuldu. Zaman zaman sinir krizi geçiriyor. Çılgık atıyor. Hiçbir şey hatırlamıyor. Çocuksu davranışları var. Oyuncak bebek istiyor. "Dedemin çok parası var, halamı getirin halamı istiyorum" diyor. Oysa halası yok. Olmayan varlıklar istiyor.

ERSİN EROĞLU: Ankara Numune Hastanesi'nde bulunuyor. Bilinci kapanınca müdahale ediliyor. Hiçbir şey hatırlamıyor. Kardeşi 7 aydır Ölüm Orucunda olduğunu söylüyor, "bir insan nasıl 7 ay aç kalır" diyor doktorlara seslenip, "bu kız deli hastaneye yatırın, bu kıza da burada yatak verin, kafayı yemiş bir insan 7 ay aç kalır mı?" diye bağırıyor. Kendisinin 14 yaşında imam hatipte okuduğunu sanıyor.

ALİ EKBER DOĞAN: Ankara Numune Hastanesi'nde tutuluyor. Korsakof, deliriyom trimons teşhisi konuldu. Kimseyi tanımıyor. Halisülasyon görüyor. Nerede olduğunu hangi zamanda yaşadığını bilmiyor. Çocuksu davranışları var.

SERDAR SALMAN: Gece fenalaşıyor hastaneye kaldırılıyor zorla müdahale ediliyor. Şu an bilinci kapalı. Aile savcı olmadığı gerekçesiyle görüşe alınmıyor.

(Bilgiler TAYAD'ın konuya ilişkin açıklamasından alınmıştır...)

Kayıtsız kalmak suça ortak olmaktır...**Sözün bittiği yerdeyiz!**

Son 8 aylık SAG ve ÖO süreci, gerek kurumların, gerek siyasi yapıların, gerekse kişilerin durumlarını, tutumlarını ve duruşlarını açığa çıkarmış, safları iyice ayırıştırarak netleştirmiştir diyebiliriz. Fazla söze ve söyleme yer bırakmadan...

“Tarihin soluğu uzundur” denilir. Bu zorlu ÖO süreci hiç kimsenin ummadığı bir şekilde sürmüştü ve sürmektedir. Tarihin bu zorlu kesitinde, bu ülkede devrimci tutsaklar bir tarih yazmaktadırlar. Dile kolay, operasyonlara, hücrelere, işkencelere ve her türden baskı ve teröre rağmen devrimci irade kırılmamakta, ÖO tüm engellemelere rağmen devam etmektedir.

“Nerede bir zulüm var, orada bir isyan vardır.” Başkan Mao'nun bu sözü karşılığını tam da burada bulmaktadır. Çünkü bu ülkenin toprakları yetiştirmektedir, böylesi yiğit devrimcileri. Bu topraklarda geçmişten bu yana bir çok vesilelerle çeşitli isyanlar olmuş; özellikle 12 Eylül faşizminin karanlık günlerinden sonra, bir çok kazanım ancak bedeller ödenerek kazanılmıştır.

Emperyalist efendilerin emir ve isteği ile sermaye hücreleştirilmiş bir yaşam dayatıyor tüm topluma. Bu anlamıyla saldırı planlı ve sürece yayılmış bir biçimde yürürlüğe sokulmaktadır.

Tahkim ve emeklilik yasası meclisten bir gecede jet hızıyla geçirilmiştir. Ardından hücrelere geçişin ilk provaları yapılmış, Ulucanlar Cezaevi'ne operasyon düzenlenerek 10 devrimci hunharca katledilmiştir. Hedeflenen, içerideki tutsakları izolasyonla teslim almak, dışarıdaki toplumsal muhalefete gözdağı vermektir.

Kriz bahane edilerek büyük kapitalist işletmelerde onbinlerce işçi sokağa atılmıştır. Faiz ve rant sermayesi büyük vurgunlar vurarak milyonlarca doları kasalarına aktarmışlardır.

ABD'den DB görevlisi, emperyalizmin maaşlı memuru Kemal Derviş, ülkeye fiili başbakan olarak atanmıştır. Ekonominin dizginleri tümüyle İMF ve DB'den gelecek kredilere karşılık olarak bu emperyalist kuruluşların eline verilmiş, bu çerçevede yeniden bir yapılanmaya gidilmiştir. Bütçe tamamen iç ve dış borçlara ayrılmıştır. Tek kuruş yatırıma, eğitime ve sağlığa ayrılmadığı gibi toplanan vergiler de artık faizlere bile yetmemektedir.

Bu saldırı paketlerinin bir bütün olduğunu, başta işçi sınıfına ve diğer yığınlara anlatmak ve mücadeleye çekmek, biz komünistlerin ve tüm devrimcilerin görevi olmalıdır. ÖO'daki tutsakların taleplerini aktarmak ve saldırının hepimize dönük olduğunu anlatmak durumundayız. Bu bağı doğru kurmak, buna göre politika üretmek ve hayata geçirmek, komünistlerin acil önemde sorumluluğudur.

Bu inanç ve bilinçle hepimize sesleniyorum; Sen kardeşim, bu çılgınlığa kulak vermelisin! Sen arkadaşım, bu sese kulak vermelisin! Sen emekçi kardeşim, bu saldırı hepimize, tek yürek olmalıyız!

Sen işçi arkadaşım, sadece kendileri için değil, milyonlarca işçi ve emekçi için direniyor tutsaklar.

Siz emekten, demokrasiden, barıştan ve sosyalizmden yana olduğunu söyleyen partiler, sessiz kalamazsınız, tabanınızı harekete geçirmeli, direnişi tüm gücünüzle desteklemelisiniz...

Siz sendikalar, DKÖ'ler, bu ölümleri görmezlikten gelemezsiniz!

Son olarak Veli Güneş'in şehit düşmesiyle 24'e çıktı ÖO şehitleri. Elliye aşkın tutsak sakat kalarak yaşayan ölümler haline geldi.

Kayıtsız kalmak suça ortak olmak demektir. Çünkü sözün bittiği yerdeyiz!

İzmir'den bir komünist

Zindanlardaki direniş ruhunu kuşanalım!

Hayatın bir kuralıdır; çürüyen her şey yok olmaya mahkumdur. Kapitalizm ise çoktan çürümüş ve kokuşmaya başlamıştır. Giderek artan zulmü ve şiddetiye cankeşiştiğinin resmidir.

Türkiye kapitalizmi son yirmi yıldır insanları büyük bir karamsarlığın ve umutsuzluğun dehşetine itmiş olmasına, insanlık onuruyla alay edercesine giriştiği tarihin en büyük cezaevi katliamına rağmen -ki insanlara bir film gibi bu vahşeti izletmiş ve suça ortak olmalarını sağlamıştır-, geleceğini hiç de garanti altına alabilmiş değildir.

Onun hedefi dışarıdaki kitleleri ve onları etkisiz hale getirmeyi geçici de olsa başardı. Oysa sistem için gerçek başarı devrimci iradeyi teslim almak olabilirdi ki, bugün bunu başaramamış olmanın çaresizliği içinde kıvranyor.

Dışarıda kitleler halen koyu bir sessizlik içinde. Katliamdan sonra üzerine serpilmiş olan ölü toprağını atabilmiş değil. Yine yük devrimci tutsakların omuzlarına binmiş durumda. Kuşkusuz onlar düşmanı tanımının vermiş olduğu bilinç ve birikimle, yaşamak ve yaşatmak için ölümlerle dans ediyorlar. Yüzlerce tohum toprağa düştü, yüzlercesi daha düşecek. Büyük zaferler kuşkusuz büyük bedeller istiyor ve hasat mevsimi sanıldığı kadar uzak değil. Tohum toprağa düşmüştür ve mevsimi geldiğinde tomurcuğa dönecektir, meyvesini verecektir.

Bugün insanlar devrimci olmanın sorumluluğundan uzaktırlar. Korku ve karamsarlık ortamında ise hücrelere konan gerçekte onlardır. Bu nedenle, bugün yapılması gereken dışarıdaki devrimcilerin de sürece hazırlanması, gidenlerin yerini dolduracak bilinç ve birikimle donanmasıdır. İçerideki devrimci tutsaklar yeni ölüm orucu ekipleriyle savaşı sürdürürken bizler de dışarda, işçilerin ve emekçilerin içinde, bunun gereğine uygun bir duruş, çalışma ve mücadele içerisinde olmalıyız.

Şehit yoldaşlarımızın, Parti ve devrimin çıkarları dışında hiçbir kişisel çıkar gözetmeden bize devrettikleri bayrağı mutlaka kapitalizmin burçlarına dikeceğiz.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!...

D. Cemre

Adalet Bakanlığı'nın son genelgesi...**“Açık görüş” de teslimiyet şartına bağlı!..**

8 ayı aşkındır süren ve onlarca tutsağın hayatını kaybettiği direniş karşısında kayıtsız görünen Adalet Bakanlığı, F tipi denilen tecrit kamplarına ilişkin olarak peşpeşe genelgeler çıkarıyor. TMY'nın 16. maddesindeki değişikliğin ardından izleme kurullarının oluşturulması gündeme geldi. Son olaraksa, açık görüş genelgesi yayınlandı.

16. maddede yapılan değişiklik çerçevesinde, tutsaklara F Tiplerinde açık görüş imkanı getirildiği de söyleniyordu. Konuya ilişkin yayınlanan genelgede, bu hakkın da “tretman”a bağlandığı görülmektedir. Genelgeye göre, yalnızca eşlere ve 0-10 yaş arası çocuklara açık görüş izni veriliyor, ama açık görüşten yararlanmak “disiplin suçu” işlememiş olmak şartına bağlanıyor.

Yaşamının bile neredeyse suç sayıldığı F Tiplerinde, tutsaklara en akla gelmedik gerekçelerle disiplin cezası veriliyor. Yazdıkları mektuplar, suç duyuruları, Bakanlığa verilen dilekçeler, disiplin suçu olarak işlem görüyor. Dolayısıyla, açık görüşün de bir aldatmacadan başka bir işlevi bulunmuyor.

Adalet Bakanlığı'nın ortak yaşam alanlarında yararlanma adı altındaki rehabilitasyon programı nasıl ki, tutsaklar tarafından kabul edilmeyerek çöpe atıldıysa, açık görüş genelgesinin sonu da bu olacaktır. Devrimci tutsaklar rehabilitasyon şartına bağlanmış hiçbir “hakkı” kabul etmeyecekler, devrimci direnişin gücüyle açık görüş genelgesini de parçalayacaklardır.

Zindan direnişine**destek eylemleri...****“Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”**

İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından 16 Haziran Cumartesi günü yapılan eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı. Saygı duruşuyla başlayan eylemde basın metnini Halkevleri Bölge Sorumlusu Aliye Turan okudu. Eylemde “Diyalogu başlatın, ölümleri durdurun!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” vb. sloganlar atıldı.

İHD Ankara Şubesi'nin sessiz oturma eylemi...

İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi cezavlerinde süren Ölüm Oruçlarına ilişkin Adalet Bakanlığının sessiz tutumuna protesto etmek amacıyla haftalık olarak düzenlediği sessiz oturma eylemini sürdürüyor. 16 Haziran Cumartesi günü gerçekleşen eylemde “Diyalog insana özgü bir erdemdir!”, “Yaşam hakkı en temel insan hakkıdır!”, “Tecrit ve izolasyon ölümdür!” yazılı dövizler taşındı. 10 dakikalık oturma eylemi alkışlarla bitirildi.

İzmir Devlet Hastanesi'nde şartlı olarak tahliye edilen ÖO direnişçilerinden Mahmut***Gökhan Özocak:*****“İnsanlık onurunu savunuyorum diyen herkesi direnifli sahiplenmeye çağırıyorum!..”****Kızıl Bayrak emekçilerine;**

Bu anlatacaklarımın sizin aracılığımızla Demokratik Kitle Örgütlerine ulaşmasını, insanların ses getirmesini istiyorum. Hapishanelerden defalarca mektup yazdım, kimi de yayımlandı. Bu mektubumun da belge niteliğinde gazetelerde ve TV'lerde yayımlanmasını istiyorum. İnsanlık onuruna ve İMF'nin vatanımıza, halkımıza, emperyalizmin ülkemizi sömürgeleştirmesine, yağmalamasına, talan etmesine karşı haykırış olarak yükselen direnişimizi anlatarak özetlemek istiyorum.

ABD ve Avrupa emperyalizmi kendi ülkelerinde insanları yok etmek, çürütmek için hücre sistemini uygulamakta, büyük bir insanlık suçu işlemektedirler. ABD ve AB bunu yaparak büyük bir suç işlemektedirler. (...) 70 yıllık Cumhuriyet tarihimizin emperyalizmin en sadık ihanetçi, en katliamcı Ecevit Hükümeti Clinton'la ABD'ye görüşmeye giderken, hücre sistemi hayata geçirilmeden İMF politikalarını hayata geçirmeyiz, demiştir. Vatanımız ABD uçak gemileri ve destroyerleri ile, üsleriyle dolup taşmakta, ülke topraklarımız, fabrikalarımız, emeğimiz İMF ve AB emperyalizmine peşkeş çekilmektedir. Vatan hainliği, emperyalizme uşaklık “ulusal sol” ilan edilmektedir. İşte F Tipi hücreler ABD, AB ve İMF patentlidir.

1- Avrupa ve AB emperyalizminin desteğini alan Ecevit Hükümeti, F tipi hapishane saldırısını, aldığı uluslararası destekle, Ölüm Orucu'nun 60. gününde vahşi katliamı ile tırmandırmıştır. 19 Aralık katliamı sırasında hapishanelerde tutsaklarımız yakılmış, bayanlara tecavüz edilmiştir. Onlarcasının vücudu cop, kalas, gaz bombası, G-3 mermisiyle dolup taşmıştır. 28 insan katledilmiştir. Ben de 19 Aralık katliamı sırasında Buca Hapishanesindeydim. 1., 2., 3. Ölüm Orucu ekiplerinin bulunduğu 5. koğuşa jandarma, itfaiye kancası, cop, gazlı tazyikli su ile saldırmıştır. Bu saldırı sırasında insanlar yerlerde sürüklenmiştir. Soğukta ıslatıldık, jandarmalarca coplandık. Oysa biz Ölüm Orucundaydık. Ellerimizden kelepçelenerek hücrelere; gaz bombası ve tazyikli su yemiş şekilde atıldık. 3 gün soğuktan titrer şekilde ve 1. ve 2. Ölüm Orucu ekibindeki arkadaşlarımızın doktorlar denetiminde jandarma ve askerlerce kaçırılmalarına tepki için 2 gün su, şeker almadık. Ölüm Orucu'na devam ettik. Bu sırada 25 Şubat genelgesi çıkaran Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, 10 yıllık kazanımlarımızı bir çırpıda kaldırdı.

2- Ölüm Orucu'nun 110. gününde Buca Hapishanesi 6. ve 7. tecrit koğuşunda tutulmaktayken, 6 kişi olan 3. Ölüm Orucu ekibi doktor, jandarma ve gardiyan ortak örgütlenmesiyle, zorla tıbbi müdahale ve Ölüm Orucu direnişinin kırılması için Yeşilyurt Atatürk Eğitim Hastanesi'ne kaçırıldı.

3- Uzun süre B-1 vitamini almadığımız için durumumuz iyi değildi. Ancak zorla tıbbi müdahale yapılacak durumda değildik. Evet! Ölüm Orucu'ndan kaynaklı rahatsızlıklarımız vardı ve Ölüm Orucu hapishanelerde bulunan temsilcilerimizle görüşerek bitirilebilirdi. Kuşkusuz, ortada haklı ve meşru olan bir direniş vardı. Çünkü F tipi hücreler tecrit ve izolasyondur. Ailelerin kişilik onuruna ve avukatlara, yani savunma hakkımıza karşı saldırdır. Emperyalizmin Tredman politikalarıyla kolektivitizme, dayanışmaya, Anadolu insanının ve devrimcilerinin dayanışma geleneğine olan saldırdır.

4- Hastanede yapılan zorla tıbbi müdahale, haklı ve meşru olan Ölüm Orucu direnişini Sağlık Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı eliyle kırma operasyonudur. Bana da zorla tıbbi müdahale yapıldı, ama bundan önce bir olayı anlatmak istiyorum.

3. Ölüm Orucu ekibinde bulunan Kenan Korkankormaz ve Ulaş Göktaş'ın durumları, 1. ve 2. Ölüm Orucu ekibinden olmasına rağmen, doktorlar tarafından (dahiliye, nöroloji, psikiyatri) zorla tıbbi müdahale için dahiliye 5. servisine kaçırılmışlardır. Ulaş Göktaş ve Kenan Korkankormaz zorla tıbbi müdahale sırasında çılgın atılmaktaydılar. Ben bu duruma tanık oldum. Bu iyi hekimlik, Malta ve Tokyo bildirgelerine aykırı insanlık dışı bir tutumdur. Sağlık Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı'nın Ölüm Orucu direnişini bu şekilde bitirme politikasıdır. Doktorlar da baskı ve zor altındadır. Ama yine de zorla tıbbi müdahale hangi tıp etiğinde vardır? Bu insanlığa aykırıdır. Bu tıp etiği değil, tıbbin Ölüm Orucu Direnişi'nde olanlara tıbbi müdahale edilmesini istemediğini defalarca ifade etmesine rağmen bu direnişi baltalamaya yönelik saldırdır.

Zorla tıbbi müdahaleyi protesto için biz Yeşilyurt Atatürk Eğitim Hastanesi'nde bulunan 1., 2., 3. ekip Ölüm Orucu direnişçileri su, şeker ve tuz alımını kestik. Ertesi gün sabaha karşı, hastanede direnişte beraber bulunduğumuz ve irademiz dışında getirildiğimiz mahkum koğuşunda,

Abdullah Bozbağ ve Celal Alpay hayata gözlerini yumdu. Onlar insanca bir yaşam, İMF'siz Türkiye, beynin ve düşüncenin özgür olmasını istiyorlardı.

5- Abdullah Bozbağ ve Celal Alpay'ın ölümünden sonra, Gürsel Akmaz isimli 3. ÖO ekibinde direnişte bulunan değerli kardeşimiz doktorlar tarafından onay verilerek, jandarma vasıtasıyla 5. kata kaçırıldı. Ve Gürsel Akmaz kardeşimiz tıbbi tedaviyi reddetmesine rağmen serum takılarak ve yanlış müdahale sonucu açıkça katledildi.

6- Gürsel Akmaz'ın zorla tıbbi müdahalenin ardından, onun yaşama gözlerine yumduğu yatağa ben ayaklarımın jandarma tarafından kelepçeye vuruldum. Ellerim hemşireler tarafından sargı bezleriyle yatağa bağlandı. Tıbbi müdahaleyi reddettiğim bilinmesine rağmen zorla serum verildi. Ve ben 3 gün sonra serumu sökerek tedaviyi reddettim. Tüm bu gelişmeler doktorlar gözetiminde yapıldı. TTB üyesi doktorların üzerinde kimin gücü ve etkisi vardır?

7- Zorla tıbbi müdahale sonucu yanlış uygulama yapılan Hüseyin Kayacı hastanesinin 5. katında hayata gözlerini yumdu. Oysa kendisi 3. Ölüm Orucu ekibindendi.

8- 1, 2, 3. ekip Ölüm Orucu direnişçileri olarak hastahanelerde zorla tıbbi müdahalenin ardından, Adalet Bakanlığı 6 ay süre için (tedavi görmek amacıyla) bizi bıraktı. Ben sedyeyle hastahane önüne bırakıldım. TAYAD'lı Ölüm Orucu direnişçisi Bahri Yusufoglu'nun yanına, durumumu öğrenip hastahaneye gelen arkadaşlarım götürdüler.

9- Şu anda, önce koğuşta, sonra hücrede, sonra tecrit koğuşunda, sonra zorla tıbbi müdahale tehdidi altında kaldığım hastahanedeki mahkum koğuşunda sürdürdüğüm Ölüm Orucu direnişimi, TAYAD'lı aile Bahri Yusufoglu ile birlikte sürdürmekteyim.

Neden?

Ölüm Orucu, haklı ve meşru bir direniş eylemimiz olarak, F tipi hücreler, 1 ve 3 kişilik hücrelerde insanların ayakta işkence görmesine, beyinlerinin, ruhlarının ve özgür düşüncelerinin teslim alınmak istenmesine, İMF'ye, faşizme karşı sürdürülen insanlık onurunu savunan direniş biçimidir.

Adalet Bakanlığı zorla tıbbi müdahale sürecinden sonra 12 sakat insanı sokağa atarak eylemi bitirmek istemektedir. Ölüm Orucu direnişçilerini aileleriyle başbaşa, zor durumda, yüzyüze bırakmak istemektedir. Ölüm Orucu, talepleri kabul edilene kadar süren haklı ve meşru bir eylemdir.

Bunun için nerde olursam olayım, Ölüm Orucu eylemini sürdürmeye devam ediyorum. Şu anda Ankara ve İstanbul hastahanelerinde 50'ye yakın Ölüm Orucu direnişçisi hafızasını yitirdi, düşünceleri çocuklaştırıldı. 54 tane insanımız katledilmiş, yakılmış, kadın tutuklulara tecavüz edilmiştir. Bunun hesabını kim verecek? İMF ve Göbelsçiler emperyalizm, faşizm gibi düşünen beyinler yaratmak istiyor. Bu ülkede devrimciler varoldukça, Anadolu halkının Bedreddinler'den gelen insanca ve özgürce düşünme geleneği, Kurtuluş Savaşı'nın anti-emperyalist geleneği sürdürükçe, insanlık onuru varoldukça, halk varoldukça başaramayacaklardır. (...)

Dışarıya çıkınca Ölüm Orucuna başlarken neler gördüm biliyor musunuz? İMF tütüne, şeker, petrolümüze, aşımıza, işimize, emeğimize göz koymuş. İMF krizi sonucu birçok insan işten atılmış, açlıkla yüzyüzedir.

Ölüm Orucu direnişimiz F tipi hücrelere, tecrite, izolasyona, insanın özgür düşüncesine, insanın onurunu kırma ve halka yönelik, vatana yönelik emperyalizmin yaptığı saldırıya karşı bir direniştir.

Yurtseverim demokratım, insanım diyen herkes, Adalet Bakanlığı'nı içeride dışarıda sürdürdüğümüz Ölüm Orucunun taleplerini hapishanelerde bulunan temsilcilerle görüşmek üzere diyaloga, uzlaşmaya davet etmelidir. Çünkü Ölüm Orucu direnişi Hayata Dönüş adını verdikleri katliama rağmen 1, 2, 3, 4, 5. Ölüm Orucu ekipleri ve ardısıra gelecek olan 6., 7. ekiplerle içeride, dışarda İstanbul, Ankara, İzmir'de sürmeye devam ediyor ve edecektir. Ta ki; taleplerimiz kabul edilene kadar...

İMF'ye, F tipine karşıyım, insanlık onurunu savunuyorum, insanım diyen herkesi bu direnişi sahiplenmeye çağırıyor, meşru, haklı, insani, demokratik olan Ölüm Orucu taleplerinin kabul edilmesini istiyorum.

20 Haziran 2001

Mahmut Gökhan Özocak

İzmir Onur Mahallesi Direniş Evinden

Ölüm Orucunun 187. Günü

Takas ihalesinin gerçek yüzü

Sermaye devleti geçtiğimiz günlerde bir iç borç takası ihalesi gerçekleştirdi. Böylelikle geri ödeme zamanı gelmiş iç borçların vadeleri, devlete borç vermiş büyük bankaların ihya edilmesi karşılığında bir süreliğine ertelendi.

Hükümet ve medya günlerdir yapılan bu işi büyük bir başarı olarak göstermeye çalışıyor. Takas sayesinde ekonominin rahatlayacağı, dahası ülkenin önünün açılacağı propagandası yapılıyor. Dikkatler borçların bir süre ertelenmiş olmasına çekilmeye çalışılıyor.

Oysa bu borç takası, sermayenin, özellikle de büyük bankaların son bir yıldır uğradıkları kimi parasal zararların "borç erteleme" bahanesiyle devlet bütçesine, yani işçi ve emekçi yığınların sırtına yüklenmesinden başka bir şey değil.

Peşpeşe gelen mali krizler döviz fiyatlarında ve faizlerde beklenmedik iniş çıkışlara neden olmuştu. Bu ani dalgalanmalar genel planda büyük bankaların kârlarını arttırmalarına yol açtı. Ama bu arada başka şeyler de oldu. Örneğin bankaların elindeki döviz miktarı azaldı. Kredi faizlerinin düşmesi nedeniyle bu alanda kâr oranları düştü. Ve en önemlisi de döviz fiyatlarındaki belirsizlik bankalar için risk oluşturmaya başladı.

Böyle bir aşamada takas gündeme geldi. Geri

AYLAR	TAKAS ÖNCESİ	TAKAS SONRASI
HAZİRAN	9.000	8.000
TEMİZ	1.973	5.200
AĞUSTOS	9.073	8.400
EYLÜL	9.000	5.134
KASIM	9.000	6.211
ARALIK	9.000	3.276
OCAK	9.000	3.819
ORTA		40,1%

ödeme zamanı yaklaşmış ağır borç yükü gerekçe gösterilerek takas ihalesi açıldı. İhaleye büyük bankalar beklenenin çok üzerinde bir ilgi gösterdi ve yaklaşık 9 milyar dolarlık bir takas gerçekleşti. Devlete borç vermiş büyük bankaların elindeki tahviller alındı. Karşılığında bankalara dövize endekslenmiş ve ödeme vadeleri uzatılmış yeni tahviller verildi. Bu vesileyle sermaye devleti ödeme zamanı gelmiş borçlarının ortalama 3 yıllık bir zamana yayılması karşılığında banka sermayedarlarının tüm isteklerini yerine getirmiş oldu.

Takasla bankaların döviz açıkları giderilmiş oldu. Faizlerin düşmesi nedeniyle bankaların uğradığı zararları telafi edecek düzenlemeler yapıldı. Döviz fiyatlarının ani değişmesi ihtimalinden doğan risk de

devlet tarafından üstlenildi.

Devletin iç borç yükünde ise koparılan gürültü ölçüsünde büyük bir azalma olmadı. Devlet önümüzdeki altı ayda 46 katrilyon iç borç ödeyecekti. Takasla bu miktar 41 katrilyona düşürüldü. Fakat buna karşılık önümüzdeki yılların borç yükü daha da ağırlaştı.

Bu da gösteriyor ki yapılan iş bir kez daha işçi ve emekçilerin cebinden büyük sermayeye kaynak aktarmaktır. Krizin faturasını bir kez daha işçi ve emekçilere ödetmektedir.

İç ve dış borç mekanizmaları işçi ve emekçileri daha fazla sömürmek, daha fazla yoksullaştırmak için sermayenin kullandığı araçlardır. Ağır borç yükünü gerekçe gösteren sermaye devleti vergileri durmadan arttırmakta, telefon, akaryakıt, sigara, şeker gibi KİT'lerin ürettiği mal ve hizmetlere büyük zamlar yapmakta, kamuda çalışan işçi ve emekçilere verilen parayı kısımladığı kadar kısımaya çalışmaktadır. Böylelikle borçlar işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmış olmaktadır.

Borçların çok az bir kısmının ertelenmesi karşılığında bankaların hemen tüm zararlarının devletçe üstlenilmiş olması, önümüzdeki yıllarda borç yükünün daha da artması demektir. Bu da işçi ve emekçilerin karşı karşıya olduğu yıkım ve yoksullaşmanın daha da büyümesi anlamına gelmektedir.

Krizlerin ve giderek ağırlaşan borç yükünün sorumlusu işçi ve emekçiler değildir. İşçi ve emekçiler takasla borç yükünün azaltıldığı yalanına kanmamalı, borç çarkını döndürmek için kendilerine dayatılan yıkım ve yoksullaştırma politikalarını reddetmelidirler.

**İç ve dış borçlar iptal edilsin!
Krizin faturası kapitalistlere!**

Sağlıkta özelleştirme politikası ve sonuçları

Türkiye'de işçi ve emekçilerin en çok sorun yaşadıkları alanlardan biri de sağlıktır. Bir taraftan mantar gibi türeyen özel hastaneler, diğer taraftan hizmet vermekte yetersiz kalan/yetersiz hale getirilen SSK hastaneleri ve sağlık ocakları...

SSK'larda tedavi imkanları gün geçtikçe daralmaktadır. Sağlık çalışanı ve donanım yetersizliğinden dolayı yeterli sağlık hizmeti verilememektedir. SSK hastanelerinde bu sorunlar yaşanırken, sağlık emekçileri ile hastalar karşı karşıya gelmektedir. Tedavisi yeterince yerine getirilemeyen hastaların ilk yüklendikleri kişiler sağlık personelidir. Oysa SSK hastanelerinin yetersiz hale gelmeleri devletin bilinçli politikalarının bir sonucudur. Özelleştirmelerle sağlık hizmetleri tasfiye edilmeye çalışılmaktadır.

Devletin yıllardır sistemli bir biçimde özelleştirme saldırısıyla yüzyüze kalan SSK hizmetlerinin bir bölümü bugün özel sağlık şirketlerine kaydırılmıştır. SSK'da yapılması gereken tedavi, ilaç alımı, tahliller, ameliyatlara vb. özel hastanelere yüksek fiyatlara yaptırılmaktadır.

Sermaye düzenindeki yolsuzluk ve çürümeden SSK da nasibini almıştır. Çalışma Bakanı her gün bu alanda yaşanan yolsuzluk ve usulsüzlükler üzerinden medyada şov yaparak özelleştirmeye kılıf hazırlıyor. Oysa tüm bunlar özelleştirmenin sonuçları olarak yaygınlaşmakta, bizzat devlet bürokratlarıyla ilişkili olarak gerçekleşmektedir.

Özel sektörün prim borçlarını bir kalemde silen devlet, işçilere ise yüklenmektedir. İşçilerin prim payı kaynağında kesilmektedir. Biriken paralar, sağlık ve sosyal güvenlik alanına yatırılması gerekirken, bankalara ucuz kredi olarak kullanılmaktadır. '94 rakamlarıyla, düşük faizli kredi kullanımı nedeniyle, 19 milyar dolar heba edilmiştir. Devletin SSK kaynaklarını kimlere kullandığı ortadadır.

İMF-TÜSİAD programının hedeflerinden biri de SSK'nın tasfiyesidir. Sigorta ve sağlık hizmetleri sermayenin en çok gözünü diktiği alanlardır. Sigortalılar sürekli olarak bireysel emekliliğe özendiriliyor. On senede emekli olunacağı vaatlerinde bulunuluyor. Emeklilik yaşının yeni yasayla kadınlarda 55, erkeklerde 60 yaş olduğu düşünüldüğünde, bu birçok işçiye cazip geliyor. Fakat emekli maaşı ödemesi belirli bir yaş sınırına bağlanıyor. Tabii ki sigorta şirketi o zamana kadar batmazsa!

Devlet sosyal güvenliğe bütçeden %2 oranında pay ayırıyor. '97 rakamlarına göre, kişi başına yıllık 237 dolar düşüyor (ki bu miktar şimdi daha azdır). AB ülkelerinde sosyal güvenliğe ayrılan pay ise yıllık 5 bin dolardır.

Sigorta kapsamında, aile fertleri de içinde, toplam 43 milyon kişi hastanelerden yararlanıyor. Bu sayı karşısında mevcut SSK hastaneleri doğal olarak yetersiz kalıyor. Toplam 1220 hastane, 5700 sağlık ocağı, 1300 sağlık evi vardır. 807 kişiye bir hekim düşmektedir. Hekimlerin %40'ı 3 büyük ilde

toplanmıştır. Özellikle Kürdistan illerinde doktor ve hastane yetersizliğinden dolayı, parası olanlar tedavi için büyük kentlere geliyorlar. Parası olmayanlar ise kaderleriyle baş başa kalıyorlar.

İşçilerin birikimiyle oluşturulan SSK'da işçilerin sözü geçmiyor. Yönetim kurulunda 7 üye var. Bunlardan 4'ü hükümet tarafından atanan bürokratlardır. Yanısıra 1 işçi temsilcisi, 1 işveren temsilcisi ve 1 emekli bulunmaktadır.

Kapitalist sistemde parasız sağlık hizmeti hakkı işçi ve emekçilerin zorlu mücadeleleriyle kazanılmıştır. Bugün bu hak gelişmiş kapitalist ülkeler de dahil, adım adım gaspedilmektedir. Sosyalist sistemde ise sağlık hizmetleri ve ilaç toplumun tümü için parasızdır. Yani kapitalist sistemde paranız kadar sağlık hizmetlerinden yararlanabilirsiniz, sosyalist sistemde ise hiçbir sınır yoktur. Küba'daki uygulama bunun en somut ve başarılı bir örneğidir.

Parti programında devrimden sonra gerçekleştirilecek uygulamalardan biri sağlık alanıdır. TKİP Programı sağlığa ilişkin düzenlemelerin başında şunları öngörmektedir:

"Kamulaştırılmış tüm sağlık kuruluşları yerel işçi ve emekçi meclislerine devredilir. Toplumun tüm bireyleri için parasız sağlık hizmeti ve ilaç sağlanır. Geniş çaplı kamu sağlığı ağı kurulur. Koruyucu hekimlik hizmetleri yaygınlaştırılır." (TKİP Programı, 2. Bölüm, C. Toplumsal sorunlar alanında)

Bir eğitim emekçisiyle röportaj...

Sahte sendika yasası çıksa da, kamu emekçileri mücadeleyi bırakmayacaktır!

-Kamu emekçilerinin 11 yıllık mücadelesinin geldiği kritik safhayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Eğitim emekçisi: Ülkemizde kamu emekçileri sendikalarının kurulduğu süreçte, adı sosyalist ama gerçekten sosyalist olmayan ülkelerde büyük değişimler yaşanmıştı. Dünya kapitalizmi ebediliğini açıklamış ve bu yeni sürece "yeni dünya düzeni" denilmişti. Sendikalarımız kurulduğunda, kapitalizmin "yeni dünya düzeni" çerçevesindeki saldırılarıyla karşılaştı. Ülkemizde grevli-toplusözleşmeli kamu emekçileri sendika yasası yoktu. Kamu emekçileri sendikalarını fiili olarak kurdular, direndiler, mücadeleyi hiç bırakmadılar.

Kurucuları genellikle reformistlerdi. Fakat kamu emekçilerinin büyük bir bölümü sendika istiyordu. Reformist yöneticiler de mücadele ederek varolunacağını biliyorlardı. Geçmişteki kurucu ve yöneticilerimizin pratikte olumlu duruşlar sergilediklerini ve fedakarlıklar yaptıklarını da söylemeliyiz. Fakat 11 yıllık süreç içinde devletin çeşitli manevraları, uyguladığı şiddet ve genel basınç karşısında, reformist yöneticiler geçmişteki mücadele azimlerini kaybetmeye başladılar.

-KESK yönetimi ve yerel yönetimlerin sürece yaklaşmaları, tabanın buna karşı tutumu nasıl?

Eğitim emekçisi: Sahte sendika yasasının gündeme gelmesiyle birlikte bir eylem takvimi çıkardılar. Bir aydır kamu emekçileri alanlarda çeşitli biçimlerde mücadele ediyorlar. Reformist-icazetçi KESK yöneticileri ve tek tek şubeler kamu emekçilerinin mücadele edeceğini, teslim olmayacağını çok iyi biliyorlar. Bu nedenle ince hava boşaltma, kitleleri deşarj etme yöntem ve tekniklerini kullanmaya başladılar.

-Son eylemleri değerlendirebilir misiniz?

Eğitim emekçisi: KESK yöneticileri yasanın görüşüleceği gün Ankara'da olunmalı gerçeğini iyi kullanamamışlardır. Yasanın meclise geldiği günlerde orada olunmalı ve karşı durulmalıydı. Fakat böyle yapılmadı. Yasanın görüşülmesi ertelense de, Kızılay'ı

zapteden emekçiler meydanı terk etmemeliydiler. Bunun için ön çalışmalar ciddiye alınarak yapılmalıydı.

Şubelere gelen faksler muğlak isteklerle dolu. Net, birbirleriyle bağlantılı çağrılar yapılmıyor ve örgütlenmiyor. Emekçilerin Ankara'ya gelmesi istenmiyor, gelmemesi için elden gelen yapılıyor.

Ben Kırşehir Eğitim-Sen üyesi bir emekçiyim. Burada da bir dizi basın açıklamaları, oturma eylemleri gerçekleştirildi. Ankara'ya üç kez gittik. Son gidişimiz, isteksiz KESK Genel Merkezi'ne, il şubemize rağmen, istekli emekçilerin direttiği tutumları sayesinde, binbir güçlüğe rağmen gerçekleştirildi. Emekçiler kendi aralarında ve yöneticilerle beraber yapılan toplantılarda mücadele isteklerini ortaya koymuşlar, KESK'in tutumunu ve niyetini eleştirmişlerdir.

Eğitim-Sen şubemizdeki mücadeleye istekli emekçiler şu veya bu oranda işi ciddiye alan başka şubelerde de emekçilerin olduğunu tespit etmişlerdi. 12 Haziran'da Ankara'da birçok ilden emekçiler yöneticilerin isteksizliğine rağmen toplandılar. Sıcak altında saatlerce coşkulu sloganlarla bir duruş sergiledik. KESK yöneticilerinin meclisten gelmelerini bekledik. Nihayet saat 18.00'de meclisten dönen KESK başkanının özsüz ve kararsız konuşmasını dinledik. Sami Evren'in tutarsız konuşmasından, dağılın arkadaşlar dememesine rağmen, dağılın anlaşılıyordu. Başka bir yöneticinin oturma eyleminin sona erdiğini söylemesiyle, kamu emekçisinin küçük bir kesimi karara uydu. 2000-2500

kişilik bir kitle olarak, "Gemileri yaktık geri dönüş yok!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Uzlaşmacı sendika istemiyoruz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atarak KESK arabasındaki yöneticileri protesto ettik. Emekçilerin bu tutumları, bu sahte yasayı çıkartmamak noktasında görevlerini yapacaklarının göstergesiydi. Yöneticiler polisle direngen emekçileri karşı karşıya bırakarak alandan kaçtılar. Bu yasa devletin istediği şekilde çıksa da, kamu emekçilerinin mücadeleyi bırakmayacakları açık

ve nettir.

-Sahte sendika yasasının işçi ve emekçilere yansımaları nasıl olacaktır?

Eğitim emekçisi: Birliğini ve mücadele azmini yeterli derecede ortaya koyamayan işçi sınıfı ve emekçi kesimlere sahte yasanın çıkması elbette olumlu katkı sunmayacaktır.

Düzen sendikalarımızı işlevsizleştirmeyi, tüm den elimizden almayı istemektedir. Bu haliyle yasa dağınıklık ve güvensizlik getirebilecektir. İşçi sendikalarının desteksiz tutumu da olumsuz bir rol oynayacaktır.

Sendikalarımızın geleceği ellerinde olan mücadeleye istekli kamu emekçilerinin kolay kolay teslim olmayacaklarına, devletin manevralarını ve oyunlarını, onlara dolaylı destek veren reformist KESK yöneticilerinin tutumlarını her geçen gün daha iyi görerek, yeni bir mücadele hattı öreceklerine inanıyorum.

SY Kızıl Bayrak/Kırşehir

Bir grup sınıf bilinçli metal işçisinden kamu emekçilerine açık mektup...

Direniş zafere, tereddüt yenilgiye götürür!

Meşru ve onurlu bir mücadele veren kamu emekçisi kardeşlerimize barikat sıcaklığı ile merhaba!

Sizlerin 11 yıllık süregelen mücadelenizde yarattığınız değerlerin yok edilmesi anlamına gelen, grevsiz, toplu sözleşmesiz sahte sendika yasa tasarısına karşı yükselen dirençli mücadelenizde sizi yürekten destekler, başarılar dileriz.

Bizler, işçi sınıfının mensupları olarak, siz kamu emekçisi kardeşlerimizle biraz olsun sorunlarımızı paylaşmak istedik.

Kardeşler, mücadele dostları!

Bu ülkede yaşayan bizler biliyoruz ki, bu devlet yasalarıyla birlikte hep bizim aleyhimize kanunlar çıkarır, yasalar yapar, yargıyı kendi çıkarları gereği işler. F tipi denen tabutlukları açar. Milyonlarca işçi ve emekçiye, açlık ve yoksulluğu reva görür. Sıfır zamlar dayatır, grevleri yasaklar, sendikasızlığı dayatır ve bütün bunlarla beraber kendi yapısal krizinin faturasını bizlere ödetir. Bunu temsil ettiği kapitalist sınıfın çıkarları gereği yapar.

Uygulanan İMF- TÜSİAD programında, kamu emekçisi sayısı olabildiğince azaltılarak daha az sayıda kişiyi daha fazla çalıştırmak hedefleniyor. Bunun yolunun da ancak, sizlerin beraberliğinizi, örgütlülüğünüzü kırmaktan geçtiğini biliyorlar. Örgütsüz, iş güvencesi olmayan, istedikleri an işten atabilecekleri bir zemini yaratmak istiyorlar.

Saldırısı püskürtecek olan, bedel ödemeyi ve ödettirmeyi göze alan kararlı bir mücadeledir. Sizler 11 yıllık mücadele tarihinizle bedel ödemeyi göze aldığımız için devlete geri adım attırdınız. Bizlere de direnç kaynağı oldunuz.

Bizlere gelince, bizler de kapitalist sistemin insanları öğüten koşulları içindeyiz. Bir ayda emeğimizi satarak aldığımız ücret denen kırıntı 100 milyondur. Ve ayın büyük kısmını yarı aç yarı tok geçiriyoruz. Ücretlere zam istediğimizde patron bize kapıyı gösteriyor, dışarıdaki işsizler ordusunu gösteriyor. Bunun yanı sıra esnek üretim denen genel saldırıyı da uygulamaya çalışmaktadırlar. Bu saldırı da aynen size dönük saldırıda olduğu gibi, örgütsüzleştirmeyi ve mücadelenin kazanımlarının gaspını hedefliyor. Oldukça kapsamlı ve ağır bir saldırı bu. Ama biz henüz sizin gibi birleşik bir direniş hattını örebilmiş değiliz. Az sayıdaki sınıf bilinçli işçi böyle bir mücadelenin örgütlenmesi için çaba harcamaktadır.

Görüldüğü üzere, ancak birleşik ve militan bir mücadele ile kazanımlarımızı koruyabiliriz. Bunun için her düzeyde birlik zorunludur. Hem biz işçilerin kendi iç birliğini yaratması, hem de sizinle sermayeye karşı bir mücadele birliği örmemiz gerekmektedir. Bunun için elele vermeli, harekete geçmeliyiz.

Son olarak, sizlerin verdiği onurlu mücadelenin KESK yönetimine takılmadan devam etmesini temenni ederiz.

Sınıf bilinçli metal işçileri olarak diyoruz ki; direniş zafere, tereddüt yenilgiye götürür.

Mücadelenizde başarılar.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

Yaşasın işçi ve emekçilerin mücadele birliği ve kardeşliği!

İstanbul'dan bir grup sınıf bilinçli metal işçisi

Kamu emekçi tabanında çıkış arayışı ve devrimci sorumluluk

KESK'in meclise endeksli eylem takvimlerinden biri daha devrede. Bu arada eylemlere katılım da düşmeye devam ediyor. Duruma ilişkin değerlendirme geçen sayımızda yayınlanmış, tabandaki paralizasyonun KESK'in yapısı ve eylem takvimleriyle bağlantısı da ele alınmıştı.

Birbiriyle çelişir gibi görünse de, tabandaki paralizasyonun bir sonucu olarak eylemlere katılımdaki düşüşe paralel (fakat ters orantılı olarak) bir mücadele potansiyeli söz konusu. Zaten KESK bürokratinin becerisi de, bu potansiyeli dağıtma noktasında kendini gösteriyor. Sıfır zamlara, sahte sendika yasasına, hızla düşen yaşam standardına vb. karşı, tüm ücretli emekçiler gibi kamu emekçileri de giderek daha fazla "birlik ve mücadele" ihtiyacı duymakta, bunu çeşitli vesilelerle ifade etmeye de çalışmaktadırlar. Ancak KESK bürokratları her seferinde bunu engellemenin bir yolunu bulduğu için, kitle artık yorulmuş-bıkmış durumdadır. Örgüte güvensizlik, özellikle son dönem kararları (ve kararsızlıkları) ile daha da artmış bulunuyor.

Sendikal yapılara karşı böyle bir güvensizliğin salt kamu emekçileriyle sınırlı olmadığı, işçi sendikaları ile kitle arasında da benzer kopukluğun had safhada olduğu biliniyor. Dolayısıyla, sınıf hareketinin toplamında ortak olan sorunlar karşısında, arayışlarda da bir benzerlik, bir ortaklık söz konusu.

Son krizle yıkımı derinleşen işçi ve emekçi kitleler, sermayenin yeni kriz yönetme programıyla iyice yoksullaştırılırken, işçi ve emekçi sendikaları tabanın hoşnutsuzluğunu örgütlemek ve mücadeleye akıtmak şöyle dursun, bu saldırı programlarının uygulanmasında, adeta sermaye sınıfının gönüllü destekçileri kesilmiş durumundalar. Kimisi (B. Meral gibi) açıktan, kimisi de eylemsizliğiyle (DİSK) veya hedefsiz eylemleriyle (KESK) dolaylı biçimde yapıyor bunu. Bu açıktan veya dolaylı ihanet tutumları, doğal olarak, sınıf ve emekçi kitlelerde farklı arayışların ortaya çıkmasını koşulluyor. Sendikalardan umudunu kesen kitlelerin, mücadele ihtiyacı dayattıkça, başka araç arayışlarını artırıyor. Kamu emekçileri de, bu arayışın bir parçası olarak, KESK'ten kesilen umutlarını tümenden yitirmemek için, tabanda birlik ve mücadele imkanlarını yoklamaya başlamış bulunuyorlar.

Hatırlanacağı gibi, bir dönem önce illerde şubeler platformu adı altında tabanın birliğini sağlamak ve

eyleme sevk etmek mümkün olabiliyordu. Herhangi bir saldırı karşısında kamu emekçi kitleleri KESK'ten bir karar beklemeden, şubeler platformu kararlarıyla harekete geçebiliyor, güçlü eylemler gerçekleştirebiliyordu. KESK'in merkezi eylem kararları da, mücadelenin belirli bir evresinden sonra, denetimden çıkma riskini ortadan kaldırmak için, devreye giriyordu. Bir süredir, KESK reformizmi şubelere de el attığı ve büyük oranda hakimiyet kurduğu için, KESK şubeler platformu bu işlevini yitirmiş bulunuyor. Bu platformlar da artık harekete geçmek için KESK'ten direktif bekliyorlar. Geriye kalan, bu hakimiyetin tümüyle kurulamadığı az sayıda sendika ve sendika şubesi, sistemin saldırılarından ve KESK reformizminin bu saldırılara zemin düzleyen kararlarından duydukları rahatsızlıkları daha açıktan dile getirmeye ve mücadelenin önünü açacak bir çıkış için arayışlara girişmiş durumdadır.

Bu bir birlik arayışıdır ve kamu sendikalarıyla sınırlı bir bakışa da sahip değildir. İşçi ve emekçi tabanında daha geniş ve yaygın bir birlik, bir mücadele birliğidir arzulanan. Daha doğrusu, sınıf ve emekçi kitle eylemlerinde uzun zamandır dillendirilen "birleşik mücadele" isteminin, nihayet, kimi alt kademe sendikacılar tarafından da sahiplenilmeye başlanmasıdır. Bunda, tabandaki birlik arayışlarının bir biçimde somutlanmaya başlamış olmasının da etkisi olduğu ortadadır. Henüz yeni yeni toparlanmaya başlamalarına ve son derece sınırlı bir kitleyi harekete geçirebiliyor olmalarına rağmen, işçi-emekçi platformları, mücadele komiteleri gibi oluşumlar sınıf hareketinin yönelimleri hakkında bir fikir vermekte, dahası, bir çıkış umudunu ifade etmektedirler. Buralardan çıkan umut kıvılcımlarıdır ki, bugün, kimi sendika ve şubeleri nezdinde bir birlik girişimi cesaretini ateşlemiş bulunuyor.

Platformların "henüz çok sınırlı bir kitleyi harekete geçirebilmesi", sınıf hareketinin genel ihtiyaçlarıyla kıyaslamamızın bir ifadesidir. Sendikalardaki ataletle bir kıyaslama yapıldığında, hiç de azımsanmayacak bir güçten de söz etmek mümkündür. Buna rağmen, gene de en olumsuzla kıyaslamayı bir yana bırakmak ve platformların kitle tabanını alabildiğince yaygınlaştırmak için çabaları artırmak gerekmektedir.

Sadece varolan platformları genişletmek de yeterli değildir. Olanaklı tüm alanlarda benzer platformların

örgütlenmesi de zorunludur. Aynı gereklilik fabrika, işyeri, sektörlerdeki mücadele komiteleri için de geçerlidir. Telekom işçi ve emekçilerinin, alanda örgütlü sendikaların ihanetine ve sermayenin özelleştirme, işsizleştirme, yoksullaştırma saldırılarına karşı mücadele için örgütledikleri komitenin faaliyetleri, tüm diğer sektör ve işletmelerde örnek alınabilir. Fabrika ve işyeri zemininde örgütlenecek bu tür komiteler, işçi ve emekçi platformlarının zeminini de güçlendirecek bir araçtır. Ayaklarını fabrika ve işyerlerine basmayan bir işçi-emekçi örgütlülüğünün uzun zaman yaşadığı görülmemiştir.

Platformlar, bir yandan bünyesindeki öncü işçi ve temsilciler aracılığıyla fabrika ve işyeri komitelerinin örgütlenmesi çalışmalarını sürdürürken, diğer yandan, kendilerinin dışında ortaya çıkmış böyle komitelere ulaşmaya, bu komiteler üzerinden söz konusu fabrika veya işyerini de platforma dahil etmeye çalışmaktadırlar.

Fakat daha da önemlisi, öncü, ilerici, devrimci işçi ve emekçilerin, kitlelerdeki bu birlik ve mücadele arayışlarını görme ve gereklerini yerine getirme sorumluluğudur. Ki, halihazırda bu kesimin bu sorumluluğun yeterince farkında olduğunu ya da yerine getirdiğini söylemek mümkün değildir. Genelde de böyle olmakla birlikte, özelde kamu emekçi hareketi üzerinden bakıldığında, tabandaki birlik eğilimlerini değerlendirmek şöyle dursun, eylemsizlik ve seyircilikleriyle paralizasyona katkıda bulunmaktadırlar.

Bunun tam bir aymazlık olduğu ve derhal son verilmesi gerektiği açıktır. Tahribatını önlemeye yönelik hiçbir girişim içinde bulunmadan KESK'e yöneltilen en sert eleştirilerin dahi bir anlam ifade etmeyeceği görülebilmelidir. Kamu emekçileri, KESK'in artık ihanetle tanımlanabilecek, "gaflet ve delalet"inin farkındadır; ihtiyacı olan şey, farkında olduğu bu duruma müdahale için pratiktir. Ve haklı olarak, bu pratiğin başını da devrimcilerin çekebileceğini, çekmesi gerektiğini düşünmektedir.

Kitlenin birlik ihtiyacına yönelik bir girişim için, devrimci-öncü kamu emekçilerinin öncelikle kendi aralarında bir örgütlü birlik sağlamaları gerektiği tartışma götürmez bir gerçekliktir. Ve ne yazık ki, bugüne dek böyle bir birlik için verdiğimiz tüm uğraşlar boşa çıkarılmış durumdadır. Devrimci hareketlerin kamu emekçi sendikalarındaki taraftarları da, ne yazık ki, devletin ve sistemin saldırıları ve KESK'in ihaneti karşısında tabanda yaygınlaşan umutsuzluk rüzgarının etkisi altındadırlar. Özelde sahte sendika yasası, genelde tüm saldırılar için, "ne yaparsak yasalım engelleyemeyiz" karamsarlığı hakimdir.

Devrimci-ilerici kamu emekçilerindeki bu karamsarlık yıkılmadan kitlelerin birlik ve mücadele talebinin karşılanması mümkün değildir. Devrimcilere düşen görev, bu karamsarlığı, bu moral bozukluğunu ortadan kaldıracak müdahaleleri zamanında yapmaktır. Bu yapılabildiği ve önce devrimcilerin ve onların üzerinden de kitlenin örgütlü birliği sağlandığı takdirde, tabanda biriken potansiyeli harekete geçirmek ve saldırıları püskürtmek zor olmayacaktır.

"Zafer direnen emekçinin olacak!" şiarının kamu emekçi hareketi içindeki yaygınlığı bu iyimserlik için yeterli veri kabul edilebilir. Gerçekten de, kamu emekçi hareketinin son 11 yılı, zafere ancak direnişle ulaşılabildiğinin somut kanıtlarıyla doludur.

KESK'in 19 Haziran İzmir eylemi...

Meclise gündemine endekslenen eylemler katılım ve coşkuyu düşürüyor

Sahte sendika yasasının mecliste görüşülmeye başlamasıyla kamu emekçi eylemleri meclis gündemine endekslenmiş durumda. 19 Haziran Salı günü saat 14.30'da Konak Meydanı'nda yapılması düşünülen oturma eylemi, yasa üzerine yapılacak görüşmelerin ertelenmesi gerekçesiyle, KESK tarafından basın açıklamasına dönüştürülerek bitirildi.

Basın metnini okuyan Alim Murathan; sahte sendika yasa tasarısının mecliste görüşülmesi durumunda 26 Haziran'da tüm illerde oturma eylemleri, 27 Haziran işbirlikçi eylemleri ve görüşmelerin yine devam etmesi durumunda ise 28 Haziran'da da Ankara'da merkezi bir eylem yapılacağını duyurdu.

"Sahte sendika yasasına hayır!" "Hükümet yasayı al başına çal!", "Sendika hakkımız grev silahımız!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlarının atıldığı eyleme temsilcilerden oluşan yaklaşık 230 kişi katıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

“Çevre günü” ve kapitalizmin çevre tahribatı...

Kapitalist kâr hırsı insanlığın geleceğini tehdit ediyor

5 Haziran “çevre günü” olarak kutlandı. Gün, bilinen söylevler, sembolik çöp toplamalar ve çocukların yapılan kimi törenlere zorla katılımıyla geçirildi.

Oysa çevre sorunu; ne sokaktan çöp toplamakla ne de içi boş nutuklarla ilgili bir sorundur, yaşadığımız çağın temel sorunlarından biridir. Kapitalizmin dolaysız kötülüklerinden biri olan çevre sorunu, gezegenimizin geleceğini tehdit edecek boyutlara ulaşmıştır.

Kapitalizmin gelişim süreciyle ortaya çıkan bu sorun, çürüyen ve asalaklaşan burjuva sınıfın aşırı kâr hırsından dolayı sürekli büyümüştür. Çevre bilincinin gelişmesi kimi ülkelerde egemen sınıfları göstermelik bazı önlemler almaya zorlamıştır. Ancak bu önlemler sorunun sürekli yeni boyutlar kazanmasının önüne geçememiştir.

Emperyalist paylaşım savaşları ve bölgesel savaşlarda onmilyonlarca insanın ölmesi ve üretici güçlerin tahrip edilmesinin yanısıra, büyük boyutlu çevre ve doğa katliamları da yapılmıştır, yapılmaya devam edilmektedir. Kirli savaşların doğrudan bir sonucu olarak ekonomik kaynaklar, yerleşim alanları ve ormanlar yok edilmektedir. Sömürgeci Türk devletinin Kürdistan’da yaptığı tahribat (binlerce köyün ve ormanların yakılması) bilinmektedir. Emperyalistlerin Irak ve Yugoslavya’ya dönük vahşi saldırılarının çevreye verdiği zararları ise bütün dünya izlemiştir.

Bunlara, ormanların yok edilmesi, deniz ve nehirlerin kirletilmesi, atmosferde biriken gazların sürekli artması ve nükleer denemelerin doğaya verdiği zararlar eklenmelidir. Bunun sonucunda ozon tabakasının delinmesi ve küresel ısının artması, bunlara bağlı olarak ekolojik dengenin bozulma aşamasına gelmesi, insanlığın geleceği açısından ciddi bir tehdit oluşturmaktadır.

Doğadaki kirlenmenin devasa boyutlara ulaştığı günümüzde, kapitalist yönetimlerin çevre sorunlarından bahsetmeleri ikiyüzlülüğün de ötesindedir. Zira savundukları düzenin ürünü olan bu kirlilik, bizzat kendi katkılarıyla büyümeye devam etmektedir.

Emperyalistlerin çifte standardı

Sınıf mücadelesinin köklü bir geçmişe sahip olduğu emperyalist ülkelerde, çevre bilinci nispeten gelişmiştir. Bu bilincin kapitalist işletmeler üzerinde oluşturduğu baskı sayesinde bazı kurallara uyulması ve önlemlerin alınması mümkün olmaktadır.

Ancak gezegeni bir bütün olarak düşündüğümüzde, emperyalistlerin aldıkları önlemlerin göstermelik ve kamuoyu tepkisini törpülemeye dönük olduğu görülür. Yapılanlar daha çok, zehirli atıkların ve çevreyi kirletme oranı yüksek işletmelerin bağımlı ülkelere transfer edilmesidir.

Emperyalizmin sadık uşağı işbirlikçi Türk burjuvazisi de Türkiye’yi çöplük haline getirme çalışmalarına hız vermiştir. Uluslararası Abersan firması, Türkiye genelinde en az 6 bölgede “tehlikeli

atıkları bertaraf etme tesisleri” kurmaya hazırlanıyor. Bunun somut adımları atılmış durumda. Eskişehir’in Sivrihisar ilçesine bağlı köylerde arazi arayışı devam ediyor. Bu işten rant elde edecek işbirlikçi firmalar, bu tesislerin kurulması için yoğun bir çaba içindeler.

İşbirlikçi burjuvazi, yabancı sermayenin Türkiye’ye çekilmesi için endüstri bölgelerinin mutlaka oluşturulması propagandasını yapmaktadır.

Endüstri bölgeleri oluşturulması, emperyalist tekellere ayrıcalıklar tanımakla kalmayacak, emperyalist ülkelerde çevrenin korunması kurallarına uygun üretim yapmayan firmalar da bu bölgelerde toplanacaktır.

Bu ve benzer örnekler, emperyalist ülkelerin gerçekte çevre diye bir sorunlarının olmadığını, onlar için aslolanın ne pahasına olursa olsun kâr elde etmek olduğunu bir kez daha göstermektedir. Zaten kapitalist üretimin tek amacı da budur.

Türk burjuvazisinin çevre düşmanlığı

Emperyalist tekellerin Türkiye ve benzeri bağımlı ülkeleri kirletmeleri, çöplük haline getirmeleri, işbirlikçi burjuvazinin doğrudan suç ortaklığı sayesinde mümkün olmaktadır. Emperyalistlerin dayatmalarına yasal zemin hazırlayan bu sınıfın iktidarındır.

Emperyalist bir firmanın Bergama’da siyanürle altın çıkarma çabası, bu çabaya karşı Bergamalı köylülerin verdiği mücadele ve bu çatışmada sermaye düzeninin aldığı tutum, sistemin aynası niteliğindedir. Siyanüre karşı mücadelenin meşruluğu ve yarattığı etki burjuvazinin mahkemelerinde yankı buldu. Bu mahkemeler siyanürle altın çıkarılmayacağına karar verdiler. Ancak TC Başbakanlığı tarafından çıkarılan özel bir emirle mahkeme kararı geçersiz sayıldı. Böylece emperyalist tekel, siyanürle altın çıkarmak için deneme üretimine başladı.

Buna karşı Bergama halkı tepkisini koymakta gecikmedi. Sermaye devletinin buna yanıtı ise devlet terörü oldu. Bergama halkının üzerine jandarmalarını salan devlet, kimin devleti olduğunu net bir biçimde ortaya koydu.

Bergamalıların direnişi, bu düzende en sıradan demokratik istemler için bile kararlı bir mücadelenin zorunluluğunu ortaya koymuştur. Zira faşist sermaye

düzeni, emperyalist tekeller ve işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarına ters düşen her harekete azgınca saldırmaktadır.

Kapitalizme karşı olunmadan doğa savunulamaz!

Doğanın tahrip edilmesi ve vahşi bir şekilde yağmalanması, kitlelerin sınırlı bir kesiminde duyarlılığın oluşmasını da beraberinde getirmektedir. Değişik örgütlenmelerde ifadesini bulan bu tepki, kendisini çevrenin korunmasıyla sınırladığı ölçüde güçsüz kalmakta, zamanla sisteme eklenmektedir. Çevre sorunlarına samimi bir ilgi gösteren kimi çevreler, süreç içerisinde bu duyarlılıklarını yitirebilmektedir. Kapitalizmi aşamayan bir perspektif, zamanla kapitalizmle uyumlu hale gelmektedir.

Doğanın tahribi ve çevre kirliliği kapitalizmin dolaysız sonuçlarıdır. Tekniğin tüm gelişmesine rağmen, endüstriyel kirlilik hala artılmıyor. Kirli atık su ve katı maddeler büyük oranda oldukları gibi doğaya atılmaktadır. Örneğin atık suların %55’i endüstriyeldir ve bunun sadece %9’u arıtılmaktadır. Yine yılda 5.5 milyon ton tehlikeli atık oluştuğu halde, bunun kurallara uygun bir şekilde bertaraf edilen miktarı sadece %1’dir. Bu veriler, kirliliğin büyük oranda kapitalist işletmeler tarafından yayıldığını göstermektedir. Bu atıkları doğaya temiz bir şekilde iade etmek mümkünken, kapitalistlerin kâr hırsı yüzünden bu kirlilik sürekli yayılmaktadır.

Çürüyen kapitalist düzenin çevreye yaydığı bu pislik ancak bu düzenin yıkılmasıyla temizlenebilir. Elbette buna karşı mücadele şimdiden verilecek, kapitalistler önlemler almaya zorlanacaktır. Ancak yine de, kapitalizm var olduğu sürece çevreyi kirletmeye, doğayı tahrip etmeye devam edecektir. Ama insanlık, kirleten ve öldüren bu düzene mahkum değildir.

“Greenpeace İstanbul’da iklim değişikliği ve ekolojik felaketler tezgahlayan dev petrol şirketlerinin karşısında!”

“Petroküler burada felaketi tezgahlıyor!..”

(...) “PETROLCÜLER BURADA FELAKETİ TEZGAHLIYOR” yazılı bir pankartı Conrad Otel’ine üzerine asan Greenpeace çevre eylemcileri, BP’den John Browne, Shell’den Gavin Graham ve Chevron’den Peter J. Robertson gibi petrol endüstrisinin önde gelen isimleri ve üst düzey devlet yetkililerinin katıldığı toplantının içyüzüne dikkat çektiler. (...)

Greenpeace Akdeniz Ofisi enerji kampanyası sorumlusu Melda Keskin’e göre, “Toplantı salonundaki üst düzey enerji şirketi yetkilileri, petrol arama, çıkartma, taşıma ve kullanmanın iklim değişikliğine ve artan ekolojik felaket tehdidine yol açtığını itiraf etmelidirler. Bu petrol şirketlerinin, çevre kirliliği yaratan ürünlerini pazarlayabilmek için, çevreci imajlara bürünerek dünyanın sırtından para kazanmalarına izin verilemez.”

İstanbul’daki “Üç Denizin Hikayesi: Dünya Enerjisiyle Bütünleşme” adlı toplantının amacı, uluslararası yatırımcılara Karadeniz, Hazar Denizi ve Doğu Akdeniz’deki fosil yakıtlara ilişkin bilgi ve fırsatları sunmaktır.

Keskin sözlerini şöyle sürdürdü: “Enerji şirketleri temsilcileri olarak, burada yenilenebilir enerji yatırımlarını planlıyor da olabilirlerdi; ama yalnızca kirlenici fosil yakıtlara odaklanmış durumdadır. Bölgedeki gerçek enerji potansiyeli, güneş, rüzgar gibi temiz ve güvenli yenilenebilir enerji kaynaklarında yattığı halde ve küresel ısınmaya, fırtına, sel, kuraklık gibi şiddetli ve sayısı gittikçe artan aşırı doğa olaylarına rağmen, bu kuruluşlar petrolle sonuna kadar daha fazla para kazanma konusunda ısrarlıdır. Tehlikeli iklim değişikliklerini önlemeye yönelik uluslararası çabaları engelleme girişimleriyle, Kyoto protokolünün etkisini yok etme manevralarının ardındaki ana güç, işte bu petrol lobisidir.”

Toplantılarının ana gündemi, bölgesel ve uluslararası güvenlik açısından ciddi bir tehdit oluşturan Hazar Denizi petrol yatırımlarıdır. Bu yatırımlarla bölgedeki kirlilik on kat artacak, İstanbul ve Çanakkale Boğazları’ndan geçen petrol tankerlerinin boyları ve sayıları ikiye katlanacaktır. Boğazlar’dan geçirilmek istenen petrol miktarı başlangıçta yılda 600 bin varil (26,5 milyon ton), daha sonra ise yılda 1,5 milyon varil (76,5 milyon ton) olacaktır. (...)

ExxonMobil, Chevron, Texaco

ve Conoco, Başkan Bush’un Kyoto İklim Sözleşmesi reddetmesini aktif olarak destekleyen şirketlerin başında geliyor. Başkan Bush, geçtiğimiz hafta gerçekleştirdiği Avrupa ziyaretinde, dünyanın en fazla seragazı yayan ülkesi olan ABD’nin, 12 yıldır belli bir aşamaya getirilmiş olan uluslararası iklim görüşmelerini yok saymasıyla tetiklenen, protestolar ve barışçıl doğrudan eylemlerle karşılandı.

Greenpeace; hem bu bölgedeki hem tüm dünyadaki enerji yatırımlarının 21. yüzyılın enerji verimliliği teknolojileri ve yenilenebilir enerji kaynaklarına dayanmasını, iklim değişikliğiyle mücadelenin ilk yasal aracı olan Kyoto Protokolü’nün ülke parlamentolarınca acilen onaylanmasını talep ediyor.

(Greenpeace’in 21 Haziran ‘01 tarihli açıklamasından...
Daha fazla bilgi için: <http://www.greenpeacemed.org>)

Sermaye düzeni medyasını tahkim ediyor!

Bir toplumda üretim araçlarına sahip olan sınıf aynı zamanda siyasi, hukuki, kültürel, bürokratik ve askeri alanlarda da egemenlik kurar. Sınıflı toplumlarda hükmetmenin temel aracı zor olmakla beraber, egemenliği ayakta tutmak ve sürdürmek için eğitim ve iletişim araçları oldukça önemli bir rol oynar. Bu araçlarla burjuvazi, kitlelere kendi ideolojisini, çürümüş yoz kültürünü dayatır. Özellikle medya üzerinde kurduğu tekel sayesinde siyasal, ekonomik uluslararası vb. gelişmelerle ilgili haber akışını engeller.

Kapitalist-emperyalist sistemde ve bu sistemin bir halkası olarak Türkiye’de üretim araçları üzerinde dev boyutlara ulaşan tekelleşme, kendini basın alanında da göstermiştir. Türkiye’de iletişim araçları birkaç kapitalistin tekelindedir. Tekelleşmenin bu boyutu, medyayı tek sesli bir yalan ve çarpıtma korusu haline getirmiştir. Dahası kritik gelişmelerin yaşandığı dönemlerde sermaye basını doğrudan doğruya derin devletin yönlendirmesiyle hareket eder. Cezaevleri katliamı döneminde ve halen süren ÖO direnişi karşısında takındıkları tutum bu iğrençliğin çarpıcı örnekleri olmuştur. Sunulan haberlerin metni ve gazetelerin manşetleri bile aynılaşabilmektedir. Bunlar devletin tüm kanlı operasyonlarında ölüm çığırtkanlığı yapmaktadırlar.

Sermaye medyası sistemin aynasıdır. Çeteleşme, mafyalaşma, rüşvet, kara para aklama, banka hortumlama vb., alanlarda çürümenin kilit noktalarından birini “gazeteciler” tutmaktadır.

MİT ve CIA ajanlarının medya kuruluşlarında tuttıkları yer, kimi zaman bizzat bu kurumlar tarafından bile dile getirilebilmektedir.

Rejimin kendini tahkim etme süreçlerine tam uyum sağlayan, 12 Mart, 12 Eylül gibi askeri faşist darbeler döneminde ve son 28 Şubat sürecinde bu misyonunu yerine getiren sermaye medyasının patronları, bu hizmetlerinin karşılığını almaktadırlar. Bankacılık, enerji, bilim devlet ihaleleri vb. alanlarda faaliyet gösteren bu holdingler, zaman zaman kendileri açısından sıkıntı yaratan kimi yasaların değiştirilmesini de sistemli kampanyalarla dayatmaktadırlar. Meclis gündeminde olan basın-yayınla ilgili yasal düzenlemelerin bir an önce yasalasması için yoğun bir çabanın harcanması, patronlarının ihtiyaç duydukları yasal düzenlemelerin aynı zamanda sistemin ihtiyaçlarıyla çakıştığını göstermektedir.

Emperyalizme uşaklığın İMF tarafından

ülkeye fiili başbakan atanmasına kadar vardığı bir ülkede, bütün kurumların emperyalistler ve işbirlikçi burjuvaların çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırılması kaçınılmaz olmaktadır. F tipi hücrelerin Avrupa emperyalizmi tarafından

istenmesi ve TÜSİAD tarafından savunulması da, bu yeniden yapılandırma çabasının örneğidir. Basında tekelleşmeye yeni boyutlar katacak olan yasal düzenlemelerin gündeme getirilmesi de aynı planın bir parçasıdır. Yaşamın her alanını kapsayan saldırıları egemenler, “reform” adı altında gündeme getirmeyi adet edindiler. Onların dilinde katliam “hayata dönüş”, sahte sendika yasası “memura sendika hakkı”, kıdem tazminatlarının gaspı “iş güvencesi” olmaktadır, vb. Emekçi kitlelerle alay edercesine her saldırı tam tersi kavramlarla sunulmaktadır. Basınla

ilgili hazırlanan yasa için de “biz bunu anti-tekelleşme için yapıyoruz” denilerek, kitleler adeta aptal yerine konulmaktadır. Oysa, basında fiili bir durum olan tekelleşme bu yasal düzenlemelerle yasal bir kılıfa kavuşturulurken, boyutları daha da artacaktır.

Yeni yasal düzenlemeler tekelleşmeyi artırmakla sınırlı değil elbette. Asıl önemlisi medya patronlarını rahatsız eden bazı yasaların kaldırılması ve yayın kuruluşlarında mülkiyeti yüzde 20 ile sınırlayan yasanın geçersiz kılınmasıdır. Ayrıca, radyo ve televizyon kuruluşlarında yüzde 10’dan fazla paya sahip olanların devlet ihalelerine katılım yasağı da ortadan kaldırılıyor. Bu sayede medya tam anlamıyla sermaye sultanı altına girecek. Yayınların RTÜK kurallarına aykırı olması durumunda uygulanacak astronomik oranlardaki para cezaları da tabloyu tamamlamaktadır. Özellikle yerel yayın yapan muhalif radyolar, ekonomik yönden iflas ya da sisteme uyumlu olma ikilemiyle karşı karşıya bırakılacaklardır.

Her biri kapitalist bir holding haline gelen medya kuruluşları, fiilen yürütmekte oldukları yayın yoluyla yargısız infaz, linç, yalan seferleri vb. konularda daha da azgın olacaklardır. Haber alma hakları sermayenin insafına terk edilen emekçi kitleler, aydınlanmak bir yana, basın tekellerinin psikolojik terörüne maruz kalacaklardır.

İMF, DB ve TÜSİAD’ın topyekün saldırı programının medya ayağı da bu yasalarla örölmüş olacaktır. Saldırının bütününde olduğu gibi, basınla ilgili olanı da emekçilerin yaşamlarını daha da karartıcı bir rol oynayacak, gerçeklere ulaşmanın önündeki engelleri büyütecektir. Bundan dolayı, sermayenin kapsamlı saldırısına karşı mücadele aynı zamanda karanlığı yırtıp aydınlığa ulaşma mücadelesi olacaktır.

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/8

Güncel kriz ve program

“Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi”!

Programımızın “acil istemler” bölümünden bir başka örnek: “Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi”. Bu istem, tüm emekçilere çalışma olanağı sağlanması ve bunun güvence altına alınmasını dile getiriyor.

Programımızın teorik bölümü, işsizliği kapitalizmin yapısal bir özelliği olarak tanımlar. Kapitalizmde teknik gelişme ve emeğin üretkenliğinin artması işsizlik üretir, devrevi bunalımlar işsizlik üretir, kadın ve çocuk emeği sayesinde işgücü arzının büyümesi işsizlik üretir vb. Kapitalizm altında tekniğin gelişmesi ve emek üretkenliğinin yükselmesi, refahı artırmanın ve işgünü kısıltmanın değil, fakat işçiyi daha çok sömürmenin, işsizler ordusunu daha da büyütmenin ve bunu kullanarak sınıfın çalışan kesimlerini sermayeye daha çok bağımlı hale getirmenin aracı olur. Kapitalizm aynı işi daha az işçiyle, onları daha yoğun ve daha uzun süreli çalıştırarak yaptırmak ister, zira bu onun için çok daha kârlı bir yoldur ve kapitalizmde aslanan kârdır.

Bu toplumu düşünün, insanlar çalışmak, üretici etkinlikte bulunmak istiyorlar, ama sistem onlara iş olanağı sağlamıyor. Çünkü her isteyene iş sağlamak kapitalizmin mantığına aykırı. Kapitalizm bu türden bir toplumsal sorumluluk da tanımaz, onun için her zaman aslanan kapitalist kârlılıktır. Herkes iş olanağı sağlamak ise bu temel ilkeye temelden aykırıdır. Bunun olanaklı olabilmesi için toplumsal ihtiyaçların esas alınması ve toplumsal yarar ilkesinin gözetilmesi gerekir. Bunun içinse, özel mülkiyete ve özel çıkara dayalı olan, kârı esas alan ve plansız anarşik yapısıyla üretim sürecini sık sık bunalımlarla noktalayan, böylece de kitlesel işsizliği devasa boyutlara çıkaran kapitalizmin aşılması gerekir. Teknolojik gelişme, aynı işi daha kısa sürede yapmayı olanaklı kılar. Kapitalizm bunu işgünü saatini düşürmenin bir imkanına çevireceğine, bir kısım işçiyi işten çıkararak daha az işçiyle aynı işi, hatta daha çok işi yapmak olarak değerlendirir. Bunlar hep kapitalizmin kâr mantığının, kâra dayalı işleyişinin sonuçları.

Geniş bir işsiz kitlenin sürekli varlığının yanısıra, kapitalizm koşullarında çalışan işçinin de işgüvencesi yoktur genellikle. “Herkes iş” isteminin “tüm çalışanları işgüvencesi” istemiyle birleştirilmesi bundandır. Kapitalizm koşullarında bu güvencenin ne denli iğreti olacağı açıktır. Ama sorun bu değildir, sorun bu istemin temeldeki haklılığıdır. İşçi sınıfı verdiği zorlu mücadelelerle işgüvencesini burjuvaziye dayatmayı başarsa bile, bu kalıcı olamaz. Burjuvazi kârlılığın ve kapitalist rekabetin gerektirdiği her durumda bunu boşa çıkarmanın bir yolunu bulur. Bunalım dönemlerinde ise, karşı saldırılarla bu güvenceyi hemen tümünden ortadan kaldırır.

“7 saatlik çalışma günü, 35 saatlik çalışma haftası”!

Programımızın “Emeğin Korunması” istemlerine ayrılmış VII. bölümünde “7 saatlik çalışma günü, 35 saatlik çalışma haftası” istemi yer almaktadır. Bu istem, yanısıra aynı bölümde yer alan “Her türlü fazla

mesainin yasaklanması” istemi, bir arada, “Herkes iş, bütün çalışanlara işgüvencesi” istemini tamamlamaktadırlar. Gerek uzun işgünü gerekse fazla mesailer, işçiyi aşırı çalışma içinde tüketmenin ve onu daha ağır bir biçimde sömürmenin araçları olmakla kalmazlar, işgücü talebini, demek oluyor ki iş olanağını da sınırlarlar, dolayısıyla işsizliği çoğaltırlar.

Programımızda “6 saatlik işgünü, 30 saatlik çalışma haftası” da denebilirdi. Nitekim parti programımızda, proletaryanın devrimci iktidarı altında “Derhal 6 saatlik işgünü uygulanır” denilmektedir. Ama, kapitalizm koşulları altında emeği korumayı ve işçi sınıfını mücadeleye çekmeyi amaçlayan bu istemleri, tam da bu amaca en uygun düşecek biçimde formüle etmek, özel bir önem taşır.

Kuşkusuz sorunun Türkiye’deki üretici güçlerin gelişme düzeyi ile de ilişkisi var; iş süresini kısaltma olanağı teknik gelişmeden ve emek üretkenliğinin artışıyla ayrı düşünülemez. Ama biz, bu istemleri formüle ederken, yalnızca iktisadi gelişmenin düzeyine bakmakla yetinemeyiz. Bizim için aslanan devrimci sınıf mücadelesinin çıkarları ve gerekleridir. Bu durumda, bu türden istemleri formüle ederken, işçilerin geniş kesimleri için ikna edici olmasını ve geniş işçi-emekçi kitleleri birleştirip mücadeleye çekebilme yeteneğinde olmasını da önemle gözetiriz.

Nitekim parti programı üzerine kongre tartışmalarında bu noktaya özellikle dikkat çekildiğini görmekteyiz. Türkiye, özellikle yaygın tekstil işkolu olmak üzere, bir sürü işkolunda daha 8 saatlik işgününün bile uygulanmadığı bir ülke. Bunun böyle olduğu bir durumda, 6 saatlik işgünü istemi, acil bir istem olarak, işçi sınıfı için anlaşılır ve dolayısıyla birleştirici olamaz. Yinelemek gerekir; burada bizim için aslanan, devrimci sınıf mücadelesini çıkarları ve gerekleridir. “7 saatlik çalışma günü, 35 saatlik çalışma haftası” istemi bu bakış açısıyla formüle edilmiştir. Bugünün Türkiye’inde bu uygulansa mevcut işsiz sayısı önemli bir oranda azalır. Bu azalma oranını “Her türlü fazla mesainin yasaklanması” isteminin uygulanması ile birlikte de düşünmek durumundayız.

Proletarya devriminin zafere ulaştığı aşamada ise durum ve koşullar artık tümüyle farklıdır. Bu çerçevede, proletarya devriminin ilk elden alacağı ekonomik önlemler bölümünde, Parti programımız sorunu şöyle koymaktadır:

“8) Derhal 6 saatlik işgünü uygulanır. Ekonomik gelişmeye ve emek üretkenliğindeki artışa bağlı olarak bu süre giderek daha da kısaltılır. Çalışamaz durumda olan kesimler dışındaki herkes için genel çalışma yükümlülüğü uygulanır.” (s.37)

Proletarya devrimi, bütün bir yetişkin işgücünü toplumun temel ihtiyaçları ve sosyalizmin kuruluşu doğrultusunda harekete geçirecek önlemleri etkin biçimde alarak, işsizliği hızla ortadan kaldırır. Dikkat ediniz, partimizin programı, devrimci iktidar altında derhal 6 saatlik işgünü uygulanır derken, söylediklerini bununla bırakmayarak, çalışamaz durumda olan kesimlerin dışındaki herkes için “genel çalışma yükümlülüğü” getirmektedir. Çalışamaz durumda olanlar, yaşlılar, çocuklar, sakatlar, bakıma

muhtaç kimselerdir. Bunların dışındaki herkes çalışmak zorundadır. Sosyalizmin başlangıç aşamasında yasadır, “çalışmayan yemez!”

Ama işte toplumun tüm yetişkin işgücünün üretici etkinlikteki bu seferberliği, işgünü kısıltmanın bir başka olanağıdır. Kapitalizmin mantığı içinde bunu anlamak mümkün değildir. Kapitalizm, üstelik teknik gelişmeye ve emek üretkenliğindeki sürekli artışa rağmen, işgünü uzun tutmaya, daha az işçiyi daha uzun süreli çalıştırmaya, böylece daha çok insanı işsiz bırakmaya eğilim duyar. Kâr ilkesi, aşırı sömürü ve kâr hırsı, kapitalist rekabet, tüm bunlar bunu gerektirir.

Emekçi kapitalizmden iş istiyor, ama işsizliği yapısal olarak üreten kapitalizm ona bu olanağı sağlamıyor. İşçi kapitalizmde işini korumak için çırpınıyor, ama buna rağmen onu kaybediyor ve işsizlik belasının bütün bir yükünü çekiyor, acılarını yaşıyor. Oysa sosyalizm buradaki ilişkiyi tümüyle tersine çevirmekte, insanları işsiz bırakmak bir yana, çalışacak durumda olan herkese genel çalışma yükümlülüğü getirmektedir. Herkes çalışmak, üretken etkinliğe katılmak zorundadır, sosyalizmde çalışmayan yemez.

Kapitalizm yoksulluk içinde kıvranan emekçiye çalışıp geçin diyor; ama ona gerekli iş olanağı sağlamadığı gibi, böyle bir yükümlülüğü üstlenmeyi reddediyor, bunu piyasaya, dolayısıyla da işgücü piyasasının olağan işleyişine aykırı buluyor. İşsizliği süreklileştiriyor, kurumlaştırıyor, dahası bir de piyasa kuralları adına meşrulaştırıyor, yedek bir sanayi ordusunun varlığını kendisi için vazgeçilmez görüyor. Sosyalizm tüm bunların ortadan kaldırılması demektir, toplum çapında planlı bir emek seferberliği demektir. Ve bu seferberlik uygulanırken kâr ilkesine değil, fakat toplumsal ihtiyaç ve çıkar esasına dayanılacaktır.

Kaynakları yutan asalak devlet aygıtı

Bugün dünya çapında yürütülen özelleştirme saldırısının temel argümanlarından biri, devlet kuruluşlarının ve kamu hizmeti olarak yerine getirilen işlerin yeterince kârlı olmadığıdır. Kamu hizmetini toplumun temel ve zaruri ihtiyaçlarına değil de kârlılığa bağlayan bu yaklaşım, kapitalizmin karakterine tutulmuş bir aynadır da. Bir kuruluşun yeterince kârlı görülmemesi, burada çalışan işçilere ve emekçilere yol verilmesinin, onların da sokağa atılarak milyonlarca işsiz perişan yaşam koşullarına mahkum edilmesinin en makul gerekçesi sayılabiliyor. Bu kapitalizmin gayri insani karakterine ve işleyişine çarpıcı bir göstergedir.

Kârlılık esassa, o zaman orduya da yatırım yapmayın, buradakilere yol verin! Ordu asalak bir kurum olarak hiçbir şey üretmediği gibi, binbir emekle üretilen kaynakları devasa boyutlarda tüketiyor yalnızca. Ama orduya yatırım yapıyorsunuz, çünkü gerçekte o da sizin için gereğinden fazla kârlı bir yatırım sayılır. Ne de olsa onunla düzeninizi koruyor, sınıf saltanatınızı sürdürüyorsunuz. Kaldı ki masraflarını emekçinin

mimizin acil istemleri

(Devam)

H. Fırat

(24 Mart '01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)

vergisinden karşılıyorsunuz. Bütçeniz askeri harcamaları karşılayamaz hale mi geliyor, vergileri çoğaltıyorsunuz, ücretleri düşürüyorsunuz, eğitimden kısıyorsunuz, sağlıktan kısıyorsunuz. Böylece düzeninize bekillik eden ve edecek olan orduyu tepeden tırnağa donatıyorsunuz.

Dikkat edin, bu ülkede en modern, en iyi donanıma sahip kurum ordudur. Elbette böyle olacak, zira ülke kaynaklarının önemli bir bölümü düzenli olarak onun hizmetine sunuluyor. Sağlığa, eğitime, konuta, onmilyonlarca emekçinin en temel, en insani ihtiyaçlarına gelince kaynak yok diyenler, sıra orduya gelince en büyük kaynakları muntazaman sağlamaktan geri durmazlar. Okullara bilgisayar almazlar, ama bütün ordu tesislerini bilgisayarlarla donatırlar. Okullarda yabancı dil eğitimini doğru dürüst vermezler, ama bütün subaylarına İngilizce öğretmeyi temel bir iş haline getirirler. Emekçinin konut ihtiyacına zerre kadar aldırılmazlar, ama bütün rütbeli askeri personele devlet kasasından gideri karşılanan askeri konutlar yapmakta duraksamazlar. Kaynak yaratmak için lojman satışları gündeme geldiğinde, ordu lojmanları kategorik olarak bunun dışında tutulur, bu tartışmaya bile konu edilemez. Kaynak kıtlığından ya da yokluğundan dem vuranlar, bunu sağlamak için hep de ücretlerden ve maaşlardan keserler, eğitim ve sağlık harcamalarından kısarlar, paralı hale getirerek bu harcamaları emekçilerin sırtına yıkarlar, ama baskı ve ideoloji aygıtlarının yuttuğu devasa kaynakların sözünü bile etmezler.

İstemlerin ve dolayısıyla mücadelenin bütünlüğü

Formüle ettiğimiz bu istemler hayalci midir? Zerre kadar değil. Emekçiler mücadele ederlerse, bu istemleri kimisini daha kısa vadede, kimisini daha uzun dönem içerisinde söküp alabilirler. Şu veya bu alanda burjuvaziye geri adım attırabilirler. Nitekim mücadelelerin iyi verildiği yerlerde biz, işçilerin nispeten yüksek ücret aldığını, daha iyi çalışma koşullarına ve daha geniş sosyal haklara sahip olduğunu biliyoruz.

Örneğin lastik işkolunda işçilerin ücretleri çok yüksek diyorlar. Çünkü geçmişten beri DİSK'te örgütlenmişler, her toplu sözleşmede yeni haklar dayatmasını bilmişler, hep bir ücret tabanı oluşmuş, işgüvencesini sağlama almışlar, birlik ve dayanışmaları güçlü. O zaman patron çalışanlara kolayca yol veremiyor, ya da ikide bir işçi atıp asgari ücretle yeni işçi alamıyor ve her yeni sözleşmede yükseliyor ücret. Bunu başaramayanlar ise asgari ücretle karın tokluğuna çalışmaya devam ediyorlar. Hiçbir işkolunda kapitalistler işçilere şu veya bu hakkı bahsetmiş değiller. Petrol işkolu, lastik işkolu bu ülkenin en bilinçli, geçmişte en ciddi mücadeleler vermiş işkolları.

Kriz ve ona eşlik eden sosyal yıkım programları çerçevesinde konuştuğum için, burada daha çok emekçilerin acil iktisadi ve sosyal istemlerinden söz ettim. Ama programımızın acil demokratik ve sosyal istemler bölümünde acil siyasal istemler, demokratik ve anti-emperyalist istemler de yer almaktadır. Eğer emekçiler demokratik siyasal haklar için mücadele

edemezlerse, zaten iktisadi ve sosyal haklarını da alamıyorlar. Bunları birbirinden koparamazsınız. 7 saatlik işgünü istemek için sokağa çıkabilmeniz için de, aynı zamanda sokağa çıkma, toplantı ve gösteri yapma, basın ve örgütlenme gibi en temel demokratik özgürlükler için mücadele etmek durumundasınız. Bu bölümde yer alan demokratik siyasal istemler ile sosyal ve iktisadi istemlerin bütünlüğünü vurgulamak için söylüyorum bunları.

Krizlerin uluslararası karakteri ve bağımlı ülkeler ağır faturası

Bugün bütün emekçiler İMF'den, Dünya Bankası'ndan yakınıyorlar. Tüm protesto gösterilerinde en çok hedef alınan emperyalist kuruluşlar bunlar. İşçiler ve emekçiler bu emperyalist kuruluşlarla bütün bağların kesilmesini istiyorlar doğal olarak. Programımızın "Acil demokratik ve sosyal istemler" bölümünde anti-emperyalist istemler kapsamında bunlar da var. "İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son" verilmesi istemi ileri sürülüyor burada.

Krizin bugün yarattığı sosyal ve iktisadi yıkımı, bunun karşısında emekçilerin gösterdiği tepkiyi ve dile getirdiği tüm belli belirsiz istemleri alınız, buradaki maddelerle karşılaştırınız, programımızın bu bölümünün sınıf ve emekçi kitle hareketinin güncel arayışlarına ve ihtiyaçlarına dinamik biçimde yanıt verdiğini görürsünüz. Ama parti programımızın bütün bir kapsamında ve mantığında bu aynı şey var. Programımızın kapitalizme ayrılmış teorik bölümüne bakarsanız, kapitalizmin sürekli işsizlik ürettiğini, işçi sınıfının yedek sanayi ordusu kullanılarak nasıl daha ağır bir biçimde sömürüldüğünü, kapitalizmin yol arkadaşı olan krizlerin işçi sınıfını ve tüm emekçilerin yaşamında nasıl yıkıcı etkiler yarattığını ve onları daha beterinden bir sefalet mahkum ettiğini ve benzeri şeyleri bulursunuz.

Ya da "Emperyalizm ve dünya devrimi süreci" bölümünü bakarsanız, orada örneğin, güncel krizin uluslararası kaynağına da ışık tutan şöyle bir madde bulursunuz: "Emperyalizm iktisadi ve mali bunalımlara da dünya ölçüsünde bir karakter kazandırdı. Onları çok daha şiddetli ve yıkıcı hale getirdi. Sistemin hiyerarşik yapısı, bunalımların zayıf ve bağımlı ülkelere fatura edilmesini kolaylaştırdı. Böylece bağımlı ülkelerin iktisadi ve toplumsal yaşamında kronik sorunlara ve ağır yıkımlara neden oldu." (19. madde, sf.22)

Burada sözü edilen kronik sorunlar ve ağır yıkımların neler olduğunu, Türkiye kapitalizminin yakın tarihi ve yaşamakta olduğu güncel kriz üzerinden görebilirsiniz. Bunun bağımlı ülkelere nasıl fatura edildiğinden bakalım. Türkiye ve bütün bağımlı ülkelerin son 30 yıldır yaşamakta olduğu korkunç bir borç yükü patlaması var. Dünya çapında bağımlı ülkelerin toplam borçları trilyonlarca doları buluyor. Bunların ana para tutarı gerçekte onlarca kez ödenmiş bu son 30 yılda, ama buna rağmen borçlar da durmadan katlanmış, katlanıyor. Bu bağımlı ülkelere emperyalist ülkelere sürekli bir kaynak aktarımı demektir ve emperyalizmin asalak

karakteri en kaba bir biçimde bu borç soygunu üzerinden kendini göstermektedir.

Bu borçların hızla büyümeye başladığı dönem, '70'li yılların ikinci yarısıdır. O döneme bakıyoruz, dünya kapitalizminin ikinci emperyalist savaş sonrasında uzun yıllar için yakaladığı gelişme hızını kaybettiği, durgunluğa ve bunalıma girdiği bir dönemle karşılaşıyoruz. Ne zaman ki, emperyalist metropollerde bunalım ve durgunluk başgöstermiş, sermayenin kâr oranları hızla düşmüş, kârlı yatırım alanları imkanı daralmış, bakıyorsunuz işte tam böyle bir dönemde, İMF'nin güvencesinde ve tahsildarlığında dünyanın bağımlı ülkelerine son derece elverişli kâr oranlarıyla bol miktarda borç para akıtılmış. Tefeci sermaye ihracı anlamına gelen bu borçlar, bunalımın etkisi altında kâr oranları sürekli düşen emperyalist mali sermaye için bulunmaz büyük vurgunların temeli olmuş. Bunun alacaklı emperyalist ülkelerin borçlu bağımlı ülkeleri siyasal açıdan daha da köleleştirmesine sağladığı muazzam olanaklar ise cabası.

Borcu borçla ödüyorlar diyoruz da, kuşkusuz bu borçlar sadece borcu borçla ödemek için alınmıyor. Bir dış ticaret açığınız var. 20 milyar dolar ihracat yapıyorsunuz, ama ekonominin dönmesi için gerekli ithalat ile burjuvazinin lüks tüketim ihtiyaçlarının karşılanması için (örneğin kriz dönemi olmasına rağmen şu sıralar Türkiye'de lüks oto ithalatının patladığını bildiriyor basın) 45 milyar dolar ödüyorsunuz yılda. Bu durumda geriye 25 milyar dolarlık açık çıkıyor. Bu açığın 3-5 milyar dolarını turizmden, 3-5 milyar dolarını işçi dövizlerinden karşılıyorsunuz, buna rağmen hala 12-15 milyar dolarlık bir açığınız kalıyor. Üretim çarkınızın dönebilmesi için de bu açığı kapatacak kaynağa ihtiyacınız var, işte bunun için de dış borç alıyorsunuz.

Dış borçların güvencesi devlettir, hiçbir uluslararası tekel herhangi bir yerli tekele kişisel güvenle mal ya da para olarak borç vermez. O borçları size verdiği zaman, hem buradan kârlı bir faiz vurgunu vuruyor, artı borç vermek yoluyla kendi mal fazlasının bir kısmını size ihraç etme imkanı buluyor. Diyelim ki, bol miktarda lüks oto ya da üretim girdisi alabilirsiniz, makina ya da tank alabilirsiniz; bütün bunlar emperyalist metropollerdeki o üretim fazlasını emen imkanlar oluyor. Yani emperyalist sermaye bağımlı ülkeye borç veriyor, bununla hem parası için kârlı bir faiz alanı buluyor, yüksek tefeci kârı elde ediyor, hem de o para sonuçta büyük ölçüde dış alımlarda kullanıldığı için, kendi malları için kârlı bir pazar bulmuş oluyor. Bu, emperyalist metropollerdeki meta fazlasını emdiği ölçüde, buradaki bunalımı hafifleten bir etki de yapıyor. Ama sen kendi mal fazlanı kimseye satamıyorsun ya da ancak fiyatını düşürerek satabiliyorsun. Artı, sana yüksek faizlerle ve ağır koşullarla verdiği kredi senin için bir borç köleliğine dönüşüyor ve yaşanan bunalımları derinleştiren bir etken haline geliyor. Yani bağımlı ülkelere kapitalist ekonominin kendi doğasından gelen yapısal bozuklukların yanısıra, bunalımın bir de bağımlı olmaktan kaynaklanan dinamiği ve yükü var.

(Devam edecek...)

Aymasın işçileri direniyor, öğreniyor, öğretiyor!

31 Mayıs'ta başlayan Aymasın direnişi kararlılıkla sürüyor. Direniş 3. haftasını doldururken, işveren görüşmelerde oyalayan bir tutum sergiliyor.

İşçi ve sendika temsilcileri, işverenin tazminatı kısa zamanda yatıracağını ifade ettiğini, ardından üretime başlanacağını sinyallerini verdiğini söylüyorlar. Aymasın işçileri ise işe dönmek dışında her türlü öneriyi kapalı oldukları, sorunun ancak kararlı bir direnişle çözüleceğini belirtiyorlar.

Görüşmelerin ardından Aymasın direnişçileri talep ve mücadelelerini duyurmak için daha etkin bir çaba içerisine girdiler. Oluşturulan komiteler bölgede bulunan kitle örgütü ve sendikaları dolaşarak destek talep ettiler. Çıkarılan iki bildiriye bölgedeki fabrikalara ve emekçi semtlere yoğun olarak dağıtıldı. Bu arada bölge halkının ve sınıf dostlarının ziyaret ve destekleri sürüyor. İşçiler aldıkları kararla direniş çadırında vardiyalı olarak beklemeye başladılar. Verilen desteğin büyümesi için başta kendileri olmak üzere herkesin çaba göstermesi gerektiğini, uzun sürebilecek bir direnişe hazırlandıklarını ve eylemli bir sürecin içerisine gireceklerini belirtiyorlar.

Direniş çadırında 15-16 Haziran etkinliği

1 Mayıs'ta düzenli olarak katılan, 8 Mart'ı kendi hazırladıkları bir programla sınıf dostlarıyla birlikte kutlayan Aymasın işçileri, 15-16 Haziran'ı da unutmadılar. Direniş çadırı işçi sınıfının bu önemli mücadele gününde çok anlamlı bir etkinliğe sahne oldu.

Deri-İş Sendikası Başkan Vekili Musa Servi'nin kısa açılış konuşmasından sonra, işçi sınıfının hak alma mücadelesinde şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Arkasından direnişçi işçilerden biri 15-16 Haziran direnişinin tarihsel ve güncel önemini anlatan bir konuşma yaptı. Bunu okunan şiirler takip etti.

Çevresinde gelişen haksızlıklara kayıtsız kalan bir işçinin aynı şeyler kendi başına geldiğinde düştüğü durumu anlatan skeç beğeni topladı. Fabrikanın folklor ekibinin başarıyla sunduğu halk oyunları devamlı eden etkinlik, işçilerden oluşturulan müzik

grubunun söylediği türküler ve arkasından çekilen halaylarla son buldu.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı etkinlikte DDSB ile *Devrimci Demokrasi*, *SY Kızıl Bayrak*, *Atılım*, *İşçi Köylü*, *Dayanışma ve Vatan* gazetelerinin ortak mesajı okundu. Sık sık "Birlik, mücadele, zafer!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Aymasın bizimdir, bizim kalacak!", "Kapılar açılsın, üretim başlasın!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!" vb. sloganların atıldığı etkinlik direnişin coşkusuyla

taşıyordu.

Etkiliğe hazırlanmak için zaman sıkıntısından kaynaklı bir iki aksilik olsa da, tüm etkinliğin direnişteki işçiler tarafından hazırlanıp sunulması son derece anlamlıydı. Direnişin bir okul olduğunu söyleyen Aymasın işçisi, böylelikle hem öğreniyor hem de öğretiyor.

İşyerinde basın açıklaması

Aymasın işçileri Pazartesi günü de fabrika önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamaya Türk-İş ve DISK'e bağlı bir çok sendikaların yöneticisi destek verdi. Açıklamaya SASA, Aksan, ABB ve belediye işçilerinin yanı sıra demokratik kitle örgütü yöneticileri, siyasi parti temsilcileri ve devrimciler de katıldılar. İşyeri temsilcisinin gelenleri tanıtip teşekkür etmesinden sonra açıklamayı Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya yaptı.

Açıklamada Aymasın işçisinin tüm fedakarlığı yaptığını, ancak buna rağmen kendilerine hiçbir açıklama yapılmadan işçilerin işten çıkarıldığını belirten Kaya, bunu kabullenmelerinin mümkün olmadığını söyledi. Taleplerinin işe dönmek olduğunu, sendika olarak sonuna kadar işçilerin yanında olacaklarını belirtti.

İkinci konuşmayı Musa

Servi yaptı. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik dünya çapında topyekun bir saldırı yürütüldüğünü, emekçilerin bu saldırılara karşı mücadele etmesi gerektiğini belirtti. Türkiye'de patronların krizi bahane ederek daha fazla kâr hırsıyla kazanılmış haklara saldırdığını söyleyen Servi, bölgede işten çıkarmaların yoğun olduğunu, buna karşı tek tepkinin Aymasın işçisinden geldiğini ifade etti. Sınıf dostlarının destekleriyle direnişi kazanacaklarını ve bunun tüm sınıfın kazanımı olacağını belirtti.

Sloganların hiç susmadığı eylem, destek çağrısıyla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Aymasın işçileri:

"Biz kazanacağız, işçi sınıfı kazanacak!"

Ülkemiz insanları yıllardır sermayenin ve onun bürokratları haline gelen hükümetler tarafından sömürülüyor ve hala da sömürülmektedir. Yaşadığımız bu dönem içerisinde üreten kesimlerin üzerindeki baskı ve sömürü alabildiğine pervasızlaştı. Bunun açık örneği, onlarca bankanın içlerinin boşaltılması, milyarlarca doların hortumlanmasının ortaya çıkmasıyla halkımız tarafından bir kez daha görülmüştür. Fakat hortumlanan bankaların faturası, hortumculara değil, ezilen kesimlere, yani işçi emekçilere çıkartılmaktadır. Bununla birlikte emperyalist güçler artık dolaylı yollardan değil, açıktan açığa ülke ekonomisine, siyasetine müdahale etmektedirler.

Ülkemizi bir sömürge gibi yöneten İMF, sömürge valisi olarak da Kemal Derviş'i atamıştır. Son süreçte İMF ve DB patentli "ulusal program" vb. isimli ekonomik siyasal reçetelerle ülkemizin ulusal zenginliği olan KİT'ler çokuluslu şirketlere ve onların içteki işbirlikçilerine peşkeş çekilmektedir. KİT'lerde durum bu iken, özel sektörde de esnek üretim politikasının sonuçlarından biri olan sendikasızlaştırma, part-time çalışma ve işten atma vb. işçi düşmanı politikalar yoğun bir şekilde yaşama geçirilmek isteniyor ve geçiriliyor da.

Aymasın'da yaşadığımız işçi kıyımı ülkemizde uygulanan genel ekonomik politikaların yakıcı ve yıkıcı bir örneğidir. Aymasın patronu işkolumuzdaki yoğun sendikal örgütsüzlük nedeniyle diğer işyerlerinde işçi maliyetlerinin düşük olması bahanesiyle sendikal örgütlülüğe son vermek amacıyla, 246 işçiyi hiçbir yasal dayanağı olmaksızın kapı önüne koymuştur. Biz Aymasın işçileri örgütsüzlüğün kaderimiz olmadığı, geleceğimizin tüm değerleri yaratan kollarımızda olduğu bilinciyle direnişe çıktık. Bu direnişimizin Türkiye işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı bir bayrak olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu inançla zafere kadar direneceğiz.

Biz kazanacağız, işçi sınıfı kazanacak!

Birlik, mücadele, zafer!

Gelecek ellerimizdedir!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Gelecek Bizim

*Emekçiler makina başında
Ter damlar alınından
Ter hamur olur ekmeğinde
Çocukları vardır hep yanında
Patronu vardır hep sırtında.
Emek, emek, emek
Bir gün gelir kapının önüne konur
Bu ekmeğe size fazladır derler
Biz insanız, onurumuz, yarından
Umutumuz var.
Çünkü bizim çocuklarımız var.*

Gece nöbetçisi Aymasın işçileri
Gelecek günün habercileri

Aymasan iflçileri mücadelenin yönünü düzene çevirmelidirler!

Toplumsal yaşamın her alanında örgütlü olarak hareket eden sermaye sınıfı, işçi sınıfının can bedeli mücadeleler vererek kazandığı hakları gasp etmekte, kendi sınıf çıkarlarını korumaktadır. Sermayenin sıkça başvurduğu saldırı yöntemlerinden birisi de, örgütsüzleştirme anlamına gelen sendikasızaştırma. Taşeronlaştırma ya da toplu olarak işten çıkarma gibi politikalarla, işçilerin örgütlü birliklikleri ortadan kaldırılmaktadır.

Aymasan işçisi sendikalı olduğu için işten çıkarıldı. Patronun amacı doğrudan sendikal örgütlülüğü tasfiye etmek, böylelikle işyerini bir sömürü cehennemi haline getirmektir. İşçilere ağır çalışma koşullarını dayatarak, her türlü hak gaspının yolunu açmaktadır.

İnsanca çalışma ve yaşam ancak örgütlenerek kazanılır. Aymasan işçisi de yıllar önce bu bilinçle hareket ederek örgütlendi ve sendikasını kazandı. "Sendikalaşmak en doğal hakkımızdır, sınıf kardeşlerimizin yıllar süren mücadelesinin bir armağanıdır" diyerek örgütlendi. İşte bu yüzden bugün topluca kapı önüne konulmuştur. Amaç bu gücü dağıtmak ve örgütlülüğü bozmaktır.

Aymasan işçisinin örgütlü olduğu Deri-İş sendikasının direnişi bir kimliğe sahip olması, kuşkusuz patron tarafından ayrıca gözetilen bir durumdur. Bununla beraber belli bir mücadele birikimi ve deneyimine sahip olan Aymasan işçisi, bu direnişi ne pahasına olursa olsun kazanmak ve sınıf mücadelesinde ileri bir adım atmak sorumluluğunu taşımaktadır.

Aymasan işçisi tüm sınıf adına direnmektedir. Bugün sendikasızaştırma/örgütsüzleştirme saldırısı sermayenin işçi

sınıfına yönelttiği genel bir saldırdır. Aymasan işçisi işine geri dönmek kavgası verirken bu bilinçle hareket etmeli, toplumsal ve siyasal sorunlar karşısında duyarsız kalmamalıdır.

Karşılaştığımız tüm sorunlar sermaye düzeninden kaynaklanmaktadır. Sendikasıza, sigortasız, düşük ücretle, sosyal haklardan yoksun, kölece çalışma koşullarını dayatan bu sömürücü düzen, işçileri işsizliğin ve sefaletin batağına itmektedir. İktisadi, sosyal ve tüm demokratik-siyasal haklarımızı budamak, kazanılmış tüm haklarımızı gasp etmek için pervasızca saldırmaktadır. Sendikal örgütlülüğümüzün tasfiyesi ile örgütlenme özgürlüğü gibi en doğal ve demokratik hakkımız elimizden alınmaktadır. Örgütlü gücümüze dayanarak, dişe diş bir mücadeleyle saldırıya set çekmek mümkündür.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Örgütlü güç yenilmez!**

Kartal'dan bir komünist

Bir Aymasan direnişçisinin kaleminden...

“Zafer direnen emekçinin olacak”

Biz Aymasan işçileri olarak 31 Mayıs'tan beri direnişeyiz. Direnişin nedeni patronun 246 Aymasan işçisini kapı önüne koyması, bizi uluorta işsiz bırakmasıdır.

Direnişimiz sermayenin çıkarlarına ters düşmektedir. Aylardan beri İMF'nin uyguladığı politikalarla milyonlarca işçi kardeşimiz işinden ekmeğinden oldu. Dün onlar işsiz kaldı. Bugün sıra bizde, biz işsiz kaldık.

Direnişimiz işten atmalara, özelleştirmelere, zamlara ve köylünün yıkıma uğratılmasına karşı işçi cephesinden bir cevaptır. Birlikteliğimizden ve örgütlülüğümüzden aldığımız güçle tüm bu saldırıları direne direne geri püskürteceğiz.

Biliyoruz ki bu saldırılar yalnızca biz Aymasan işçilerine yönelik değil Türkiye'deki tüm emekçilere yöneliktir. Bu oyunu bozmak için tüm çabamızı seferber ediyoruz.

Direnişimizin sesini duyurmak, daha kitlesel bir hale getirmek için, direnişimiz hakkında bildirimler dağıttık.

Yanıbaşımızdaki fabrikalara gidip destek istedik. Sendika ve siyasi partilere giderek direnişimize katkı istedik.

Bildirimlerimizi dağıtırken halk ve fabrikalardaki işçiler bizi sahiplendiler ve bize destek verdiler. Bu destekle direne direne kazanacağız.

Zafer direnen emekçinin olacaktır.

Direnişçi bir Aymasan işçisi

Aliğa Belediyesi'nde “ücretsiz izin” uygulamasına karşı eylem

Aliğa Belediyesi'nde kriz bahane edilerek, ücretsiz izin uygulamasının başlatılması üzerine işçiler eyleme geçtiler.

Ücretsiz izin için ilk grupta 66 kişi bulunuyor. CHP'li belediye başkanı Hakkı Ülkü uygulamayı savunmak için, belediye binası camlarına uygulama gerekçesini anlatan yazılar astı. “Sevgili işçilerimize!” diye başlayan yazı, “bazı haksız girişimlerde bulunmaktasınız, sizleri ben işe aldım, bazıları işçilerimizi yanlış yönlendiriyor, bu ilkel kafalara prim vermeyin” diyor. Ve hakkını arayan işçilere hakaret ederek, bu uygulamayı “ileriki günlerde anlayacaksınız ama iş işten geçmiş olacak” diye tehdit savuruyor.

Bu arada belediye başkanı işçilerin maaşlarının belirtildiği evraklar da astı. Bu evraklarda tahrifat yapıldığını söyleyen işçiler, kendi maaş bordrolarıyla beraber “ücretsiz izin istemiyoruz” yazılarını bina camlarına astılar. Ücretsiz izne çıkartılanlarla birlikte diğer belediye işçileri de mesai saatleri dışında eyleme katılıyorlar. Üç gruba ayrılan işçilerden ilk grupta 66 işçi bulunuyor. Son görüşmelerin de sonuçsuz kalması üzerine işçiler eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Geçtiğimiz hafta sonu başlayan eylem Aliğa'da bulunan demokratik kitle örgütleri ve sendikalar da destek veriyorlar. Eylem Aliğa Belediyesi önünde sürüyor.

Kızıl Bayrak/İzmir

Emekçi hareketinden

kısa kısa...

Emlak Bankası çalışanlarından miting

Emlak Bankası'nın kapatılmak istenmesi, DİSK'e bağlı Bank-Sen tarafından Abide-i Hürriyet Meydanı'nda düzenlenen mitingle protesto edildi. Ülkenin dört bir yanından gelen Emlak Bankası çalışanları Piyalepaşa Bulvarı'nda toplandı. Eyleme yaklaşık 2 bin kişi katıldı. Eylem sırasında “Kahrolsun İMF!”, “Emlak Bankası kapatılmaz!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Mitingte konuşan Emlak Bankası Toplu Konut Daire Başkanı Mehmet Başaran, ülke insanlarının emeğiyle oluşturulmuş kamu bankalarının tasfiye edilmek istendiğini belirtti. Eyleme KESK'e bağlı Tüm Banka-Sen ile Ziraat Bankası ve Türk Ticaret Bankası çalışanları, Enerji Yapı-Yol Sen, Tüm Bel-Sen, SES şubeleri de katılarak destek verdiler.

İzmir Emlakbank çalışanları her gün eylemde

Kapatılması planlanan Emlak Bankası'nın çalışanları tepkilerini yaptıkları eylemlerle göstermeye devam ediyorlar. Birçok Emlakbank şubesi önünde günlük olarak saat 13.00'ten sonra kısa süreli eylemler yapılmaktadır. 20 Haziran'da yapılan eylemde de “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganı sıklıkla atıldı. Alkışlarla süren eylem bir süre sonra bitirildi.

Diyarbakır Yenişehir Belediye işçilerinden eylem

Diyarbakır Yenişehir belediyesi'nde çalışan temizlik işçileri, ücretlerinin ödenmemesini protesto ettiler. Ayrıca bu durumdan dolayı iş yavaşlatma eylemi başlattılar.

KESK eylemleri sürüyor...

KESK İstanbul Şubeler Platformu'nca 19 Haziran 2001 tarihinde bir basın açıklaması yapıldı. Aksaray Metro önünde toplanan kamu çalışanları adına konuşan KESK Örgütlenme Sekreteri Hüseyin Ayyıldız, toplu sözleşme ve grevsiz sendika olamayacağını belirtti. Ayrıca tasarının gündeme alınma olasılığına karşı eylemlerinin süreceğini söyleyerek; “Bu yasa bize rağmen çıkmayacak. Bu yasa geri çekilecek” dedi. Açıklama sırasında “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atıldı.

KESK Diyarbakır Şubeler Platformu Merkez Postane önünde yaptığı basın açıklamasıyla hükümeti protesto etti. Tunceli'de ise Ziraat Bankası önünde basın açıklaması yapılarak, sahte sendika yasası protesto edildi. KESK Mersin Şubeler Platformu da, saat 12.30'da Belediye Taş Bina önünde eylem yaptı. Eylemde “Sermayeye değil emekçiye bütçe!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı.

Sümerbank işçilerinin direnişi 36. günde devam ediyor!**Sınıf dayanışmasını yükseltelim, direnişi büyütelim!**

Sümerbank işçileri 36 gündür fabrikayı terketmeme eylemini sürdürüyorlar.

Direnişin bugünkü evresinde dışarıdan gelen işçi-emekçi desteği zayıflamış durumda.

Daha önce işçilerin önerisiyle gündeme gelen Emek Platformu mitingine dair ise henüz hiçbir

somut gelişme yok. Şu an daha çok parlamentoda sandalyesi bulunan partilerle görüşmeler yapılmaktadır. 20 Haziran günü hazırlanan bir dosya işçiler ve sendikacılar tarafından Ankara'ya götürülecek. Sümerbank'ın ekonomide tuttuğu yer vurgusuyla hazırlanan bu raporda fabrikanın kapatılmasıyla karşılaşılacak sorunlar anlatılmaktadır. Raporla milletvekillerinin desteği istenecektir. Düzen partilerinin politik manevraları içinde çözüm aramak sadece çıkmazı olmayan sahte bir umut kapısı yaratabilir ancak.

Sümerbank'ta örgütlülüğü elinde bulunduran TEKSİF sendikası, sendikal yayın organının Haziran sayısında da ifade ettiği gibi, direnişi "Kutsal Direniş" olarak adlandırmaktadır. Ama pratikte yaptıklarıysa bu ifadelendirmenin uzağındadır.

Bergama, Nazilli, Manisa ve Çiğli'deki Sümerbank kuruluşlarında çalışan işçiler de direnişe destek amaçlı eylemlerde bulunmaktalar. İki ayı aşkın bir süredir maaş da alamayan Sümerbank işçilerinin sınıf dayanışmasına daha çok ihtiyacı var. Kazanmak için bundan başka yol yok. Sınıf dayanışmasının örülmesinde belirleyici olacak olursa, Sümerbank işçilerinin kararlılığı ve çabasıdır.

Direnişin geleceği tamamen "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" şiarıyla hareket etmektir. Bu bilinçle eylemler bir sınıf dayanışmasının örgütlenmesi sermayeyi dize getirmenin yolunu açacaktır. Yanısıra harekete geçmede ayak direyen sendika ağalarını zorlayacak, eylem kararları almaları yönünde dayatıcı olacaktır.

Sümerbank'taki özelleştirme girişimi yasalarla da çelişiyor!

İzmir Ticaret Odası'na "Ekonomi Üniversitesi" adı altında peşkeş çekilen Sümerbank Holding A.Ş binaları, aslında SİT ilan edilmiştir. Mevcut yasalarda SİT ilan edilmiş yerlerin devirleri mümkün değildir. Fakat konu sermayenin kazancı olduğunda, burjuvazi kendi yasalarını da hiçe saymakta bir sakınca görmemektedir.

Mimarlar Odası İzmir Şubesi'nin başvurusu üzerine 1 Numaralı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu, Sümerbank binalarını "Endüstri Arkeolojisi" olarak tescil etti. Kurul kararını şöyle gerekçelendirdi:

"Sümerbank binalarının bir dönemin sanayi hamlelerinin göstergesi olan önemli mekansal verilerden biri olarak toplumsal hafızadaki yerinin korunması gerekir. Bu nedenle korunması gereken taşınmaz kültür varlığı olarak tesciline, "endüstri arkeolojisi" kapsamında anılan binalara ait üretim araçlarının, mimari bütünlük içersinde korunmasının esas alınmasına, söz konusu yapıların rölöve ve restorasyon projelerinin kurulumuzca onaylanmadan uygulanmaya geçilemeyeceğine karar verildi."

İşte peşkeş listesi!

İşte Özelleştirmeden Sorumlu Devlet Bakanı Yüksel Yalova'nın yaklaşık bir yıl içinde bedelsiz olarak devrettiği varlıklar; Aydın Kuşadası C Blok Ünitesi üzerinde olduğu 2 arsa, Turban Kuşadası Belediye Başkanlığı'na ANAP; Aydın Nazilli'de 244 arsa Sümer Holding-Nazilli Belediye Başkanlığı ANAP; Aydın Nazilli'de 5 arsa, Sümer Holding-Nazilli Belediye Başkanlığı ANAP; Aydın'da 1 arsa 1 daire, T.Zirai Donanım- Aydın Belediye Başkanlığı ANAP; Aydın'da 3 arsa, 10 daire, T.Zirai Donanım- Aydın Belediye Başkanlığı ANAP; Balıkesir Edremit'te 2 arsa, Turban-Edremit Belediye Başkanlığı ANAP; Kilyos Moteli ve 4 arsa Turban-Sarıyer Belediye Başkanlığı ANAP; Çorum İskilip'te 4 bina T.Zirai Donanım-

İskilip Belediye MHP; Hatay Dört Yol'da 4 arsa İsdemir-Payas Belediye Başkanlığı MHP; Isparta Gelendost'ta 1 arsa, 4 lojman, 2 depo T.Zirai Donanım- Ereğli Belediye Başkanlığı MHP; Konya Ereğli'de 1 arsa, 5 depo, 1 bekçi evi, T.Zirai Donanım-Ereğli Belediye Başkanlığı MHP; Manisa Alaşehir'de 1 arsa, 1 lojman, 5 depo, T.Zirai Donanım Alaşehir Belediye Başkanlığı MHP; Manisa Turgutlu'da 1 arsa, 4 lojman, 2 depo T.Zirai Donanım-Turgutlu Belediye Başkanlığı MHP; Uşak'ta 1 arsa üzerine taşınmazlar T.Zirai Donanım-Uşak Belediye Başkanlığı MHP; İçel Tarsus'ta 1 arsa 2 depo, T.Zirai Donanım-Uzunköprü Belediye Başkanlığı DSP; Tekirdağ Hayrabolu'da 1 arsa, 10 depo, 1 balıkçı evi, T.Zirai Donanım-Hayrabolu Belediye Başkanlığı DSP; Tekirdağ Şarköy'de 1 arsa, 3 depo, 1 balıkçı evi, T.Zirai Donanım-Şarköy Belediye Başkanlığı DSP.

Sümer Holdingler;

- Sümer Holding Ankara Ulus'taki Genel Müdürlük binası Maliye Bakanlığı'na
- Sümer Holding İzmir Basma Sanayii Fabrikası, İzmir Ticaret Odası'na,
- Nazilli Basma Sanayii Adnan Menderes Üniversitesi'ne,
- Bursa Merinos Fabrikası, DSP'li Büyükşehir Belediyesi'ne,
- Kuşadası Eğitim ve Dinlenme Tesisleri, Aydın İl Özel İdaresi'ne,
- Sümer Holding Malatya Fabrikası, İnönü Üniversitesi'ne,
- Kayseri Sümer Holding Fabrikası, Erciyes Üniversitesi'ne devri planlandı.

(TEKSİF Bülten'in Haziran sayısından alınmıştır.)

SY Kızıl Bayrak/İzmir

"Milli güvenlik" sermayenin güvenliğidir!

Sermaye sınıfı şunu çok iyi biliyor; işçiler sınıf olmanın bilincine varır ve buna uygun hareket etmeye başlarsa, saltanatlarını sürdürmeleri hiç de kolay olmayacaktır. Bunu görüyor ve bunun için de aman vermiyorlar. Son Şişe-Cam grevinde bunu bir kez daha somut olarak gördük. Grev milli güvenliği tehdit ettiği

gereğesiyle 60 gün ertelendi.

Milli güvenlikten kasıtları, kuşkusuz kendi sınıfsal güvenlikleridir. Gerçekte sermaye sınıfı burada asıl düşmanın kim olduğunu açıkça itiraf ediyor. Diyor ki; "Bizim asıl düşmanımız sizlersiniz. Siz eylem yaptığınızda bizim güvenliğimiz tehlikededir."

Egemenlerin rahatlıkla at oynatabileceği koşullar giderek ortadan kalkıyor. Yapılan son kamuoyu araştırmaları hiçbir düzen partisinin yüzde onluk barajı aşmadığını gösteriyor. Bu da at değiştirme koşullarının ortadan kalktığını gösteriyor. Bu ülkede egemenlerin ve onların temsilcilerinin yalandan, dolandan ve ikiyüzlülüğünden başka hiçbir şey yapamayacağını emekçiler yaşayarak görüyor. Nasıl görmesinler ki? Son iki seneye şöyle bir bakmak yeterlidir. Depremde 40 bin insanın öldüğü, yüzbinlercesinin yaralandığı bir zamanda devlet yardım etmek şöyle

dursun, işçi ve emekçileri diri diri mezara sokmuştur. Aklama operasyonlarıyla sistem ve uşakları aklanmıştır. Hayata döndürme sahtekarlığıyla tarihin en büyük cezaevi vahşetine imza atılmıştır. Son olarak da, milli güvenliği tehdit ettiği gereğesiyle Şişe-Cam grevi Bakanlar Kurulu kararıyla 60 gün ertelenmiştir.

Ülkenin uluslararası tahkime sokulması milli güvenliği bozmuyor. Stratejik sektör ve kaynakların uluslararası tekellere peşkeş çekilmesi milli güvenliği bozmuyor, ABD'nin ülkede hava üsleri açması ve bunları dilediğince kullanması, istihbarat birimleri kurması milli güvenliği bozmuyor, fakat cam işçilerin grevi milli güvenliği bozuyor.

İşçi ve emekçilerin bugün, bu gelişmeler karşısında henüz tepki koyamamış olmaları, bu gerçekleri görmedikleri anlamına gelmiyor. Sendikal ihanet, yasaklamalar, saldırılar vb. işçi sınıfının tarihsel uyanışını engelleyemeyecektir.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Kahrolsun kapitalizm!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Komünist bir işçi

Reha Tekstil'de sendikalaşma deneyimi ve bazı dersler

Ümraniye site yolunda bulunan Reha Tekstil'de, DİSK Tekstil Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle, 200 işçi 14 Mayıs'ta işten atıldı. Patron bir gün önce 7 işçiyi işten atmış, bunun üzerine işçiler iş yavaşlatma eylemi başlatmışlardı. Akşam Reha Demirdağ 350 işçiyi işten attı. Ertesi gün işçiler ve sendika yöneticileri fabrika önüne geldiler. Yapılan toplantı üzerine patron, atılan işçileri iki haftalık ücretli izne çıkardığını, bu sürede sendikayı kabul edip etmemeyi düşüneceğini söyledi. İşçiler patronun sözüne güvenilemeyeceğini bildikleri halde, sendika tarafından alınan karara uymak zorunda bırakıldılar.

İşçiler bakanlıktan yetki gelmesi için üç aydır bekliyorlardı. Böylece patrona, saldırı hamlesi için bir imkan yaratılmış oldu.

İşçiler sendikalı olmak için verdikleri çabanın karşılığını sendikacılardan göremediler. Tersinden sendika tarafından umutsuzluk taşınmaya çalışıldı. Sendikalaşma sürecinde yapılan piknikte, sendikalaşmanın zor olduğu, birçok işyerinde başarısızlıkla sonuçlandığı sürekli yinelenildi. Ve işçilerin başarısız olmamaları için ne yapmaları gerektiği konusunda tek söz edilmedi. Oysa DİSK Tekstil sendikasında örgütlenmiş örnek fabrikalar da var. Elbette bu kazanımlar sendikacılar tarafından değil, sözkonusu fabrikalardaki öncü işçilerin kararlı tutumları, işçilerdeki özgüven sonucu elde edilmiştir.

Reha Tekstil patronunun sendikayı kabul ediyorum yalanı, 15 gün sonra işçiler işbaşı yapmaya geldiklerinde ortaya çıktı. Patron bu süreyi işçilerdeki birliği dağıtmak için kullanmıştı. 28 Mayıs'ta fabrikanın önüne gelen işçilerden 200'ü atıldı, geri kalanı işbaşı yaptı. Şu an işbaşı yapan işçiler baskıyla çalışıyorlar. Onların da birkaç ay sonra atılacakları söyleniyor.

Sendikacılar işçilere, "tazminatlarınızı alın, yapacak bir şey yok, işveren krizde, işçi çıkarmak zorunda" diyor. Nitekim işçiler de, daha izine çıkarılma kararı verildiği an sendikanın kendilerini sattığını, bunu sendikacılara da söylediklerini belirtiyorlar. Reha Tekstil işçilerine yenilgi sendika tarafından baştan kabul ettirildi. Öncü işçilerin sendikanın kararları doğrultusunda hareket etmeleriyle, işçilerdeki mücadele potansiyeli baştan heba edilmiş oldu.

Tazminatlar senesi dolmayanların ücretli izinleri kesilerek verildi. Reha Demirdağ terörle mücadeleden getirdiği polis korumaları ile işçiler üzerinde psikolojik baskı kurarak, gelecek tepkinin de önünü kesti.

Reha Tekstil'de örgütlenmenin zemini yeterince oluşturulmamıştı. Öncü işçilerin süreci değerlendirme ve sendikayla kurulan ilişkiler açısından zayıf davrandıkları ortadadır. Tüm bu nedenlerden dolayı süreç sendikacılara teslim edilerek, bir yenilgiyle tamamlanmış oldu.

Ümraniye Site yolunda birçok tekstil fabrikası var. Patronlar sendikal çalışmayı boğmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Dolayısıyla Reha Tekstil son olmayacaktır. Ama Reha Tekstil deneyimi, yeni sendikalaşma süreçleri için birçok dersi içerisinde barındırmaktadır. Bu nedenle Reha Tekstil deneyiminden öğrenmeli, öğrenerek güçlenmeliyiz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ümraniye'den tekstil işçileri

ALGP'nin 17 haziran Yüksel eylemi polislin saldırısına rağmen kararlı ve militan bir tutumla gerçekleştirildi...

ÖSS kaldırılсын, fırsat eşitsizliğine son!

Fırsat eşitsizliğine dur demek için 17 Haziran'da Yüksel'deyiz demiştik. Sözümüzün arkasında kararlı ve militan bir duruşla durarak, bir yığın aksiliğe rağmen eylemimizi gerçekleştirdik.

Eylem öncesi basına haber verilememesi ve pek çok arkadaşımızın aile baskısı ve devlet teröründen dolayı gelmemiş olmalarına rağmen biz bir grup ALGP'li "ÖSS kaldırılсын, fırsat eşitsizliğine son", yazar platform imzalı pankartımızı açarak eylemi Yüksel'de başlattık.

Eylem boyunca "ÖSS kaldırılсын, herkese sınavsız üniversite hakkı", "Parasız eğitim, parasız sağlık", "Paralı eğitime hayır, "hücrelere değil, eğitime bütçe", "Genç işçiyeye eğitim öğrenciyeye iş hakkı", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz,, "İçerde dışarda hücreleri parçala", " Hücre tipi yaşama hayır," sloganlarını gür bir şekilde attık.

Pankartımızı açar açmaz 6-7 "yunus" polislin müdahalesiyle karşılaştık. Devletin kolluk kuvvetlerinin bu saldırısını, "Baskılar bizi yıldıramaz!" diye haykırıp ve dağılmayarak geri püskürttük. Basın açıklaması metnini okumaya başlarken etrafımızda 100 kişilik bir kitle birikmişti. Metnimiz oldukça ilgiyle dinlenirken, etrafımızdaki bu kitle biz gözaltına alınana kadar oradan ayrılmadı.

Ardından sloganlarımızı atmaya devam ettik. Sivil polislerin artık dağılın demesi ve pankartımızı almaya çalışmalarını üzerine, pankarta hepimiz asıldık ve birbirimize kenetlenerek pankartı polislerin almasına engel olduk. Telsizden "onları oradan dağıtın, biz aşağıdan alırsız" anonsunu duyunca, tek tek alınmaktansa Yüksel'de yere çökerek oturmayı uygun gördük.

Buradan beşimizi yerlerde sürüyerek göz altına aldılar. Arabaya götürülünceye kadar "baskılar bizi yıldıramaz" sloganını attık. Ve götürülürken yediğimiz kaba dayaktan bir arkadaşımız hastanelik oldu. Ertesi gün öğleden sonra savcılıktan salıverildik. Gözaltında ifade tutanağını imzalamadık, savcılıkta ise eylemi sahiplendik.

Bizler eylem öncesi aldığımız eylemin her koşulda yapılacağı kararını uygulayarak bu çalışmadaki

ısrarımızı ve kararlılığımızı göstermiş olduk.

Eylem öncesi başta Eğitim-Sen olmak üzere gittiğimiz sendika ve kitle örgütlerinin "yanınızdayız" sözlerinin yalnızca lafızda kalmış olması, eylemin bir başka dikkate değer yanıydı. 2 hafta boyunca sürekli olarak Eğitim-Senli emekçilerden yanımızda olmalarını istedik. Eğitim-Sen şubeleri çağrı metnini kendi eylem kararlarının olduğu panoya asmışlardı. Ancak o gün kendi okullarımızda çağırığımız sendikalı öğretmenler de dahil olmak üzere yanımızda değillerdi.

19 Aralık sonrası Ankara'da farklı dozlarda süren devlet terörüne rağmen, biz tek başına Yüksel'e çıkabilme kararlılığımızı gösterdik ve planladığımızdan az bir kitleye karşın, oradaki duruşumuzla bunu somutlamış olduk. Bu kararlılığı ve çabayı bundan sonra daha özverili, planlı bir çalışma sürdürerek devam ettireceğiz. Deneyimsizliğimizden kaynaklı yaşadığımız sorunları ancak böyle aşacağımıza inanıyoruz.

Paralı eğitime, işsizliğe tüm bunlarla beraber etrafımızı saran geleceksizliğe ve hücre duvarlarına karşı mücadelemizi her türlü baskıya devlet terörüne, tehdide rağmen sürdüreceğiz. Baskılar bizi yıldıramayacak!

Ankara Liseli Gençlik Platformu'ndan EG okurları

17 haziran ALGP eyleminde okunan metin:

Herkese sınavsız üniversite hakkı istiyoruz!

Basına ve Kamuoyuna...

Bizler; bugün 1,5 milyon gencin iyi bir gelecek hayalini belirleyen ÖSS sınavına giren işçi-emekçi çocuklarıyız. 300 bin öğrencinin kazanma şansını yakalayabileceği ÖSS ile kurulu düzen geleceğimizi karartıyor. Paralı, bilim dışı, gerici, ezberci, kalitesiz eğitim ile anne-babamızın dışından tırnağından arttırdığı paralarla dirseklerimizi yıllardır sıralarda çürütüyoruz. Daha iyi bir iş, daha iyi bir yaşam hayalimizin eksenine oturan üniversite kapılarında içeri girebilmek için, eşit koşullarda yapılmayan yarışta iyi derece alabilmek için, trilyonluk rant kapısı olan dersanelere gitmek zorunda bırakılıyor. Çünkü mutlu azınlığa girebilmek için, kolej ve özel okul mezunlarıyla eşit olmayan bir yarışa giriyoruz.

Eğitimi kendi ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandıran sermaye devleti ise her yeni yıl okulların kapılarını bizlere tamamen kapatabilme çabasının ürünü olan yeni uygulamalarla karşımıza çıkıyor. İşte fırsat eşitsizliğini derinleştiren AOÖP'da bunlardan biri. Bu uygulamayla bizler eşit koşullarda yapılmayan bu yarışta baştan elenmiş oluyoruz. İlk ve orta eğitimde aldığımız her anı para olan eğitimin ardından, sermaye devleti bize ya paran varsa okursun ya da milyonluk ucuz iş gücü ordusuna katılırsın diyor.

Ve bugün Türkiye kapitalizmi yaşadığı son krizin faturasını, yeni IMF programlarıyla işçi-emekçilere çıkartırken gelecek hayallerimiz karanlıkla boğuluyor. Bizler geleceğin işçi emekçileriyiz, biz enflasyonun, hayat pahalılığının arttığı, temel tüketim maddelerine yapılan zamların ard arda geldiği, yaşadığımız sefalet koşulları içinde, oldu da üniversiteyi kazanabilme şansını elde edersek har(a)çlara yapılan, kitaplara yapılan yüksek zamlarla, her dakikası para olan okullarda nasıl okuyacağız? Kapitalizmin daha çok kâr hırsının ürünü olan son krizin ardından derinleşen ekonomik-sosyal yıkımla, okumayı başarabilirsek bile, en fazla milyonlarca işsizden biri olacağız.

Arkadaşlar; Bizler eşit, parasız, anadilde, bilimsel eğitim istiyoruz. Eğitime sermaye devleti komik paralar ayırırken, bu ülkede hücre tipi cezaevine, savunma giderlerine trilyonlarca dolar ayrılıyor. Yine bu ülkede insanlar hastane kuyruklarında ölüyorlar. Binlerce çocuk parasızlıktan okul yüzü göremiyor. Hücrelere değil eğitime, sağlığa bütçe ayrılсын istiyoruz.

Hücrelere değil, eğitime, sağlığa bütçe!

Bizler diplomalı işsiz olmak istemiyoruz.

ÖSS kaldırılсын! Herkese sınavsız üniversite hakkı istiyoruz.

Fırsat eşitsizliğine son! Genç işçiyeye eğitim, öğrenciyeye iş hakkı istiyoruz.

Düzenin karanlığına karşı ve hücre duvarlarına karşı mücadeleye!

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Ankara Liseli Gençlik Platformu

Kapitalizme karşı yeni bir mücadele dönemi...

“Kapitalizme hayır, sosyalizme evet!”

Kapitalizme karşı mücadelenin giderek güç kazanacağı bir süreç başlıyor. İşçi sınıfı, toplumun ezilen ve sömürülen katmanları, yaşadıkları deneyimlerin ardında bir kez daha çareyi kapitalizme karşı mücadele bayrağını yükseltmekte görüyorlar. Göteborg'ta “Vahşi kapitalizmi parçalayın!”, “Kapitalizme hayır, sosyalizme evet!” şiarı altında gerçekleşen büyük kitlesel gösteriler, gelişecek olan mücadelenin hedefini somutluyor.

AB Zirvesi haydutlar takımına zehir oldu. Toplantı boyunca onbinlerce gösterici eylemlerini sürdürdüler. Yaklaşık 25 bin kişilik kitle Göteborg sokaklarını savaş alanına çevirdi. Finans kuruluşları tahrip edildi, göstericilere vahşice saldıran polis püskürtüldü, polis araçları tahrip edildi, atlı polisler yerlerde süründü. İki gün boyunca süren çatışmalarda, aralarında polislerin de olduğu onlarca kişi yaralandı, bine yakın kişi gözaltına alındı.

Kitlesel ve sokak çatışmaları biçiminde süren gösteriler ve öfkeli kitle karşısında çaresiz kalan İsveç polisi göstericilere kurşun yağdırdı. Çeşitli kaynaklar “şehirdeki durum korkunç, bu bir trajedi” diyen İsveç Başbakanı Goran Perso'nun polisler şiddet kullanmaları yönünde direktif verdiğini açıkladı. İsveç polisinin göstericiler üzerine kurşun sıkmasının ardından Adalet Bakanı, “sorun polisin ne tipte mermi kullandığı değil, 400-500 kişilik grubun çatışma çıkarmasıdır” biçiminde açıklama yaparak göstericileri suçladı. Zirve'nin haydutları, bundan böyle daha sert önlemlerin alınması, AB üyesi ülke vatandaşlarının pasaportsuz ve vizesiz dolaşmasını sağlayan Schengen vizesinin geçici olarak askıya alınması gerektiği konusunda birleştiler. Böylece AB yasalarında yer alan seyahat özgürlüğü keyfi olarak bir tarafa atıldı.

Göteborg protestoları, protesto karşısında ortaya konan tutum ve alınan

kararlar, burjuva demokrasinin bütün bir özünü yansıttığı gibi, onun gerektiğinde nasıl da çıplak bir diktatörlüğe dönüşebileceğini tüm açıklığıyla ortaya seriyor. Avrupa'nın “en demokratik” ülkesinde ve bütün demokrasi sevdalısı şeflerin

biraraya geldiği kentte polis terör estiriyor, kitlelere kurşun sıkıyor. Emperyalizmin demokrasisi budur. Kitlelerin mücadelesi karşısında insan hakları ve demokrasi anında bir kenara itiliyor, burjuvazinin gerici şiddeti devreye giriyor.

Bütün burjuva basın-yayın kuruluşları, karalama ve saptırma çabalarının yanısıra, göstericileri çapulcu ve yağmacı olarak tanımlamaktan ziyade, “vahşi kapitalizm karşıtları”, “Küreselleşme, AB ve ABD karşıtları” olarak sunuyor. Bu kapitalizme karşı mücadelenin giderek meşruyet kazandığı anlamına geliyor.

Emperyalist kuruluşların, birliklerin zirvelerindeki protesto gösterileri ve

gösterilerde öne çıkan şiarlar dikkate değer bir evrim yaşıyor. Önceki gösterilerin şiarı “Kapitalizm öldür!” biçimindeydi. Bu şiar kapitalizmin yıkıcı sonuçlarına işaret ediyordu. Daha sonraları öldüren kapitalizmin öldürülmesi bilincini ifade eden, ama yerine net bir alternatif koymayan “Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün!” şiarı zirve protestolarına damgasını vurdu. Şimdi ise kapitalist sistemin karşısına sosyalizm alternatif olarak sunuluyor ve bu “Kapitalizme hayır, sosyalizme evet!” sloganında net ifadesini buluyor. Önümüzdeki süreçte bu sloganın daha geniş emekçi yığınlar tarafından sahiplenileceğinden, sosyalizmin giderek büyüyen bir özlem ve umut haline geleceğinden kuşku duyulmamalıdır.

Göteborg protestolarındaki “aşırılıklar”, kontrolsüz ve hedefsiz biçim ve tarzlar bir yana bırakılırsa, eylemin içeriğini “Kapitalizme hayır, sosyalizme evet!” sloganı belirledi. Önemli ve anlamlı olan da budur.

Emperyalizmin Göteborg zirvesi

İsveç'in Göteborg kentinde 16-17 Haziran'da yapılan AB devlet ve hükümet başkanları zirvesine anti-kapitalist, anti-emperyalist gösteriler damgasını vurdu. Sömürü ve yağma üzerine kurulu emperyalist birlik olan AB Zirvesi'nde, “Avrupa'nın geleceğini ilgilendiren”, demek oluyor ki, emperyalist-kapitalist sömürü düzeninin geleceğini güvenceye alacak olan sorunlar tartışıldı. Kapalı kapılar ardında tartışılıp gizli tutulanlar dışta tutulursa, kamuoyuna sunulan zirvenin gündemini, AB'nin genişletilmesi, işsizlik ve çevre sorunu, Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası konuları oluşturuyordu. Kyoto, Füze kontrolü, Ortadoğu ve Balkanlar'daki sorunlar da tartışma konuları arasındaydı. İki gün boyunca devam eden ve kimi zirvecilere “olası halk ayaklanmalarının işaretleri” dedirten onbinlerce kişinin şiddetli protesto gösterileri sonucu, toplantının güvenlik sorunu da önemli bir gündem maddesi haline geldi. Bundan sonraki zirvelerde benzer olayların yaşanmaması için AB bakanları arası bir komite kuruldu.

Göteborg'daki şiddetli kitlesel protesto gösterileri emperyalistleri şaşkına çevirmiş ve derin bir kaygıya gömmüş bulunuyor. Yapılacak zirvelerin güvenliği önemli bir sorun teşkil ediyor. Öyle ki daha şimdiden 20-22 Temmuz'da İtalya'da yapılacak olan G-8 Zirvesi'nin korkusu yaşanıyor. Sert çatışmalara tanık olan İtalya başbakanı, bir liman kenti olan Cenova'nın böyle bir zirveyi kaldıramayacağını, “kente girişi olan 241 yolun kapatılması durumunda bile gerilla savaşının kaçınılmaz olduğunu” söylüyor. Ve zirvenin Bahama adalarında denizde bir geminin içinde yapılmasını öneriyor. Başbakan, böylesine riskli bir organizasyonu üstlenen eski “solcu” hükümete isyan ediyor. Dünya Bankası'nın Barselona'da yapılacak yıllık toplantısı da iptal edilmiş durumda. Göteborg'daki gösterilerin yarattığı ürküntü, emperyalist şefleri bu tür toplantıları artık internetin sanal dünyasında yapma eğilimine yöneltiyor.

Zirvede Avrupa Birliği'nin genişletilmesi en önemli tartışma konularından birini oluşturdu. Aday ülkelerin saptanmış bir tarihte üyeliğe alınmasına Almanya ve Fransa “bazı ülkelerin gerekli reformlar için zamana ihtiyacı var” gerekçesiyle itiraz etti. İsveç'in müdahalesiyle, “üyelik kriterleri ile süreç kesintisiz bir hızla sürerken yol haritası hazır olan (bu, ülkelerin önüne konan ev ödevi oluyor) ülkelerle müzakerelerin 2002 yılına kadar tamamlanması ve 2004 AB Parlemtosu

seçimlerine üye olarak katılması” hedefi konuldu.

Bulgaristan ve Romanya gibi ülkelere azınlık haklarına önem vermesi “uyarısı” yapıldı. Özellikle Doğu Avrupa ülkelerinin ekonomilerinin modernleşmesinin gerekliliği dile getirildi. 15 aday ülkeye karşı genişleme politikası saptandı. İrlanda örneğinde görüldüğü gibi, referandumda birliğe girmeme yönünde tutum belirleyen halkların iradesi hiçe sayılıyor.

AB'nin aday ülkelerde aradığı kriterlerin çoğu kitleleri aldatma amaçlıdır. Onların sözümlerine insan hakları savunuculuğuna, azınlık hakları bekçiliğine vb. soyunmaları tam bir ikiyüzlülüktür. Dünyanın çeşitli bölgelerinde halkların kanını akıtan, başta Kürt ve Filistin halkının haklarını inkar eden haydutların azınlık hakları çığırtkanlığı yalandan ibarettir. AB'li emperyalistlerin sözkonusu ülkelerde istedikleri gerçekte kendi çıkarlarını savunmaktan başka bir şey değildir. Onlara göre aday ülkelerin kalkınması, ilerlemesi, gelişmesi ve demokrasinin yerleşmesi, emperyalizmle tam bir bütünleşme ve ona sadakat ölçüsünde olanaklıdır. Emperyalist normlar kabul edilmediği sürece, gelişme bir yana ayakta kalmanın bile olanaklı olamayacağı propaganda edilmektedir.

Aday ülkelerde AB'nin istediği ekonomik hedeflere ulaşmayı ifade eden ekonomik programların uygulanması ancak işçi ve emekçilerin aşırı sömürülmesi ve kitlelerin yoksullaşmasıyla mümkün olabilir. Emekçilerin yıkım saldırısına sessiz kalmayıp direnç göstermeleri durumunda, devletin zoruyla karşılaşacak ve demokrasi rafa kaldırılacaktır.

AB zirvesinde işsizlik ve çevre sorunu üzerine söylenenlerin tümüde samimiyezsizlik ve ikiyüzlülük ifadesidir. Kapitalizmin bizzat nedeni olduğu işsizlik sorunu karşısında yapacağı bir şey yoktur. Nitekim zirvede işsizlikle mücadele üzerine çok konuşulmuş, ama ortaya bir şey konamamıştır. İşsizlik sorununa sözümlerine çözüm arayanlar uyguladıkları ekonomik programlarla kitlesel işsizlik üretiyorlar. Ülke halklarına “AB ile bütünleşir ve üyeliği hak ederseniz refahınız artar, demokrasiniz gelişir, sosyal güvencelere kavuşursunuz” yalanını propaganda ediyorlar. Oysa bizzat kendi ülkelerinde de işsizlik ve yoksulluk üretiyorlar. Özellikle son yıllarda kendi emekçilerinin büyük bedellerle kazandıkları hakları tırpanlıyorlar.

Çevre sorunu çerçevesinde önerilen ise; aday ülkelerin çevre kirliliğine yol açan endüstrilerini yenilemeleri, ABD'nin destek vermeyeceğini açıkladığı karbondioksit emisyonu anlaşmasını öngören Kyoto anlaşmasına destek vermelerinden ibarettir. Bu sahte çözüm alternatifleriyle çevre sorununun gerçek nedeninin kâra dayalı kapitalist üretim olduğu gizleniyor.

AB liderler zirvesi sonuç bildirisinde tartışılan başlıkların yanı sıra Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası, füze kontrolü konularına da yer verildi. Bush ile Putin biraraya geldiklerinde de bu sorun masaya yatırıldı. Bush, '72 tarihli anti-balistik füze antlaşmasının geçerliliğini yitirdiğini ileri sürerek, füze kalkanlarının haydut devletler diye tanımladığı İran, Irak ve Kuzey Kore'den gelen tehditlere karşı olduğunu savundu. AB Zirvesi'nde ise balistik füzelerin yayılmasına karşı tavır geliştirilmesi çağrısında bulunuldu. Bu ABD'ye karşı bir tutumu ifade ediyor. AB ile ABD arasında önemli çelişkiler yaşanıyor ve her bir emperyalist odak bir ötekini dizginleme ve egemenlik sahalarını koruma ve genişletme mücadelesi veriyor.

AB emekçilere ve halklara karşı emperyalist bir saldırı odağıdır. Onların birliği emekçi halklara karşı bir birliktir. Bu birliğin zirvesinde işçi ve emekçilerin lehine bir sonuç çıkması hayaldir. Çıkan sonuç, daha fazla sömürü ve sosyal hakların gaspı, militarizm ve savaş, yağma ve talandır. Emperyalist sermayenin krizinin derinleştiği, halkların emperyalizme karşı öfkesinin geliştiği günümüz koşullarında sınıfa ve ezilen halklara karşı saldırılar artacaktır. AB emperyalistleri buna karşı gelişebilecek toplumsal kalkışmaya karşı şimdiden hazırlanmaktadır.

Bush'un Avrupa gezisinden notlar...

Her yerde protestolarla karşılandı

"Yanke go home!" /Amerikalılar evinize! Bu slogan ilk Avrupa gezisinde Avrupa emekçilerinin Amerikan emperyalizminin temsilcisi George W. Bush'un suratında patlayan bir şamar oldu. Bush nerede ise orada protestolar yükseldi. Daha İspanya'ya varmadan 20 bin işçi ve emekçi Bush'un ülkelerine gelişini protesto etmek için sokaklara dökülmüşlerdi.

Bush'un Avrupa gezisinin ikinci durağı Brüksel'di. NATO Ana Karargahı'nda 18 devlet ve hükümet başkanı sayım verir gibi sıraya dizildiler.

Bush Irak, İran, Libya ve K.Kore gibi "kalles ülkelerin" 21. yy'da dünya düzenini tehdit ettiklerini, bunlara karşı batılıların askeri bir birlik olarak silahlanması gerektiğini, onların saldırılarına Füze Savunma Sistemi (NMD) ile karşı konulabileceğini anlattı. Bolca silahlanma projesinin reklamını yaptı, destek aradı.

Hoş gel(me)din yürüyüşü

Amerikan Başkanı Bush geçen hafta Perşembe günü, İsveç'in Göteborg kentinde yapılacak Avrupa Birliği Zirvesi öncesi, Avrupalı emperyalistlerin temsilcileri ile görüşti.

Avrupalı emperyalist dostları küresel ısınmaya karşı tedbirlerin önerildiği Kyoto İklim Konferansı'nda kabul edilen kararlara ABD'nin uymayı reddettiğinden dolayı (Avrupalı tekel temsilcilerinin doğa dostu oldukları anlamına gelmiyor bu elbet) biraz kırgındılar. Bush batılı emperyalistlere küresel ısınma ile ilgili düşüncelerinden bir milim bile taviz vermeyeceğini bir kez daha ifade etti.*

ABD-AB toplantısı ile aynı saatlerde Göteborg sokaklarında 25 bin kişi Bush'a "Hoş gel(me)din!" diyorlardı. Göteborg sokakları, Bush ve Amerikan emperyalizmini protesto eden, emekçi halkları dayanışmaya ve sınıf mücadelesine çağırın sloganlar ile yankılanıyordu. Polis silah kullanması, köpeklerini vahşice saldırtması bile

Sicili kirli emperyalistler Türk devletinden sicilini temizlemesini istediler

AB devlet ve hükümet başkanları, Türkiye'nin birliğe girebilmesi için insan hakları sicilini temizlemesini, katılım ortaklığının önceliklerini yürürlüğe koyarak üyelik yolunda somut adımlar atmasını istedi.

AB, Türkiye ve İMF arasında imzalanan ekonomik programın "güçlü ve kararlı bir şekilde" uygulanması gerektiğine dikkat çekti. Böylece Türkiye'de istenen şeyin gerçekte ne olduğu da anlaşılmalı oldu. Ecevit ise "ulusal programın uygulanmasının Türkiye'de demokratikleşme ve insan haklarını geliştireceğini" vurguladı ve Türkiye'nin sürecin dışında tutulmaması ve kendisine daha ileri bir siyasi perspektif verilmesini talep etti.

AB'nin bir yanda Türkiye'ye "IMF programını kararlılıkla uygula" diye buyurması, öte taraftanda "insan hakları ve demokrasi alanında sicilini temizle" demesi, kaba bir ikiyüzlülüktür. Şimdiye kadar uygulanan İMF programının Türkiye'yi çöküşe sürüklediğini çok iyi biliyorlar. Emperyalist haydutlar İMF programının "güçlü ve kararlı" bir şekilde hayata geçirilebilmesinin ancak azgın bir devlet terörü eşliğinde mümkün olabileceğini, bunun da insan hakları ve demokrasinin tümüyle bir kenara fırlatılması anlamına geldiğini çok iyi biliyorlar. Türkiye'den insan hakları ve demokrasi isteyenler, sekiz aydır bu devletin zindanlarda öldürdüğü katliam ve cinayetleri sözde de olsa kınamadılar. Katliamı onaylayıp desteklediler. Türkiye'de demokrasi isteyenler, bu isteği dile getirdikleri gün ve mekanda göstericilerin üzerine kurşun yağdırdılar. Dolayısıyla, Türkiye'den istenen ne insan hakları ne de demokrasidir. Bu, emperyalistlerin umrunda bile değildir.

eylemleri durduramadı.

Bush-Putin görüşmesi

Cuma günü Polonya'dan Slovenya'ya geçen Bush, Rusya lideri V. Putin ile görüşti. Görüşmenin ana gündemi aynıydı: Amerikan Füze Savunma Sistemi'ne destek.

Putin 1972'de imzaladıkları Anti Balistik Füze Anlaşması (ABM)'ni uluslararası güvenliğin köşe taşı olarak tanımladı ve NMD ile ilgili düşüncelerinin doğal olarak farklı olduğunu vurguladı. Buluşmada ayrıca kırmızı hat olarak belirlenen Baltık ülkelerinin durumu ele alındı. SSCB'nin dağılma sürecinde batılı emperyalistler, bu kritik konumdaki ülkeleri NATO'ya asla kabul etmeyeceği, bu ülkelerin tampon ve tarafsız bölge olarak korunacağı sözünü vermişlerdi. Buna rağmen adımları atılmış olan NATO'nun doğuya doğru genişleme planı Rusya tarafından tepkiyle karşılanmaktaydı. Toplantıda bu sorun da görüldü. Burada Putin'in Rusya'nın NATO'ya üyelik başvurusunu yeniden gündeme getirdiği söyleniyor. Kapalı kapılar ardında başbaşa süren görüşmede de Bush'un Rusya'nın NMD'ye itirazlarını sona erdirmesi karşılığında, kendilerine silah, askeri yardım ve ortak anti-füze tatbikatları sözü verdiği, Rusya ve Avrupa üzerinde kurulabilecek bir savunma kalkanında S-300 füzelerinin kullanılması ve bu füzelerin Rusya'dan satın alınması ile ilgili pazarlıklar yapıldığı iddia ediliyor.

Emperyalist şef Bush, Slovenya'nın başkenti Lyubjana'da da protestolarla uğurlandı. Protesto eylemine katılan yüzlerce kişi Amerikan emperyalizmine karşı sloganlar attılar. Polis saldırdığı protesto eylemcilerinden 20'nin üzerinde kişi gözaltına alındı.

* Kyoto'da 1997 yılında, dünya ikliminin giderek olumsuz flekilde de iftmesinin, küresel ısınmanın sanayi kaynaklı karbondioksit salınmasına bağlı olduğu, bunun atmosferi etkilediği vurgulanmıştır. Bu de erlendirmeye bağlı olarak, sanayileftmiş ülkelerin karbondioksit salınımının 2012 yılında de in, 1990'lardaki düzeyden 5,2 oranında daha aza indirgemesini öngören bir anlaşma imzalanmıştır. Dönemin başkanı Clinton bu anlaşmaya imzaya atmıştır ama, anlaşma Amerikan Senatosu tarafından imzalanmamıştır. Bush'un iktidara gelmesinden sonra ise karara uyulmayacağı ABD adına ilan edilmiştir. Oysa

dünyadaki karbondioksit salınımının dörtte biri ABD tekelleri tarafından gerçekleştiriliyor.

Bush ile beraber ABD politikasında daha saldırgan bir dönem başladı

Amerikan Füze Savunma Bakanı D.

Rumsfeld Bush'tan önce NMD için daha önce geziler düzenlemiş ama batılı emperyalist dostları "Made in USA" markalı tüm dünyayı içine alan bu güvenlikten pek memnun olmamışlardı. NMD silahlanma projesine destek toplamak için bu kez büyük reis kolları sıvamıştı.

ABD'nin Füze Savunma Sistemi'ne açık destek veren ilk Avrupalı, İspanya Başbakanı Aznar oldu. ABD, karşılık olarak, uluslararası casusluk ağı Echelon'un İspanya devletine Basklı ETA ile ilgili bilgi vermesi teklifini getirdi.*

Bush'un Avrupa gezisinde üstü örtülemeyen bir gerçek vardı: Amerika'nın ana kıta ile transatlantik ilişkiler çerçevesinde ittifakı bu güne kadar hiç böyle çatırdamamıştı.

Avrupa'nın elitleri Amerika'nın kaba bir biçimde büyük iktidar politikası güttüğünü sanki Bush'un iktidara gelmesi ile farketmişlerdi.

Çok değil iki yıl önce, Batı Avrupalılar Amerikan kumandasıyla Yugoslavya'ya savaş açmışlar, Yugoslav halkına yıkım ve ölüm getirmişlerdi. Ama Amerika'da o zaman iktidarda insan hakları savunucusu (!) W. Clinton vardı. Bugün ise elinde zehirli iğne ile idam kararları onaylayan Bush iktidarda. Ama saygıdeğer Clinton'un ülkelerin bağımsızlığını ihlal etmesi, ulusların kendi kaderini tayin haklarını ellerinden alması kimseyi ilgilendirmiyordu.

Bugün evrensel değerlerden Amerikan değerlerine değişim; "insan haklarından" bayağı emperyalizme değişim, eski kıtada böylesi bir can sıkıntısına neden olmuş olamaz.

Bush beklenenden de hızlı bir biçimde transatlantik ilişkilerde çıkar çatışmasını en üst noktaya getirdi. ABD'nin Kyoto İklim protokolünden çekilmesi sadece kendi egoizminden gelmiyor. Bu Amerikan emperyalizminin ekonomi politikalarının bir sonucudur.

Amerikan emperyalizmi, Amerikan tekellerinin çıkarlarını tehditkar bir biçimde uygulamaya koyarak rakiplerine meydan okuyor.

Clinton döneminde ABD emperyalizmi, dünyanın süper gücü, yani dünya sistemiydi. Bush daha geleneksel, daha tutucu, daha vahşi, Amerikan süper güç politikasına yaslanmış, en önemlisi de Amerikan emperyalizminin özel çıkarlarını tüm çıplaklığı ile savunmaya soyunmuştur.

* ABD, denetimindeki Echelon uydusu aracılığıyla, yapılan her tür iletişimi takip altına alabiliyor. CIA kaynaklar ve uydular aracılığıyla elde edilen bilgiler, ABD'nin iletişimlere sızması ve elektronik postaların denetimini olanaklı kılıyor. Böylece ABD, bundan böyle İspanya adına Basklı ETA örgütünün iç iletişimini takip edecek, grubun denetim altında tutulmasına yardımcı olacak.

İMF reçeteleri her yerde protestolarla karşılanıyor..

Endonezya'da yaygın ve militan emekçi eylemleri

İMF reçeteleri dünya çapında yaygın ve militan protestolarla karşılanıyor. Son haftalarda Arjantin'de, Güney Kore'de, Yunanistan'da vb. yaşanan militan eylemlilikler bunun son örnekleridir.

Tüm dünyadaki ezilenlerin bu hoşnutsuzluğu günbegün çığ gibi büyümekte ve kendini son dönemde "küreselleşme karşıtı" eylemlerle de dışa vurmaktadır. Bu eylemlerde emperyalist sömürü ve yıkım saldırılarına karşı hoşnutsuzluk dile getirilirken, enternasyonalist dayanışmanın en güzel örnekleri de sergilenmektedir. Militan çatışmalara sahne olan bu gösterilerde sosyalizm özlemi de gitgide daha belirgin bir biçimde dile getirilmektedir. Anti-kapitalist şiarların yükseldiği eylemlilikler, kitlelerin kapitalizme ve emperyalizme duydukları öfkeyi alanlara taşımaktadır.

İMF karşıtı eylemlerin bir başka örneği de geçen hafta Endonezya'da gerçekleşti. Eylemler kıdem tazminatlarının azaltılarak ortadan kaldırılmasına karşı yapıldı. Ülkenin çeşitli kentlerinde yığınlar sokaklara çıkarak protesto

gösterileri düzenledi. Bu protestolar tüm baskı ve şiddete rağmen haftalardır sürüyor. Dünya yoksulluk listesinin ilk 10'unda yer alan Endonezya, İMF antlaşmasını 15 Ocak 1998 yılında yaparak yürürlüğe koydu. Endonezya, 200 milyonu aşkın nüfusu ile dünyanın dördüncü büyük ülkesidir. Buna rağmen bağımsız bir devlet olarak yarım yüzyıllık kısa bir geçmişe sahiptir. Asırlar boyu Avrupalı sömürgeci güçlerin, özellikle Hollanda'nın, cazip bir talan alanı olarak kaldı. İkinci emperyalist savaş dönemini Japon emperyalistlerinin işgali altında geçiren Endonezya, savaş sonrasında devlet bağımsızlığını kazandı. 1965'te gerçekleşen ve yarım milyonu aşkın komünistin katliamına yolaçan faşist askeri

darbeyle birlikte, tam olarak bir ABD çiftliği haline geldi. '90'lı yıllarda faşist Suharto'yu deviren kitle hareketlerine sahne olan Endonezya'da Suharto rejimi tüm kurumlarıyla hala ayakta. Rejime karşı onyıllardır biriken büyük hoşnutsuzluk ilk kitlesel tepkilerin ardından kısa sürede aynı rejimin oyunlarıyla dinsel ve etnik çatışma biçiminde yozlaştırıldı

Diktatörleri deviren Endonezya emekçilerinin önündeki en acil görev, diktatörlüğü yıkmak için kendi iç birliğini kurarak kavgayı büyütme.

İspanya'da ardarda gelen grevler

İspanya'da yeni bir grev dalgası yaşanıyor.

Geçtiğimiz aylarda Pilot sendikası Sepla ile uçak şirketi Iberia arasındaki TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanmıştı. Ama 7 Mart'tan itibaren geçerli olacak bir çok noktanın halen uygulamaya konmaması üzerine, pilot sendikası Sepla uçak şirketini yeniden görüşmeye çağırdı. Görüşmelerde daha anlaşmaya varılmamışken Iberia şefinin pilotların uçak şirketini yıkmayı hedefledikleri yönlü açıklaması, bardağı taşıran son damla oldu. Pilot sendikası Sepla, Salı gününden itibaren; Temmuz ayında her Salı günü, anlaşmaya varılmaması durumunda Ağustos ayının her pazertesi günü grev yapacaklarını açıkladı.

Pilot sendikasının uçak şirketini dize getirmek için başlatacağı grevlerin tatil sezonununa denk gelmesinden daha uygun bir zamanlaması olamazdı.

Geçtiğimiz Cuma günü bu kez Galiçya bölgesinde UGS sendikasının ve yerel CIG sendikasının çağrısı ile bir grev yaşandı. Greve işçilerin %80'i katıldı. Sendikalar, işçilerin İspanya hükümetinin neo-liberal politikalarına karşı verilecek kavgaya ne kadar hazır olduklarını ölçmek için grev çağrısı yapmışlardı. Yüksek derecede bir örgütlülüğe sahip olan grev başarı ile gerçekleşti.

Yaşanan bu başarılı grevin ardından UGT sendikası İspanya hükümetinin emirleri ile gerçekleşen otonom toplu iş sözleşmelerinin kaldırılması ve ülkedeki yüksek enflasyona karşı bir genel grev çağrısı yaptı.

Gelişmeler işçilerin, grevleriyle İspanya'nın sıcak yaz günlerinde havayı daha da ısıtacağı yönünde.

Almanya...

Pilotlar grevi ve sendika bürokrasisi

Almanya'da Luftahansa ile 4200 pilotu temsilen Cockpit sendikası arasında 4 aydır süren TİS görüşmeleri, Dışişleri eski Bakanı Genscher'in uzlaşma girişimi sonucu, pilotların taleplerinin çok altında bir ücret artışı ile sonuçlandı. 3 yıl 3 ay sürecek olan anlaşmaya göre, pilotlar %14,8 ücret artışı ve iki aylık ikramiye alacaklar. Ve bundan böyle ücret talepleri Batı Almanya'daki TİS ile orantılı olacak.

Pilot sendikası uluslararası standartların çok altında ücret ödeyen Lufthansa ile oturdukları TİS masasında 4 yıl için %35 zam talep etmiş, bunun için 2 Perşembe tam gün greve gitmişti. Bu grev Lufthansa'ya 75 milyon mark zarar vermişti.

TİS ve grev süresinde sermaye temsilcileri bildik tutumlarını sergilemeye devam ettiler. Sermaye temsilcileri, grev süresinde borazanlığı üstlenen medya aracılığıyla; pilotların taleplerinin kabul edilmesi durumunda Almanya'nın üretim ülkesi olarak çekiciliğini yitireceğini, pilotların ücretlerindeki yüksek ücret artışının diğer branşlara kötü örnek olacağını tekrarladılar. Bu sermaye ve medyanın bildik, kendilerinden beklenen tutumları. Ama sendikaların da sermayenin yanında yer alarak onların ağızından konuşması, önümüzdeki yılın toplu sözleşmelerinin kaderini belirlemesi açısından önemlidir.

Pilotların yüksek ücret artışı talebi sendika bürokratlarını telaşa düşürdü. Zira pilotlar yüklü bir ücret artışı alırsa, daha önce %2,1 ücret artışı alan yer ve kabin personeli de iş bırakır, "biz de istiyoruz" diyerek ek zam talep eder ve ek ücret talebi tüm Almanya'nın gündemine girer diye düşünüyorlardı.

Bu nedenle TİS süresinde, başta Birleşik Hizmet Sendikası Verdi ve İG-Metal sendikası yöneticileri olmak üzere, sendika bürokratları pilotlara taviz vermemesi için Lufthansa patronlarını direnmeye çağırdılar. Yüksek ücret talepleriyle pilotların, ortak ve dayanışmacı bir TİS politikası konseptini yok ettiğini söyleyerek, "Bunun Almanya için kötü sonuçlar doğuracağını", kendilerinin de yüksek ücret talebini savunabileceklerini, ama TİS'de "toplumsal çıkarları gözettiklerini" savundular.

Bu koroya son günlerde Aman Sendikalar Birliği (DGB) şefi Schulte de katıldı. O da sahneye TİS frenleyicisi olarak çıktı. Schulte, "Lufthansa pilotlarının başarısının etkisiyle rakibe çomak sallamak yanlıştır, çünkü bu aldatıcı bir zafer" biçiminde açıklamalar yaptı. Mesaj şu idi: İşçi ve emekçiler, uslu durun! Yüksek ücret talep etmeyin, sermayeyi ürkütmeyin.

Tüm bunlar sendika bürokratlarının, önümüzdeki TİS görüşmelerinde bir ücret artışı talebinde bulunmak bir yana, daha da düşmesi konusunda sermayenin yanında yer alacağını gösteriyor.

Sendika bürokratları geçen yıllarda TİS masasında işçi-emekçilerin haklarını sermayeye satmışlardı. Son yıllarda Almanya'da reel ücretler sürekli geriliyor, ücret artışları enflasyon artışını ancak giderebiliyor. Tekeller ise büyük kârlar elde etmeye devam ediyor. Bu arada Federal hükümet de, yeni vergi yasaları çıkararak, tekellere milyarlar kazandırmaya devam ediyor.

Kıscası sorun, ne sermaye ne de sendika bürokratları için, hiç de 4200 pilot değildir; asıl sorun, geçtiğimiz yılların TİS görüşmelerinde hakları gasp edilen milyonlarca işçi ve emekçidir.

Cezayir'de Nisan ayında patlak veren kitle hareketi büyüyerek sürüyor...

Yüzbinlerce emekçi başkente yürüdü

Geçtiğimiz Perşembe günü Cezayir'de çoğunluğunu Berberiler'in oluşturduğu yüzbinlerce işçi ve emekçi, ana yolları kapatarak, başkent Cezayir'e doğru yürüyüşe geçtiler. Emekçiler devlet Başkanı Abdülaziz Buteflika'ya ve cunta rejimine karşı sloganlar atarak, Kabile bölgesinde şimdiye değin katledilen Berberiler için siyah bayraklar taşıyarak, protestolarını sürdürdüler.

Başkente girişlerde "Katil hükümet", "Artık yeter!" sloganlarını sıkça atan kitle, daha sonra hükümet binasına yönelerek barikatları aşmaya çalıştı. Protesto eylemcilerine acımasızca ateş eden polis, su panzerleri ve gaz bombası kullandı. Saldırılarda yüzlerce kişi yaralandı, iki gazeteci yaşamını yitirdi.

Geçen hafta cumartesi günü de, Berberiler bölgesi Kabile'nin iki büyük kentinde eylemler yapıldı. Yürüyüşçüler ve polis arasında saatlerce süren çatışmalar yaşandı. Çatışmalarda sadece Kabile başkenti Tizi Ouzou'da 15 kişi yaralanırken, diğer yerlerde de 60'ın üzerinde eylemci yaralandı.

Cezayir'de Nisan ayında bir Berberiler gencin gözaltında ölümü üzerine başlayan ayaklanma, iki aydır kitlesel gösteriler ve militan sokak çatışmalarıyla sürüyor. Haftalardır sayıları bir milyonu aşkın işçi ve emekçi, ülkedeki işsizliği, yoksulluğu, devletin uyguladığı terörü protesto etmek için sokaklara çıkarak eylem yapıyor. Özellikle Kabili halkı, bölgenin ekonomik olarak geri bırakılmışlığına karşı ve kültürel hakları için de eylemde.

Cezayir'deki protesto eylemlerinin yankısı Avrupa'da da görünüyor. Berberiler kuruluşları ve ırkçılık karşıtı örgütler, Fransa ve Belçika'nın büyük kentlerinde bu hafta yapacakları yeni dayanışma yürüyüşleri ile Cezayir hükümetini protesto edecekler.

Cezayir diktatörlüğü kana doymuyor!..

Cezayir'in Kabile bölgesinde 18 Haziran'da da çatışmalar devam etti. Çıkan çatışmalarda 5 eylemci ve 2 polis öldü, 120'dan fazla kişi de yaralandı. Becaya yöresinde bulunan Ekbu kasabasında çıkan çatışmalarda 3 protestocu polis tarafından öldürüldü, 20 kişide yaralandı. Tizi Ouzou bölgesindeki Bin Hedda Kasabasında çıkan olaylarda ise 1 jandarma ölürken 27 protestocu da yaralandı. Tesaba yöresinde de bir otele saldırmak isteyen göstericilere otel sahibinin ateş açmasıyla 2 Berberiler ölürken otel kundaklandı. Ayn Milila yöresindeki olaylarda da 43 kişi yaralandı. Cezayir hükümeti ise başkentte eylemleri yasakladı.

Dünyadan kısa kısa...

Arjantin'de işsizler ve işçiler hükümete karşı çatışmada

Arjantin'in kuzeybatısı'nda bulunan Salta bölgesinde polis terörüne karşı eylemler yapıldı. Eylemler sonucu çıkan çatışmalarda 27 polisin yaralandığı, iki kişinin de polisin açtığı ateş sonucu öldüğü açıklandı.

Geçtiğimiz Cumartesi günü yaşanan çatışmaların nedeni, Ulusal Dota 34 karayolunu iki haftadır trafiğe kapatan çoğunu işsizlerin oluşturduğu kitleye, sınır polisi ve çevik kuvvet birliklerinin düzenlediği saldırıydı. Saldırıda gözyaşartıcı bombalar ve plastik mermiler kullanılmıştı. Saldırıda 27 ve 17 yaşında iki protestocu gaz bombasının etkisinden dolayı ölmüştü.

Çıkan çatışmaların sonucunda hükümet birliklerinin komutanı General, Mosconi kasabasının elektrik, doğalgaz ve suyunu kesti. Bu durum üzerine Tartagal bölgesinden destek için yola çıkan yüzlerce işçi ve emekçinin Mosconi halkıyla dayanışmak için çatışmalara katıldığı öğrenildi.

Fransa: Ulaşım işçilerinden grev

Ülkenin taşra kentlerinde, otobüs ve metroda çalışan emekçiler 20 Haziran günü greve gittiler. Grev nedeniyle 28 taşra kentinde ulaşım felce uğradı. Grevde olan emekçiler emeklilik yaşının 55'e indirilmesini istiyorlar. Emekçiler taleplerini kabul ettirebilmek için son üç ayda 6 kez grev yaptılar.

Irak'a saldırıda 23 ölü, 11 yaralı

19 Haziran'da Amerikan ve İngiliz savaş uçaklarının İncirlik Üssü'nden hareket ederek Irak'ın kuzeyine düzenlediği saldırıda 23 kişi öldü, 11 kişi yaralandı. Saldırı Amerika ve İngiltere tarafından yalanladı.

Hindistan'da milliyetçi ayaklanma

Hindistan yönetiminin geçen hafta Negaland Ulusal Sosyalist Konseyi gerillalarıyla 4 yıl önce varılan ateşkes anlaşmasını uzatma kararı isyana yolaçtı. Anlaşmanın etnik Nega halkının yaşadığı Manipur, Arunaçal Pradeş, Assam ve Tripura eyaletlerinde özerk bir Nega devleti kurulacağı anlamına geleceğini düşünen Hintliler ayaklandı. İsyancılar Manipur eyaletinin başkenti Imphal'deki eyalet parlamentosunu, parti binalarını ve resmi binaları yaktılar. Polisler eylemciler arasında önceki gün çıkan çatışmalarda en az 13 kişi öldü, 47 kişi de yaralandı. Olayların ardından kentte sıkı yönetim ilan edildi. Başbakan Atal Behayi Vacpayi, ateşkesi uzatma kararını Nagalara özerklik anlamına gelmediğini bildirdi.

Berlin’de ÖO direnişiyile dayanışma gecesi...

Direnışin sesi olduk, sizleri haykırdık!

16 Haziran’da Berlin’de Ölüm Oruçları ile dayanışma gecesi gerçekleştirildi. Dört hafta öncesinden hazırlıklarına başladığımız gecenin amacı, devrimci tutsakların davasını Berlin’e taşımak, Ölüm Orucu direnişini en geniş kitlelere maletmek, 8 ayı bulan bu destansı direnişte sergilenen devrimci iradeye layık olmaktı.

Bu bakışaısıyla gecenin hazırlıklarına başladık. 20 bin adet el ilanı, 1500 adet gece afişi bastırdık. Öncelikle kendi çevre ilişkilerimize dönük ev ziyaretleri gerçekleştirdik ve bir bölümüne dağıtmaları için bilet bıraktık. Kimilerinden ise gidebileceğimiz başka ailelerin adreslerini aldık. İlk iki hafta içerisinde Türkiyeliler’in yoğun olarak oturduğu 3 semtteki dernek, kahve, dükkan vb. mekanlara gece afişini astık ve çağrımızı posta kutularına attık.

Son iki hafta içerisinde ise, yakın çevremizin dışına çıkıp, genele dönük kapsamlı bir propaganda çalışmasını yürüttük. Bunun için gece çağrı bildirisi önemli bir araçtı.

Önceden tespit ettiğimiz yerlere dönük planlı bir çalışma başlattık. Örneğin Berlin’de yapılan kültür festivaline dönük müdahalemiz sonucu, binlerce gece çağrısını dağıtma olanağı bulduk. Türkiyeliler’in de yoğun olarak çalıştığı Osrarn, Simens, Jillet gibi büyük fabrikalara giderek gece çağrılarını dağıttık. İşçilerden olumlu tepkiler aldık.

Gece afişlerimizi ise iki farklı dönemde yaptık. İlk geceden üç hafta önce Türkiyeliler’in yoğun oturduğu üç farklı stratejik yerleri 500 adet afişimizle süsledik. İkinci afişlemeyi ise geceden bir hafta önce 1000 adet olarak daha yaygın yaptık. Yürütülen bu çalışma ile Ölüm Orucu Direniş Berlin’in en kalabalık sokaklarına taşındı.

Gecenin yapılacağı salonu gecenin önemine ve anlamına uygun bir tarzda hazırladık. Salon zindan direniş ile ilgili şiarların yer aldığı pankartlarla donatıldı. Sahnenin ortasına 8 metre uzunluğunda, 5 metre eninde kızıl saten bez üzerine “Devrimciler ölmez! Devrim davası yenilmez!” pankartı asıldı. Pankartın üzerine

ölüm orucunda ve 19 Aralık katliamında şehit düşen yoldaşlarımızın isimleri yazılıydı. Sahneyi karanfiller ve mumlarla süsledik.

Deniz’in, Mahir’in, İbrahim’in, Habip’in, Ümit’in çerçevelere konulmuş resimleri sahenin sağ ve sol köşesine yerleştirilerek, geçmişten günümüze devrimciler arasında köprü kuruldu. Biz Denizler’den, İbrahimler’den, Mahirler’den sarsılmaz iradesini öğrendik. Ölüm orucunda şehit düşen yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımızın çelikten iradeleriyle davayı günümüze taşıdığımızı dosta-düşmana gösterdik.

Gece devrim ve sosyalizm davasında şehit düşen devrimciler anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Paris Gençlik Korosu’nun söylediği devrimci marşlar ve halk türküleri ile devam etti. Ardından Haydar Selçuk ve Asmen müzik grubu devrimci türküleri ile yerlerini aldılar.

Daha sonra gecenin siyasi konuşmasını yapmak için bir yoldaşımız sahnede yerini aldı. Ölüm Orucu direnişini anlatan yoldaşın, direnişin kırılmayacağını, çünkü direnme geleneğini darağaçlarında Denizler’den, Diyarbakır işkencehanelerinden İbrahim Kaypakkaya’dan, Mahir Çayan ve Ulucanlar’dan aldığımızı anlatan konuşması, sıkça alkışlar ve sloganlarla karşılandı.

Ardından Erdoğan Egemenoğlu, Nazım Hikmet’ten şiir dinletisi ile kitlenin büyük beğenisini kazandı.

İkinci bölümde Mustafa Yeşilyurt ve grubu, Nilüfer Akbal ve Erdal Erzincan, devrimci marşlar ve halk türküleriyle kitleyi coşturdular.

Gecemize katılım 400 civarında oldu. Buradan gecemize anlamlı bir destek sunan Devrimci Demokrasi okurlarına ayrıca teşekkür etmek istiyoruz.

Sonuç olarak başarılı bir çalışma yaparak direniş onbinlere taşıdık. Bu çalışma içerisinde kendi insanlarımızın yeteneklerini açığa çıkardık, çevremizdeki insanları harekete geçirdik ve yeni ilişkiler kurduk. Şimdi görev bu çalışmalardan aldığımız moral güçle daha ileri mevziler kazanmaktır.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

BİR-KAR/Berlin

İsviçre/La Chaux-de-Fonds Cezaevleriyle Dayanışma Komitesi’nin faaliyetleri sürüyor...

“Kazanan devrimci irade olacaktır!..”

İsviçre’nin çok küçük bir yerleşim birimi olan La Chaux-de-Fonds şehrinde, yaklaşık iki ay önce kurmuş olduğumuz Türkiye’deki politik tutsaklarla dayanışma komitesi faaliyetlerini arttırarak sürdürmektedir.

Bizler komite olarak ilk elden, faşist Türk devletinin yapmış olduğu katliamların ve Türkiye’de devrimci ve komünistlerin Ölüm Orucu Direnişini’nin gerçeklerini yazarak, bir imza kampanyası başlatık. Amacımız, Türkiye zindanlarında bedenlerini ortaya koyarak, dünya devrim tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir biçimde direnen tutsaklarımızın sesi ve soluğu olabilmek, haklı ve meşru mücadelelerine İsviçreli kitlelerden destek almaktır.

Paris DETUTAK’ın yazmış olduğu bir bildiriye burada da dağıtmaktayız.

Çalışmamızın ikinci aşaması olarak, postaneden bir hesap numarası açtık. Bu hesap numarasıyla birlikte cezaevleri ve sürmekte olan ölüm orucu direnişiyile ilgili Fransızca olarak iki sayfalık bülten hazırladık. Bu bültenleri tanıdığımız tüm radyo, televizyon ve gazete kuruluşlarına göndererek hem ölüm oruçlarının haklı propagandasını yapıyoruz, hem de grevcilere maddi destek istiyoruz. Ayrıca, bölgemizdeki yaklaşık 400 doktor ve avukata elden bu bültenleri ulaştırarak, onlardan Türkiye’deki devrimci tutsakların davasına maddi ve manevi katkı için destek talebinde bulunduk. Belki anlamlı bir maddi katkı elde edemeyebiliriz, ama en azından yüzlerce kişiye, doktora ve avukata bu güçlü davanın propagandasını yapmış oluyoruz.

Bu haftalık faaliyetimiz ise, İsviçre Bern parlamentosunun tek tek meclis üyelerine hazırladığımız bültenlerden yollayarak olayı bir defa daha hatırlatmak ve direnişçi yoldaşlarımızın haklı davasını İsviçre parlamentosuna taşımaktır.

Tüm dünya şunu iyi bilmelidir ki, her türlü barbarlığıyla beraber faşist düzen sonunda diz çökecektir. Kazanan devrimci irade olacaktır. Bizler buna tüm kalbimizle inanıyoruz.

Eğilmektense kırılmayı yeğleyenlere selam olsun!

Chaux-de-Fonds/ Cezaevleriyle

Dayanışma Komitesi

Frankfurt’da 29. Protestan Kiliseler gününde

Ölüm Orucu Direnişini’ni yığınlara taşıdık

Frankfurt’ta 29. Protestan Kiliseler günü düzenlendi. İki senede bir yapılan bu geleneksel etkinlikte ülkedeki ve dünyadaki toplumsal sorunlar tartışılıyor, çözümler aranıyor. Yanısıra sosyal, kültürel ve dini etkinlikler düzenleniyor. Bu seneki etkinliğin ana temaları, gen tekniği, paranın dünyadaki etkisi ve gücü, yabancılar sorunu, dünyada insan hakları ihlali ve işkence ile kilisenin toplumdaki yeri oldu.

Etkinliğin bu seneki katılımcı sayısı 300 bin olarak belirtildi. Çarşamba günü Frankfurt Römer alanında 15 bin kişinin katılımıyla gerçekleşen dini bir ayinle etkinlik başlatıldı.

Biz Frankfurt Bir-Kar olarak, süren cezaevi direnişini daha geniş yığınlara taşımak amacıyla etkinliklere katıldık. Açılış ayininde bildiri dağıtımı yaptık. Cezaevi direniş, Türk devletinin katliamı ve Avrupa’nın kayıtsızlığı ile ilgili konuşmalar yaptık.

Forumda ve fuar önünde bilgilendirme, bildiri dağıtımı, bağış toplamanın yanısıra, foruma 103 katılımcının imzasıyla bir karar bildirgesi sunduk. Bu, Türk devletinin insan hakları ihlallerini ve terörünü kınayan, Avrupa kamuoyunu sorumluluğa çağırarak bir bildirgeydi. Forumun tüzüğüne göre, forum başlamadan önce en az 100 katılımcı tarafından imzalanan bir bildirge bütün katılımcıların onayına sunuluyor. Bizim bildirimiz 1300 kişinin katıldığı forumda, 40 karşı oya karşın, çoğunlukla onaylandı ve protestan basınında yayınlandı.

Cuma ve Cumartesi günleri, saat 10.00-20.30 arasında, fuarda düzenlenen etkinliklerde ve gösterilerde bilgilendirme çalışmalarımızı sürdürdük. Burada kitleleri turizm boykotuna çağırarak, Ölüm Orucu Direnişini’nin devam ettiğini, 21 Mayıs’dan itibaren yeni ekiplerin katıldığını duyurduk. Genelde insanların olumlu ilgisiyle karşılaştık. Bazıları olayı nefretle kınadıklarını söylüyor, ne yapabileceklerini soruyorlardı.

Pazar günü Frankfurt stadyumundaki kapanış ayinine 80.000 kişi katılmıştı. Buraya “Ölüm oruçları devam ediyor! İzolasyon ve tecrite son!” pankartını bir süre için asabildik. Pankart daha sonra görevliler tarafından kaldırıldı.

Toplam 6 bin bildiri dağıtıldı. Direnişteki tutsakların yakınlarına bağış toplandı.

Bu geleneksel etkinliğe devrimci grup ve partiler ilgi göstermediler. Oysa bu tür sosyal etkinliklere toplumun çeşitli kesimlerinden onbinlerce insan katılıyor. Özellikle cezaevindeki devrimci direnişin gündemde olduğu bir dönemde bu tür etkinlikleri değerlendirmek önem taşıyor. Biz sınırlı güçlerle müdahale ettiğimiz halde oldukça anlamlı tepkiler aldık.

BİR-KAR/Frankfurt

ÖÖ direnişçisi/TKIP tutsağı Muharrem Kurşun'dan bir öncü işçi etkinliğine mektup...**“Emek ordusu öncü müfrezesine sahip bugün...”**

Merhaba işçi kardeşler,

Hep bir ağızdan, bir yürekten yakılan türkü gibi gerçekleştirdiğiniz bu etkinliğiniz; 7. ayını doldurup 8. ayından gün almaya başlayan Ölüm Orucu Direnişi'nde bir Ölüm Oruçcusu olarak, benim için büyük bir mutluluk ve coşku nedenidir.

Çoğunuz için 7-8 ay süren bir Ölüm Orucu devasa boyutlara ulaşıyor. Nesnel olarak böyle de aslında. Aynı zamanda çoğunuz için, Ölüm Oruçcuları kafanızda çok farklı yerlere oturuyor. 7-8 aydır sermayenin karşısında, ölümü teslim alarak, diz çökmeyen yiğitler olarak görüyorsunuz onları. Bu, Ölüm Oruçcularını partisi içinde bir yerlere yerleştirdiğimizde bir anlam taşır. Partisinden yalıtarak Ölüm Oruçcularını sadece bireyler olarak görürsek, sermayenin tuzağına düşeriz.

Şöyle anlatayım.

1. ekip Ölüm Orucu savaşçılarından biriyim. Bugün ikiyüz küsurlu günlerdeyiz. Bu kadar gündür bu direnişin içinde olan biri olarak, bu bana bile devasa geliyor. Akıl alır gibi değil, müthiş bir güç olması gerek, bu kadar gün sermayeyle açlık silahıyla vuruşmak için. İşte tam da burada ben kendimi partimden ayrı bir kişi olarak düşündüğümde (...)

7 aydır olduğu gibi bu gün de kendimi çok güçlü hissediyorum.

Belki o gün yaşıyor olmayacağım, ama göreceğimiz zafere inancım hiç mi hiç sarsılmadı. Bir 7-8 ay (...) açıkçası beni böyle güçlü konuşturan bir güce dayanıyorum: Partime.

Beni böyle güçlü kılan partimin (...) birinin güçlü bir ordu içinde, ölümcül görevleri zorlanmadan üstlenmesi ve başarması gibi bir şey bu.

Bu anlatılamaz ancak yaşanır dedim. Oysa ki anlatabilmeyi çok istiyorum.

Sermayenin kendi krizini siz işçi ve emekçilere fatura etme saldırısı hala sürüyor. Çoğunuz işten atıldı ya da atılacak, pek çoğunuz da açlık sınırında, hatta altında ücretlerle çalışıyorsunuz. Tek tek bireyler olarak içinizde çok yiğitler var. Ama tek kişi olarak kendinizi güçsüz hissediyorsunuz. Aslı da bu zaten, tek kişi olarak güçsüzsünüz. Oysa gerçekte alabildiğine güçlü bir emek ordusunun üyelerisiniz. Ve bu ordu içinde en güçsüz olanınız bile bütünü bir parçası olarak epey güçlüdür. Tek başına küçük bir taşı dahi kaldıramayacak kadar güçsüz (...)

Dostlar, kardeşler! Sizler her biriniz, işçi-emekçilerin toplamından oluşan emek ordusunun birer üyesi, bu bütünü bir parçasısınız. Bunu duyumsadığımızda, en güçsüz olanınız bile kendini çok güçlü hissedecektir. Anlatılmaz ancak yaşanır demeye çalıştığım buydu. (...)

Sermayenin Amerikalı Kemal Derviş aracılığıyla sunduğu son paketin düzenlemelerine kabaca baktığımızda dahi, krizin faturasının yine işçi ve emekçilere yüklendiğini görüyoruz. Krizin asıl sorumlusu sermayeye, hele ki büyük sermayeye dokunulmuyor. Baştan beri böyleydi zaten, krizin sorumlusu sermaye, ama faturayı ödeyen işçi ve emekçiler. Yeni işten çıkarmalar olacak, ücretler iyice düşürülecek, yaşam ise pahalılaşacak. Yani, öncekilerden farksız ama daha şiddetli açlık ve sefalet saldırısı hazırlandı ve uygulamaya sokuldu. Sermaye bu saldırıyı hayata geçirmekte çok da zorlanmıyor.

Peki sermaye böyle davranma gücünü nereden buluyor? Suçluyu başka yerde aramaktansa önce kendimize bakmalıyız. Koskoca bir ordunun üyeleri iken bölük, parçalı, tek tek duruşumuzdan güç olarak pervasızca saldırıyor. Burada hep birlikte söylediğimiz bir türkü bile sermayeyi korkutabilirken, tek başımıza en ufak bir korku uyandıramıyoruz. Tam tersine biz korkuyor, sınıyor, kabuğumuza iyice çekiliyoruz. İşte bütün sorun da burada. Sorun, bir ordunun, emek ordusunun üyeleri olarak güçlü olan bizlerken, dağınık, parçalı, tek tek yalnız kişiler olarak çok güçsüz olmamızda.

Bu durumda çok fazla söze gerek yok. Yapılması gereken ilk şey ordumuzu toplamak. Bunu başarmadan, başarabileceğimiz pek bir şey yok.

Bir kez daha söylemek gerekirse, Ölüm Orucu Direnişimize bakarak bizleri güçlü görenler bilmeli ki, gücümüzü partimizden alıyoruz. Hatta bugün dağınık olan emek ordusundan alıyoruz. Ben partili kimliğimle bugüne dek ayakta durdum ve asla diz çökmeyeceğim. Bunun dışında bir kimliğim yok ve olamaz da zaten.

İşçi ve emekçiler de emek ordusunun üyeleri olarak güçlüler ve emek ordusu öncü müfrezesine sahip bugün. Devrimci programını göndere çekmiş bir müfrezeye, işçi sınıfı partisine sahip. Kazanmak için herşeye sahibiz. O halde kazanmak zorundayız. Kaybetmek ölüm çünkü.

Burada hep birlikte yaktığımız türkülerinize bir ses de ben katayım istedim. Bunu başarabildimse ne mutlu bana. Türkülerimizi zafer marşlarıyla bitirmeliyiz. Hepinizi hasretle ve sevgiyle kucaklayıp, zafer coşkusuyla öpüyorum.

M. Kurşun

(Bu mektup Ölüm Orucu direnişçisi M. Kurşun'un Mayıs ayında Ankara'da "Öncü İşçi Platformu" nun gerçekleştirdiği bir gezi için yazdığı mektuptur. Ancak bu mektup etkinliğe ulaştırılamamıştır. Sağlık durumundaki kötüleşmeye bağlı olarak yaşadığı yoğun baş dönmesi ve gözlerindeki kaymadan kaynaklı satırların üstüste gelmesiyle okunamayan yerler nokta nokta verilmiştir.)

“Düşünce eşittir eylem, düşünmek yasak!”

(Bu parça Themis Kornaros'un *Fırtına Çocukları* (1948) romanından alınmıştır. Tutsak devrimcilerin bir toplantısında öğretmen Vasil Kapsalis'in yaptığı değerlendirmedir...)

“... Her yerde aynı şeyle karşılaşsın. Tuzaktan kurtulup gerekli dönüşümlere girişmek için vurdumduymazlıkla uyusukluğun yetmediğini anladığın anda da 'düzen düşmanı' çamuru hazırda senin için! İşte o zaman halin dumandır, izlediğin yollardan biri de seni buraya, cezaevine kadar götürür...”

“... Nedir burası, şu bulunduğumuz yer? Yasal katliamın cirrit oynadığı, dilediklerini elde edemedikleri, bulamadıkları için şimdi de bir başka yer, bir başka hava aradıkları, giderek de Makronisi denilen işkence adasını keşfettikleri bu yer nedir?”

“... Buraya, öncü saydıkları binlerce insanı tıkmışlardır. Düşünen, baş olan. Bu başları şimdi değersiz seylemiş gibi, karınca ezer gibi eziyor, koparıyorlar. Ama asıl amaçları bizi öldürmek değil. Bizi öldürmeleri bir araç onlar için. Amaçları ölüm korkusuyla insanların düşüncelerini yanıltmak, yanlış yönere yöneltmek...”

“... Biz arkadaşlar, birer kobaydan başka bir şey değiliz. Çevremizde olup bitenlerle bundan böyle ilgilenmeyeceğimiz konusunda kendileriyle bir anlaşma imzaladığımız zaman, bütün kapıları ardına kadar açıp bizi koyuverecekler. Gönüllü tutsaklığın örnekleri olarak koyuverecekler bizi dış dünyanın orta göbeğine! Yılgınlık ve vazgeçme, çözülme vebasının mikroplarını taşıyan, bunlarla başkalarını aşılama yarayan portörler gibi! Yani yabancıların ta başlangıçtan beri istedikleri şeyi yapmamızı sağlayacaklar. Yani azla yetinen bir ulus olmamızı. Solucanlar kadar korkak. Çünkü yiğitten ödleri kopuyor!”

“Nasıl türkü çağırarak ölüme gittiğimizi gördüler, biz özgür yiğitlerin. Deneyleri boşa gitmişti, başarısız olmuştu. Ne bireyler ne de topluca halk ölümden korkmaz olmuştu artık. Tam tersi şimdi. Bir silkiniş, bir yiğitlik! Korkmuyor halk, sinmiyor, kendi çocukları olan öncülerine benzemek istiyor halk da. Kendisini bir sürüngen gibi yaşamaya zorlama çabalarına karşı koyuyor, direniyor.”

“Düşmanlar insanlık onurunu hiçe indirmek amacıyla yeni yöntemler aramaya başlamışlardır. Düşmanın bilgeleri oturup düşünmüşler, kararlarını vermişler; kitlelerden gelecek tehlikenin çanları çalıyor, bu tehlike kapılarımıza dayandı. Kitleler ölüme alıştı artık. Kendi hayatı bir yana, gerçekler bir yana. Yeğ biliyor gerçekleri kendi yaşamından. Korkutmamacalar, ürkütmececeler, fikir cambazlıkları, felsefe oyunları,

uyuşturucu maddeler, zehirli şiirler ve de tanrılarımız artık para etmiyor. Şimdi en bilgisizlerimiz bile eski bilgelerin ayarında. Tek bir yol kalıyor bizim için: Düşünü yerinde saydırmaya yarayan o denenmiş 'bilgece' buluşları çöp tenekesine atalım. Bunlar gereksiz artık. Esrar para etmiyor şimdi. Günümüzün düşünce akımına hiçbir uyuşturucu madde etkili olamıyor. Şunu öneriyoruz: Bilgelerimiz, rahiplerimiz, yasa yapıcılarımız, ozanlarımız, tüm seçkinlerimiz, kuramları, metafiziği, dolambaçlı yolları bir yana itmeli, düz yola inmelidirler. Kişioğlunun gövdesi olmalıdır, hedefleri artık. Yeni işkence yöntemleri gerek! Özgün acılar! Aşamalı ıstırap! Kutsal kitapların cehennemi çok uzaklarda kaldı şimdi. Onu yeryüzüne indirmek gerek. Yığınların ölüm korkusuna dayandıkları doğru ama, bilimsel ve örgütlü acılara dayanamamalıdır! İçlerinden en dayanıksızları diz çöküp yalvaracaklar, secdeye gelecekler. Dayanıklı olanlar akıllarını oynatacaklar... Bu her iki durumda da düşünce ateşini yitirecektir. Hiç kimse ayakta durabilme gücünü bulamayacaktır kendinde...”

“... İşte böyle bir kararın uygulanmasından sonradır ki, Makronisi işkence adası keşfedilmiştir. Orada olup bitenler kaşiflerinin bile aklına hayaline sığacak cinsten değil.

“... Göğüs göğüse bir savaştan sonra ölümü yenilgiye uğrattık. Küçülttük onu karşımızda, rezil ettik. Şimdi daha da güç bir savaşa başlıyoruz. Bilimsel ve örgütlü acılara karşı savaşaacağız. Güzeli, insanlığı, özgürlüğü ve de yurdumuzu eğer gerçekten seviyorsak bu savaşta da yeneceğiz. Şimdi hepimiz bu yeni meydan savaşına kendimizi hazırlamalıyız. İşkence adasından gördüğümüz şu berbat durumda dönen Andon kardeşimiz hem pek yiğit, hem de pek bilgeli ve bilinçli bir arkadaşımız. Tek eksikliği bu yeni meydan savaşının koşullarını iyice bilmemiş olmasıydı...”

“Arkadaşlar, cehennem bölgesi aşılabilir bir yer değildir. Onu da küçülteceğiz karşımızda, rezil edeceğiz, onu da aşır savaşılarımızın son aşamasına da varacağız. Nedir bu son aşama? Ne olmasını istiyorlar bu son aşamada? Umudumuzu yitirmemizi istiyorlar! Böyle bir umutsuzluk, onlara, yani düşmanlarımıza güç verecek, rahipleriyle, yasa yapıcılarıyla, ozanlarıyla yollara dökülecekler, yalın kılıç; bu kılıcın sırtında da şunlar yazılı olacak:

“Düşünce eşittir eylem. Düşünmek yasak!”

“... Böyle bir şeyle karşılaştığımız zaman dünyanın sonu geldi demektir arkadaşlarım. (...)”

Fırtına Çocukları (Can Yayınları, s.256-58, 3. baskı, 1988)

Antakya sebze halinde küçük ama kazanımla biten bir direniş...**Birlik ve üretimden gelen güç!**

Bir grev/eylem örgütlemenin zorluğunu herkes bilir. Bazen harcanan tüm çabalar sonuçsuz kalır. Ancak kendiliğinden gelişen grevlerde bu sorun daha az yaşanıyor olsa gerek. Materyaller sahiplerini bulur, çabalar sonuçsuz kalmaz. Kazanım elde etmek daha kolay olur. En bilinçsiz insan bile katıldığı bu eylemliliklerin okul işlevi taşıdığını görür. Eyleme, grev kırıncıları (patronyalakaları, ajanlar) hariç, hemen herkes katılır.

Antakya sebze halini her sene yüzlerce mevsimlik işçi doldurur. Kuzeylisigüneylisi, doğulusu-batılısı, her bölgeden işçiler, yazın kavurucu sıcakta (10 km. uzakta yığınla insan plajlarda, barlarda eğlenirken!) ağır koşullarda çalışmak zorunda kalırlar.

Gece iş bitimine kadar çalışan işçilerin, sabah 7:30-8:00 işbaşı yapma mecburiyetleri vardır. Ücret düşüklüğü cabası. Bu yüzden yaşanan bu küçük çaplı deneyim, hem patronun hem de işçilerin ilk defa karşılaştığı, ambar işçileri arasında pek yaygın olmayan bir durum olması açısından önemlidir.

Yaklaşık 50 kişinin çalıştığı bir ambarda işçiler iki aydır paralarını alamamaktadır. Buna eklenen ağır iş koşulları işçilerin sınırlarını oldukça germektedir. Patronun yatmak için sağladığı mekan da çok kötüdür. Dar odalarda koğuşu andırır şekilde yataklar dizilmiştir, yatak araları bir kişinin bile zor geçebileceği mesafededir. Günlük yemekler genellikle aynı ve kötüdür.

Böylece patronla ilk tartışmalar başlar. Pazarları bile çalışılan bu işyerinde, işçilerin dayanma gücü artık oldukça düşmüştür. Ücretlerin geç ödenmesi, zaten son derece düşük olan ücretlerde sık sık kesinti yapılması (işlerin yolunda gitmediği gerekçesiyle) gerginliği artırır. Ancak çalışmak zorunda oldukları için, bu direnişe dek "ağa" diye hitap ettikleri patrona karşı bir karşı duruş sergileyememişlerdir.

Gece saat 2 gibi, son gelen kamyon da yüklenip gönderilir. Saat 8:00'de zil çalar, işçilerden biri, yorgun olduğunu ve işe çıkamayacağını söyler. Patron "çavuş" denilen arabulucu uşağı ile aşağı inmeyen işçiyi çağırır. İşçi aşağı inmeyeceğini, bugün dinlenmek istediğini iletir. İstiyorsa patronun kendisinin

gelmesini söyler. Patron yukarı çıkıp, işçinin işbaşı yapmasını ister. İşçi aşağı inemediğini, ancak bugün çalışmayacağını söyler.

Patron bölgede yoğun olarak bulunan Kürt işçilerini bir tehdit aracı olarak kullanmaktadır. Yani her an işten atılabilirler. Ancak çalıştırdığı işçileri, işi iyi bildikleri ve "tatminkar" ücretle çalıştıkları için, işte tutma eğilimindedir. Aşağıya inen işçi bugün çalışmayacağını yineler. Buna birkaç işçi daha katılır; o çalışmazsa biz de çalışmayız derler. Sayıları 9'u bulunca, patron sinirlenip, küfür ve hakaretleri sıralar.

İş güvencesinden, sigortadan hiç bahsedilmeyen bu işyerinde nihayet grev patlar. İşçilere savrulan küfürlerden sonra, tüm ambar greve katılır. Bu patronu oldukça huzursuz eder. Sanki az önce küfürü savuran kendi değilmiş gibi, tatlı dille konuşmaya, vaatlerde bulunmaya başlar.

Genç işçiler, biriken paraları ödenmeden, mesai saatleri belirlenmeden, pazar günleri tatil edilmeden ve yemek kalitesi arttırılmadan işe çıkmayacaklarını söylerler.

Patron önce işçileri kovar. Böylece isteklerinden vazgeçirebileceğini düşünür. İşçiler çıkıp eşyalarını toplarlar. Bunun üzerine patron işçi temsilcisinden işçilerin gitmesini engellemesini ister. Temsilci, tüm çalışanların paraları ödenmeden ve istekleri kabul edilmeden işe başlanmayacağını açıklar. Patron açıkta kalan malını düşünmektedir. Bu kadar işçiyi toplamak bir haftadan fazla sürebilir ve bu onu büyük zarara sokabilir.

İşçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak biriken paralarını alırlar. Ve sezon sonuna kadar paralarının her ay düzenli ödenmesini kabul ettirirler. Yanısıra, işyerinde çalışma koşullarına ilişkin bir kaç maddeyi de kabul ettirirler.

Genç işçiler bu eylemleriyle, hem birliğin önemini ve hem de güçlerinin ne olduğunu yaşayarak görüp öğrenmişlerdir.

Bir KB okuru/ Antakya**"GATS Anlaşması konusunda ülkeyi yönetenlerce topluma bilgi verilmemektedir"****Kamuoyuna...**

Tüm hizmet alanlarını ve hizmetlerin üretilmesi için gerekli olan sını ve tarımsal ürünlerin üretimini de kapsayacak boyutta bir küresel anlaşma olan GATS'ın (*Hizmet Ticareti Genel Anlaşması*) 2000 yılı başından bu yana geçen 1,5 yıl içerisinde her 15 günde bir DTÖ'nün (*Dünya Ticaret Örgütü*) Cenevre'deki merkezinde genişletilmesine yönelik müzakereler yapılmaktadır.

Türkiye'nin de taraf olduğu ve genişletilmesi müzakerelerine katıldığı GATS Anlaşması konusunda ülkeyi yönetenlerce topluma bilgi verilmemektedir. Yapay ekonomik kriz bahane edilerek IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve Avrupa Birliği'nin talepleri doğrultusunda son dönemde çıkarılan yasaların tümü, GATS'ın oluşturulmakta olan yeni şekline uyum yasalarıdır.

GATS müzakereleri 11 ana başlık altında yürütülüyor ve belirlenen ana başlık, alt bölüm ya da sektör ve grupların anlam ve içeriğinin anlaşılması için DTÖ'nün ciddi çaba sarfettiği fark ediliyor. Böylece, anlaşma hayata geçirildiğinde yazılması unutulmuş boyutları bile kapsayabilecek kadar esnek bir metin elde edilmesi planlanıyor. Piyasanın acımasız ellerine teslim edilmesi konusunda anlaşma sağlanan 11 temel kategori şunlardır:

- Telekom, Posta Hizmetleri, Görsel ve İşitsel İletişim Hizmetleri de dahil olmak üzere İletişim.
- İnşaat ve Bağlantılı Mühendislik Hizmetleri.
- Eğitim.
- Enerji, Su İletim Sistemleri ve Atık Su İşleme.
- Tüm Çevresel Hizmetler.
- Finansal, mali ve Bankacılık hizmetleri.
- Sosyal Hizmetleri de kapsayacak şekilde Sağlık ve Bağlantılı Hizmetler.

- Turizm, Seyahat ve bu iki sektörle bağlantılı Tüm Hizmet ve Ürünlerin (!!!) Üretimi.
- Kültürel ve Sportif Hizmetler
- Kara, Hava, Deniz ve tüm diğer Ulaşım Hizmetleri.
- Ve Diğer Hizmet Alanları.

Emek örgütleri ve fikir emekçilerinin örgütleri olan Meslek Odaları, (*tüm emekçiler, işsizler, emekliler ve tarım emekçileri için*),

bilginin üretimi ve yaygınlaştırılmasını hedefleyen, Türkiye MAI ve Küreselleşme Karşıtı Çalışma Grubu'nu bu üretimde destekleyen örgütler olarak, GATS hazırlıklarının ülkemiz insanlarından gizlenen boyutunu açığa çıkarmak ve müzakere süreci hakkında ülkemiz insanların bilgilendirilmesini

sağlamak için 23-24 Haziran 2001 tarihlerinde Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi (*Altunizade*) Konferans salonunda "GATS SEMPOZYUMU" adıyla uluslararası bir sempozyum düzenlemektedirler.

Sempozyuma katılım yönünde gerekli duyarlılığı göstermenizi bekliyor ve Sempozyum Programını aşağıda bilgilerinize sunuyoruz.

Türkiye MAI ve Küreselleşme Karşıtı Çalışma Grubu
15 Haziran 2001

İletişim: e-mail: antimai@antimai.org

Başka bir dünya mümkün!

20-22 Temmuz 2001 tarihleri arasında, İtalya'nın Cenova kentinde yapılacak olan G-8 toplantısını protesto etmek amacıyla, merkezi İtalya olmak üzere tüm dünyada küreselleşme karşıtı etkinlikler gerçekleştiriliyor. Seattle ve Prag eylemlerinin devamı olan bu eylemlerin Türkiye ayağının örgütlenmesi amacıyla Türkiye'deki tüm sivil toplum örgütlerine ve bağımsız muhalif kişi ve kurumlara açık bir toplantı düzenleniyor.

"Başka Bir Dünyanın Mümkün" olduğuna inanan, ve bu başka dünyayı mümkün kılacak en önemli unsurun farklılıkların biraradalığı olduğunu savunan, bağımsız yerel inisiyatiflerle oluşturulacak bir zeminde yer alarak kampanyaya kendi rengini katmak isteyen herkesin katılımını ve desteğini bekliyoruz.

Bu kampanya kapsamında kamuoyu desteğinin sağlanması için imza kampanyaları, panel ve

söyleşiler, konserler ve bir festival düşünülüyor. Aşağıda belirtilen yer ve saatte bunlar ve benzeri diğer kampanya faaliyetleri için aktif katılımınızı, her türlü desteğinizi, fikir ve önerilerinizi bekliyoruz.

Yer: T.M.M.O.B. (Makina Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi)

Hüseyin Ağa Mah. Sakızağacı Sk. No:16 Taksim - Ağa Caminin yan sokağı

Tarih: 19 Haziran 2001 Salı

Saat: 19:00 İrtibat İçin:

CENOVA 2001 Kampanyası Girişimcileri

Genel-iş'te kirli oyunlar

Büyükşehir Belediyesine bağlı taşeron İzelman şirketinde çalışan 6 binin üzerindeki belediye işçisinin önce Nakliyat-İş, ardından Genel-İş 3 No'lu Şube'de devam eden sendikal örgütlülük süreci, DİSK içerisindeki egemen sendikal anlayışla mücadele ederek yeni bir düzeyde devam ediyor. 16 Haziran Cumartesi günü yapılan "DİSK her yerde!" panelinde de açıkça görülen bu durum, İzelman işçilerinin örgütlü bulunduğu Genel-İş 3 No'lu Şube tarafından 19 Haziran Salı günü kamuoyuna yapılan açıklamayla da duyuruldu.

Sendika binasında yapılan basın açıklamasında Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Zeki Olkun durumu kısaca şöyle özetledi:

"Son yılların en büyük örgütlülüğü olan İzelman örgütlülüğüne zarar vermeye çalışan Genel-İş Sendikası genel merkezine karşı, böyle bir basın açıklaması yapmaya karar verdik. '92'de kurulan İzelman'da 8 yıldır işçiler çok ağır şartlarda çalışmaktaydı. Hiçbir sendika örgütlenme girişiminde bulunulmamıştı. '99'da Nakliyat-İş'te örgütlenmeye başlanmış, 3 Mart 2000'de de Genel-İş ve Nakliyat-İş'in bilgisi dahilinde Genel-İş'e geçilmiştir. 1 Aralık eylemine katılmış (Emek Platformu'nun aldığı kararlar iş bırakma eylemi) ve tıkanan sözleşme Konak'taki Büyükşehir Belediyesi önünde protesto edilmiştir.

Ne olduysa 1 Aralıktan sonra oldu. 1 Aralık eylemi hem işverenleri, hem de Genel Merkez korkutmuştur. Genel Merkez, Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı'nı görevden almış ve TİS görüşmelerine DİSK Ege Bölge Şube Başkanı ile örgütlenme Sekreteri katılmış, 3 ay önce kabul edilmeyen öneriyi, işçiye

danışmadan kabul ederek en geri TİS'i imzalamışlardır.

2000 Ekim ayında yargı yoluna gittik ve 2-5 Ocak kararları yargıtayca kaldırıldı (7 Şubat). İzelman örgütlülüğünü dağıtmak için herşey yapıldı. Fuar'da Eğitim salonu açıldı. İşçi sınıfına eğitim verilmesi gerekirken eğitim salonunun sopalar çıkmıştır. Bu sopalar 16 Haziran Cumartesi günü ortaya çıkmıştır. (Cumartesi günü DİSK'in panelinde çıkan arbedede ortaya çıkarılan bu sopalar için polis tarafından tutanak tutulmuş ve basın açıklamasında gösterilmiştir.)

Mahkeme kararından sonra yargı devam ediyor, tüzüğe, yasaklara, DİSK'in geleneğine karşı İzelman örgütlülüğü içinde yeni şubeler atanarak parçalanmaya çalışıldı. Bu da olmadı olağanüstü Genel Kurul kararı aldılar. Bu tek gündemli bir genel kurul olacak. Genel-İş 3 No'lu Şube'nin dağıtılması için.

Tüm bunlardan sonra Genel-İş güç kaybetmeye başladı..."

Bu sırada, Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanlığı'ndan İzelman'daki bir bayan işçiye gönderilen para makbuzu ve cep telefonlarından yine bayan işçilere yapılan tacizlerin dökümleri gösterilerek, bu tacizleri yapanların; Aşur Kurgun (DİSK Örgütlenme Sekreteri), Ali Şahin (DİSK Araştırma Daire Başkanı) ve Ali Rıza Tekin (DİSK Bölge Sekreteri) oldukları ifade edildi.

Zeki Olkun konuşmasını; "İşçi sınıfına, DİSK'e ve geleneklerine ihanet edenlerden hesap soracağız. 23 Haziran'da yapılması düşünülen Olağanüstü Genel Kurul için gerekli hazırlıkları yapacağız" diyerek bitirdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Provokatör devlet!

En ufak hak alma eylemleri, protestolar, hatta halkın inisiyatifinde gelişen sosyal etkinlikler, düzen karşıtı güce dönüşebilen dinamikleri içinde barındırır.

"Öngörme"nin yönetmek olduğunu ilke edinen sermaye devleti bu dinamikleri yok etmek yerine kendi lehine çevirmeyi tercih ediyor. Kitlelerin biriken öfkesini başka yerlere odaklayarak, kendini temize çıkarmaya çalışıyor. Zira baskının olduğu her yerde isyan kaçınılmazdır. Bunun için toplumun her yerinde eğitimli provokatörler, ajitatörler görevlendirildiğini biliyoruz. Gaffar Okkan suikastı sonrasında yaşananlarda olduğu gibi.

Her alanda tam denetim sağlama çabasında olan devlet, bazen kitlelerin gücünü daha önceden tahmin edemiyor ya da kitle hareketi denetiminden çıkıyor. Gazi olaylarının Alevi-Sünni çatışmasına değil de düzen karşıtı bir isyana dönüşmesi gibi durumlarda ise askeri, polisiyle ülke bütünlüğünü koruma adına katliamlara girişiyor.

Kürdistan'da PKK'ye karşı aşiretleri silahlandıran, tarikatların önünü açan güç ile 2 Temmuz'da Aziz Nesin'i hedef göstererek 37 canın ölümüne neden olan güç aynı güçtür kuşkusuz. Devletin aşiret, mafya ilişkilerinin ne olduğunu Susurluk kazasıyla yeterli açıklıkta gördük ve daha da göreceğiz

A. Yılmaz

Memik Horoz'a gözaltı

İşçi-Köylü Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Memik Horoz'un 18 Haziran 2001 tarihinde İstanbul Çemberlitaş'ta gözaltına alınıp bırakılmaması üzerine, İstanbul İHD Şubesinde bir basın açıklaması yapıldı. 20 Haziran 2001 tarihinde gerçekleşen basın toplantısında; "Özgür basın yaşamın dili, gerçeğin özü, kulağı, sesidir" denilerek, Memik Horoz'un derhal serbest bırakılması istendi.

19 Aralık sonrasında tutuklanan gençlerin duruşması...

19 Aralık operasyonu sonrası DSP İstanbul İl Binasını işgal ettikleri gerekçesiyle gözaltına alınıp tutuklanan ve Kandıra F Tipi'ne konan devrimcilerle yine tahliye çıkmadı.

Beşiktaş DGM'de devam eden davada DGM hakim ve savcılarının keyfi, hukuka aykırı tutumları devam etti. Geçen duruşmada içeride ve dışarıda slogan atılması bahane edilerek ailelerin büyük bir kısmı duruşmaya alınmadı. Duruşmaya getirilmeyen ve Ölüm Orucu'nda olan Meriç adlı tutsağın durumunun iyi olduğu belirtildi.

Duruşma Özgür Gençlik dergisinin MLKP ile ilişkisinin araştırılması gerekçesi ile 5 Eylül'e ertelendi. Halen 5 kişiden birinin Ölüm Orucu'nda, diğer 4 kişinin ise Açlık Grevinde olduğu belirtildi.

Antakya'da cüppeli terör!..

26 Eylül 1999 sabahı gerçekleştirilen Ulucanlar katliamını protesto etmek ve içyüzünü kamuoyuna teşhir etmek amacıyla, katliamı izleyen günlerde Antakya İHD binasında Sosyalist Basın Platformu tarafından bir basın açıklaması yapılmıştı. Basın açıklaması katliamcı devletin cüppeli memurları tarafından bir davayla karşılandı.

Antakya 2. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından açılan dava 12 Haziran 2001 tarihinde sonuçlandı. Karara göre; basın açıklamasını okuyan **Kızıl Bayrak** Gazetesi Antakya Temsilcisi Zeynel Nihadoğlu, "Devleti faşist diye tanımlayıp, Ulucanlar Cezaevi'ndeki işçilerin isyanını övmek"(Dosya'da aynen bu şekilde geçiyor!) "suçundan" 1 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Böylece katliam bu kez de Antakya üzerinden onaylanmış oldu.

Bu türden cezaların, baskı ve terörün bizi yıldıramayacağını bir kez daha ilan ediyoruz.

Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Taciz ve tecavüzü anlatan 19 kadına dava

KESK'e üye kadınlar 20 Haziran Çarşamba günü, kadınlara uygulanan taciz, şiddet ve tecavüzü protesto için KESK binası önündeydiler. KESK Kadın Sekreteri Sevgi Göyçe, Türkiye'de kadınların hemen her alanda şiddete, tacize ve tecavüze maruz bırakılarak susturulmaya çalışıldığını belirtti. Ayrıca 12 Haziran tarihinde yapılan uluslararası bir kurultayda, gözaltında karşılaştıkları taciz ve tecavüzü anlatan 19 kadın hakkında dava açıldığını belirten Göyçe, İstanbul Beyoğlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 16 kişi için toplam 274 yıl ceza istendiğini söyleyerek, yapılacak duruşmaya katılım çağrısında bulundu.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **GEBZE/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Göteborg sokaklarında militan gösteriler...

"Kapitalizme hayır, sosyalizme evet!"

Bütün emperyalist kuruluşların, birliklerin zirvelerindeki protesto gösterileri ve gösterilerde öne çıkan şiarlar, dikkate değer bir evrim yaşıyor. Önceki gösterilerin şiarı "Kapitalizm öldürür!" biçimindeydi. Bu şiar kapitalizmin yıkıcı sonuçlarına işaret ediyordu. Daha sonraları öldüren kapitalizmin öldürülmesi bilincini ifade eden, ama yerine net bir alternatif koymayan "Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün!" şiarı zirve protestolarına damgasını vurdu. Şimdi ise kapitalist sistemin karşısına sosyalizm alternatif olarak sunuluyor ve bu "Kapitalizme hayır, sosyalizme evet!" sloganında net ifadesini buluyor. Önümüzdeki süreçte bu sloganın daha geniş emekçi yığınları tarafından sahiplenileceğinden, sosyalizmin giderek büyüyen bir özlem ve umut haline geleceğinden de kuşku duyulmamalıdır...